

Giới thiệu Phong Thần

Thể loại: ngôn tình, sắc hiệp, xuyên không, tiên hiệp

Nam chính là Long Thắng Thiên có cơ hội xuyên việt đến Huyền Linh đại lục, vì thế hắn đã dùng tài hoa của mình đánh bại cường giả, chinh phục mỹ nữ bước lên đỉnh của thế giới xưng thần và phong thần

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên việt

Long Thắng Thiên kì tài cơ khí, tốt nghiệp loại suất sắc, tương lai sáng lạng hiện tại tâm tình vui vẻ vừa mới kiếm được khoảng tiền khổng lồ.

- Lão thiên không biết kiếp trước ta có phải con của người hay không?

Nghe được lời hắn nói trên bầu trời một đường ánh sáng xẹt ngang, như đáp lại.

- Giờ này ai còn chụp hình lung tung vậy? AAA...

Huyền Linh đại lục, Nam Sơn tiểu quốc.

Trên một ngọn núi một con tê giác một sừng đang không ngừng đuổi theo một thanh niên.

- Ta nói độc giác đại ca ta chỉ muốn mượn cái sừng trên đầu người một chút sao người cứ đuổi ta hoài vậy? Lão già người có cách gì không mau nói nếu không hai chúng ta ăn đám gỗ cùng ngày.

- Tiểu tử thúi ta đã bảo sừng nó không được chạm ai kêu không nghe.

- Ta rõ ràng không có chạm vào.

- Nói nghe hay thật người dùng nguyên một khối đá đập vào đầu nó.

Người thanh niên này là Long Thắng Thiên nửa tháng trước bị sét đánh xuyên việt vô tình nhập vào thân thể của một thiếu niên cùng tên. Thiếu niên này là con của một đại gia tộc tại Nam Sơn tiểu quốc, ông nội làm thừa tướng quyền uy kinh triều, Long Thắng Thiên năm nay 16 tuổi được gia tộc gửi lên núi tầm sư học đạo nhưng thể chất quá kém do đam mê tử sắc nên bị đuổi về rèn luyện thân thể năm sao lại lên.

Trên đường xuống núi hắn phát hiện một con hắc hùng vs độc giác vì không việc làm nên nán lại quan sát sẵn làm trọng tài, không mai trúng một chưởng của hắc hùng bị đánh đến hôn lìa khỏi sát, lúc đó trên trời lại giáng xuống hai luồng ánh sáng một đen một vàng trong đó một cái là Long Thắng Thiên cái còn lại là của một người tự xưng Hắc Dịch tiên vương cùng một chiếc đỉnh hắc sắc.

- Hình như nó không còn đuổi theo nữa, chắc là nó bị về bên ngoài thần phong tuần lã, phiêu dật xuất trần của ca dọa sợ ha ha.

- Người thì biết gì mỗi con linh thú đều có bảo vật của mình nếu nó đuổi người quá xa không sợ mất chắc.

- ẶC thì ra là vậy.

- Không biết tại sao hắc đỉnh lại chọn người làm chủ nhân của nó?

- Lần này thì ta biết chắc chắn là do nhân phẩm của ta quá xuất sắc.

Hai người đi nửa ngày xuống núi tiến vào Hà Sơn trấn, Long Thắng Thiên trước thuê một phòng nghỉ ngơi, nằm trên giường suy nghĩ về thế giới mới. Huyền Linh đại lục là một thế giới vô cùng rộng lớn, theo lời Hắc Dịch tiên vương nơi đây chia ra làm bốn vực đông, tây, nam, bắc ở giữa lại có một cái Vô Cực Hải, chỉ riêng nam vực đã có mấy cái đế quốc, dưới mỗi cái lại có vài cái trung quốc, dưới mỗi cái trung quốc lại có vài chục cái tiểu quốc.

- Lão Dịch người nói ta muốn đi hết cái đại lục cần thời gian bao lâu?

- Nếu đạt đến chúa tể thì trong vòng 10 năm người có thể bay giáp nam vực.

- Vậy người nói xem với một thiên tài thông minh như ta thì cần bao lâu mới đến cấp chúa tể?

- Theo công pháp hắc đỉnh cho người nếu người không chết thì 1000 năm sao có thể đạt chúa tể.

Long Thăng Thiên nghe xong đầu có chút choáng lúc đó hần 1000 tuổi thì còn chơi được cái gì?

- Không có cách khác sao?
- Tất nhiên là có, người có thể nhường thân thể này cho ta sao đó người trở thành linh hồn cho cái đình này.
- Xem như ta chưa hỏi.

Long Thăng Thiên đến thế giới này hơn nửa tháng cũng biết được đại khái, trên đại lục này không giống với địa cầu ở đây lấy thực lực vi tôn là thiên đường của những phần tử hiếu chiến. Trên đại lục có những người tu luyện bọn họ được gọi là tu sĩ được chia 8 cấp sĩ, úy, sư, tướng, vương, hoàn, đế, chúa tể, mỗi cấp bậc được chia từ nhất đến thập mà để thực hiện ước mơ xây dựng hậu cung của hần thì cần ít nhất hần phải đến đế cấp.

- Xem ra ở địa cầu nếu muốn của được mỹ nữ thì cần tiền, ở đây cần thực lực nếu chỉ với tướng mạo phong lưu, tiêu soái, uy vũ, bất phàm của ta thì còn chưa được.

Long Thăng Thiên bỗng nhiên nghĩ đến thể chất của thân thể này cần phải cải thiện liền hỏi.

- Hắc Dịch tiên vương người nói làm sao để cải thiện thể chất của ta?
- Bỏ vào nồi đun.
- Ta nói là bên trong không phải bên ngoài.
- Thêm linh dược vào.
- Người không thể một lần nói hết hay sao?

Long Thăng Thiên rơi vào trầm tư hần biết mạng người trên đại lục này không hề quý giá đặt biệt đối với dân thường, mỗi lần thú triều không biết có bao nhiêu người chết do đó muốn giữ mạng chỉ có cách mạnh lên.

- Người nói bây giờ ta nên làm gì đây?
- Ngủ.
- Ta hỏi tương lai.
- Sao này người sẽ biết.

Bây giờ quan trọng phải nâng cao thực lực hần ngồi trong phòng vận hành công pháp đây là lúc trước khi nhập vào thân thể này hắc đình đã truyền cho hần. Công pháp chia làm hai phần Thôn Thiên quyết và Âm dương quyết.

Thôn thiên quyết hấp thu linh khí thiên địa, linh vật để đề tăng linh khí, công pháp chia 12 tầng mỗi tầng lại có một kỹ năng phụ trợ.

Âm dương ma công chia làm 2 phần, phần 1 hút lấy công lực của đối phương chuyển hóa vào cơ thể mình tựa như hấp tinh đại pháp, phần 2 dùng trong việc song tu có thể thái bổ hoặc đề thăng linh lực đối phương tùy theo tâm trạng.

- Lão Dịch tại sao nửa tháng ta vẫn chưa tiến vào tầng 1 thôn thiên quyết?
- Người đoán thử xem?
- Ta làm sao biết nếu biết đâu cần hỏi người.
- Thứ nhất người căn cơ không tốt khí huyết suy nhược biểu hiện của việc tửu sắc quá độ.
- Đó là của tiền nhiệm không phải đương nhiệm là ta.
- Thứ hai nơi này linh khí quá yếu.
- Vậy ta đi đâu để có nhiều linh khí?
- Cái này người hỏi đúng người nhớ khi xưa ta theo chủ nhân đi khắp thiên hạ không nơi nào không qua, không thứ gì không biết.
- Ngừng, ta biết người bát đại tinh thông nói ngắn gọn là được.
- Lc, đp, ld.
- Người nói cái quái gì vậy?

- Linh cảnh, động phủ, linh dược.

- Ấc không cần ngần ngại như vậy chứ, linh cảnh thì chưa nghe qua, động phủ thì chưa đụng được, vậy chọn linh dược đi, xem ra phải mau trở về tìm hỗ trợ.

Sáng ngày hôm sao Long Thắng Thiên quyết định lên đường về Nam đô hấn trước mắt phải làm quen với thân thể mới của mình sao đó tìm tài nguyên để tu luyện, cũng may thân thể này với hấn có cùng đam mê hắc hắc, lúc này người đánh xe ngựa thông báo.

- Công tử phía trước là Nam đô rồi.

- Đến rồi sao?

Long Thắng Thiên nhìn về phía cổng thành cao mà nhức mắt.

- Đây là thành hay là núi vậy?

- Người thì biết gì, mỗi lần thú triều nếu không có thành cao thì sao chống?

- Lão Dịch người không phải nói ở tiểu quốc BOSS là linh thú cấp tướng thôi sao?

- Đúng vậy, thì sao?

- Vậy ở đế quốc linh thú cấp chúa tể thì xây tường như thế nào?

- Linh thú cấp chủ tể có thể phi thiên độn địa người có thể xây tường sao?

Long Thắng Thiên đợi một lúc lại không nghe Hắc Dịch tiên vương nói đành nhin.

- Lão Dịch ta biết người trên thông thiên văn dưới hiểu địa lí vừa đẹp trai hào hoa lại phong nhã nhưng người có thể nói hết một lần không?

- Đế quốc người ta dùng trận pháp.

Sao đó xe ngựa đi đến Long phủ, Long Thắng thiên quan sát một lúc nhận thấy trước mặt hai chữ Long phủ đây uy nghiêm được viết bằng vàng phía bên dưới là hai cánh cửa gỗ đen mun tỏa không khí cổ xưa trong lòng xúc động không biết gỡ ra đem bán sẽ được bao nhiêu? lúc này có hai người từ cửa phủ đi đến.

- Đứng lại, các người là ai? tại sao lại dừng xe nơi đây? có biết đây là đâu không?

Long Thắng Thiên ngồi trong xe trầm nghĩ, chẳng lẽ lúc trước khi đi học tên này chỉ học mẫu câu hỏi, hấn từ trên xe bước xuống giọng điệu ngán mặt lên trời nhìn đời vô đối nói.

- Các người không nhận ra bản công tử hay sao?

- A, thì ra là đại thiếu gia mời ngài vào để tiểu nhân đi thông báo.

Đúng là cảm giác không tệ chút nào.

- Lão gia, phu nhân thiếu gia đã về.

Long Thắng Thiên vừa bước vào đã thấy trong phủ vài người đi ra nổi bật trong đó là một phu nhân diện một chiếc áo dài màu tím dáng người đầy đặn tóc búi cao, da trắng nõn, gương mặt toát ra sự hài hòa dễ gần tạo cho người đối diện cảm giác thoải mái phía sau còn có mấy nha hoàn.

- Thiên nhi đi đường có vất vả không? có nguy hiểm gì không? có bị thương gì không?...

Long Thắng Thiên chắc chắn hai tên lúc nãy là do người này đại nhìn trước mắt vị phu nhân đầy vẻ quan tâm Long Thắng Thiên nhớ đến mẹ hấn ở địa cầu không biết bà bây giờ ra sao?

- Thiên nhi con không sao chứ?

- Không sao, con không có việc gì mẫu thân không cần lo lắng.

- Được rồi trước tiên vào nhà để mẫu thân tắm rửa cho con.

Long Thắng Thiên từ trong một mảnh lộn xộn nhớ lại người mẫu thân này tên Đông Phương Phụng Nghi, đại tiểu thư Đông Phương gia tộc cùng Long Trần, Lý tạo thành tứ đại gia tộc tại Nam đô.

- Mẫu thân phụ thân con đâu rồi?

- Sao hôm nay người đột nhiên tốt bụng hỏi thăm ông ấy?

Thấy ánh mắt đa nghi của mẫu thân Long Thắng Thiên trong lòng nhảy lên một cái.

- Không có việc gì lớn chỉ là ta không được tiền chọn vào tiên phái.

- Việc như vậy mà bảo không lớn, thằng nhóc này người yên tâm đi phụ thân cùng gia gia người vào cung có việc rồi, thật ra ông ấy cũng đoán được người rót chắc không nổi giận đâu.

- Vẫn là mẫu thân hiểu phụ thân nhất.

Đông Phương Phượng Nghi trên mặt nụ cười tươi hơn nói.

- Người trước về phòng lát nữa ta sai người mang thức ăn đến cho người.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tuyệt sắc mỹ nữ Nhan Như Ngọc Phong Thần

Long Thắng Thiên gạt đầu rồi bước về phòng mình, không lâu sao có một nha hoàn bước vào đưa thức ăn đến, nhìn một bàn thức ăn toàn món ngon thăm nghĩ Long gia đúng là giàu thật chỉ một bữa này không chừng đủ cho người thường ăn nửa tháng, nhìn qua một bên thấy nha hoàn đứng kế bên.

- Người ngồi xuống cùng ăn đi.

- Thiếu gia nô tỳ thân phận thấp kém không thể ngồi cùng bàn với người.

Long Thắng Thiên giờ mới nhớ hần thân phận cao quý không phải như lúc trước không khỏi cảm khái cuộc đời bất thường nhớ lúc trước hần phấn đấu khổ cực cũng không được như bây giờ.

- Hải, nếu lão Dịch cũng thức thời như người thì tốt biết mấy.

Hần nhớ lại, chủ nhân cũ của thân thể này là một tên cầy mạnh hiếp yếu không việc xấu nào không làm, tứ đồ tường đều đồ đủ. Hần liếc nhìn Ngọc nhi cô nàng này trước kia là con của một chủ khách điểm trong thành, trong một lần ghé vào vô tình thấy được sao đó bị hần lên bắt về đây làm thiếp thân nha hoàn, lúc đầu Nhan Như Ngọc liều chết phản kháng nhưng sao đó bị hần đem tính mạng gia đình ra uy hiếp cuối cùng cũng khuất phục dưới dâm uy của hần.

Lúc ấy Nhan Như Ngọc đang chuẩn bị đi ngủ nên không che đậy dung nhan, ngày bình thường vì che đậy dung nhan của mình nên nàng trang điểm thậm tệ nên khi nhìn vào cũng chỉ là cô gái có gương mặt thanh tú không nhiều điểm nổi bật nhưng hôm đó lại để cho Long Thắng Thiên thấy dung mạo thật của mình nên mới dẫn đến như ngày hôm nay, may thay khi hần chưa động thủ thì đã bị phụ thân hần bắt đi học đạo.

<>muốn dẫn nàng theo cũng không được nên đành ém ở nhà nhưng trong lòng hần lại sợ cha hần đành mất nàng nên để nàng nguy trang lại như trước. Long Thắng Thiên không nhìn được bật cười.

- Không biết lão phụ thân hần biết được nghĩ như thế nào, đường đường đại tướng quân nắm trong tay một nửa binh lực của Nam Sơn tiểu quốc anh dũng thiện chiến uy tín ngất trời lại bị con trai của mình nghĩ như vậy.

Long Thắng Thiên quay sang nhìn Nhan Như Ngọc, huynh đài ta đã lấy thân thể của ngươi cũng nên giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện.

- Ngọc Nhi mau đi tẩy trang cho ta ngắm xem người có thay đổi gì không?

Hần quay sang thấy nàng vẫn đứng im không động đậy.

- Sao hả, không lẽ lời của thiếu gia cũng không nghe sao?

Nhan Như Ngọc lạnh lùng nhìn hần.

- Ngọc nhi không dám, lập tức đi ngay.

Nói xong nàng đi ra ngoài, Long Thắng Thiên vừa ăn vừa suy nghĩ hần thất bại trong việc gia nhập tiên môn kế tiếp hần là nên học cái gì đó hay không? nhưng trước tiên phải đi tìm linh dược để tu luyện thôn thiên quyết với tài lực của Long gia cùng Đông Phương gia tộc thì không thành vấn đề càng nghĩ lại càng hưng phấn. Lúc này cửa phòng mở ra Nhan Như Ngọc từ bên ngoài tiến vào.

- Thần tiên tỷ tỷ.

Đây là câu đầu tiên Long Thắng Thiên hồ lên, trước mặt hắn là một thiếu nữ với khuôn mặt không có từ ngữ nào miêu tả được vẻ đẹp của nàng, bây giờ Long Thắng Thiên mới hiểu được tại sao lúc trước chủ nhân thân thể này lại sợ cha hắn giành với hắn.

- Nếu là ta thì ta cũng xê lăm như vậy. Không đúng ta là nhất biểu nhân tài tương lai chúa tể sao có thể làm những chuyện cảm thú như vậy nhưng mà nghĩ lại không làm thì coi như cả cảm thú cũng không bằng.

Nhan Như Ngọc từ sâu trong nội tâm luôn chán ghét người đàn ông này, nhưng vì an nguy gia đình không thể không cố gắng chịu đựng, lúc đầu sao khi thấy hắn trở về nàng đã nghĩ đến bị kịch của mình đến khi hắn mời nàng ăn chung thì tưởng hắn thay đổi nhưng giờ nhìn khuôn mặt hắn mắt tròn to, miệng há rộng bên trong còn có nước chảy ra... Long Thắng Thiên cố gắng hóa người bày ra khuôn mặt hắn cho là đẹp trai phong độ nhất tươi cười chào đón.

- Mau lại gần đây để bản thiếu gia ngắm một chút.

Hắn nhìn nàng từ trên xuống lại nhìn từ dưới lên mấy lần cuối cùng mới buồn tha.

- Đúng là cục phẩm, xem ra tiên nữ cũng không qua như thế này, nàng chỉ mặc quần áo nha hoàn thôi thì đã như thế nếu không mặc gì thì sao? không đúng ta cảm nhận nhân cách của mình ngày càng sa đọa.

Nhan Như Ngọc bị hắn nhìn đến nóng toàn thân nghĩ đến những chuyện sắp xảy ra làm cho nội tâm run rẩy không thôi, cảm nhận được bàn tay bị hắn nắm truyền đến cảm giác nóng bỏng nàng theo bản năng muốn rút lại nhưng sợ làm hắn giận nên đứng yên.

- Ngọc nhi mấy ngày hôm nay ở có quen không?

- Nô tỳ đã quen.

Long Thắng Thiên trên mặt giữ nguyên nụ cười nhưng trong lòng buồn bực, trước kia hắn đâu có mượn tiền nàng sao ngay cả việc liếc nhìn hắn cũng không có.

- Ngọc nhi nàng có muốn về thăm nhà không?

Thấy được ánh mắt nàng dao động hắn tiếp tục nói.

- Ngày mai ta có việc đi ra ngoài ta có thể đưa nàng về nhà một lát.

Nàng nhìn hắn không giống nói dối.

- Nô tỳ đa tạ thiếu gia.

Long Thắng Thiên trong lòng thầm nghĩ muốn tán đổ nàng nhất định phải xây dựng lại hình tượng với lại cộng thêm gia thế của mình và địa vị của người phụ nữ trong cái thế giới này lại ở thấp nhất hoàn toàn là một việc nằm trong lòng bàn tay hắn càng nghĩ càng hưng phấn, lúc này bên ngoài lại truyền đến tiếng nha đình.

- Thiếu gia lão gia đã về ngài bảo người qua gặp ông ấy.

Nam đồ, Lý phủ.

Bên trong thư phòng có hai người đang trò chuyện.

- Phong nhi mọi chuyện làm đến đâu rồi.

- Thưa phụ thân, mọi chuyện đã làm xong theo lời tam muội truyền về Long Thắng Thiên đã bị đuổi khỏi Thanh Hà tiên môn.

- Không bị ai nghi ngờ gì chứ?

- Phụ thân yên tâm.

Lý Thanh Sơn nở một nụ cười như thường ngày, Lý Phong biết phụ thân của mình lại có dự tính mới.

- Phong nhi con có biết vì sao Long Phá Thiên lại đưa con của hắn đi đến tiên môn vào lúc này không?

- Hắn là để lôi kéo quan hệ.

- Đúng nhưng còn thiếu, thứ nhất đúng như con nói là lôi kéo quan hệ, thứ hai Long Thắng Thiên năm nay 16 tuổi cũng đủ tham gia kháng thú triều lần này, Long Phá Thiên thân là đại tướng nhưng hắn chỉ có một đứa con vô dụng nếu ta đề nghị hoàn thượng đề nghị cho con hắn theo tòng quân thì sao? thứ 3 hắn muốn giữ một đường lui cho Long gia nếu Nam sơn có biến thì Long Thắng Thiên vẫn an toàn.

- Hải nhi thông suốt.
- Phong nhi nghe nói con đang tìm cách tiếp cận Thiên Hương công chúa sao?
- Vâng.
- Con muốn làm gì ta không quản nhưng nhớ đừng làm hỏng đại sự.

Nhìn sắc mặt phụ thân mình vẫn tươi cười như cũ nhưng không biết vì sao Lý Phong trong lòng rung nhẹ.

- Vâng, hải nhi biết rõ.

Nam đồ, Long phủ.

Long Thắng Thiên vừa bước vào thư phòng nhìn thấy phụ thân sắc mặt nghiêm nghị trong lòng thầm kêu không ổn, khi nhìn qua kế bên thấy mẫu thân vẫn ôn nhu nhìn mình mới yên lòng.

- Phụ thân tìm hải nhi có việc gì?
- Không có việc chẳng lẽ không tìm người được sao?
- A hải nhi không phải ý này.

Long Phá Thiên hừ lạnh nhìn qua nhi tử của mình.

- Người bị Nam Sơn phải khai trừ vì từ sắc quá độ thân thể suy nhược, đúng là trăm năm hiếm thấy tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Long Thắng Thiên trong lòng thầm nghĩ không biết là ông ấy đang khen mình hay chửi mình đây.

- Phụ thân nói phải, đây là do hồ phụ sinh hồ tử.
- Người vừa nói gì?

Nhìn thấy phụ thân phản ứng Long Thắng Thiên thầm kêu khổ lần này vuốt lộn chân ngựa rồi.

- Hải nhi biết tội, xin phụ thân tha tội hải nhi lần này sẽ bỏ tửu sắc, cờ bạc, chuyên tâm một lòng nghe phụ thân giảng dạy để đạt được thành tựu như phụ thân tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Đông Phương Phượng Nghi ở một bên cổ gáy nhin cười nhìn phu quân thấy khỏe môi hân hơi giật cuối cùng không nhin được nữa cười phá lên.

- Không cần nhiều lời, lần này ta kêu người đến để thông báo ta quyết định đưa người đến luyện khí hội theo Đông Phương Hải học luyện khí.

Long Thắng Thiên nghe Hắc Dịch tiên vương nói vũ khí được chia làm 4 loại thiên, địa, huyền, hoàn mỗi loại lại chia ra sơ, trung, cao, đỉnh cấp. Đối với người luyện khí cũng được chia ra 4 cấp sư, đại sư, tông sư, đại tông sư.

- Hải nhi tuân mệnh.

Long Phá Thiên liếc nhìn nhi tử mình một cái cảm thấy có gì đó không đúng thầm nghĩ hân sợ tội nên mới nghe lời nên không thêm đề ý. Long Thắng Thiên chào hai người xong bước về phòng mình.

- Lão Dịch người nói xem ở tiểu quốc thì loại vũ khí nào trâu bò nhất.
- Huyền khí.
- Vậy không phải nói ở tiểu quốc chỉ tồn tại cấp bát đại sư?
- Gần như là như vậy?
- Gần như là sao?
- Thật ra thì có điều kiện đầy đủ thì bất kì một đại sư nào cũng có thể trở thành tông sư.

Thấy Hắc Dịch tiên vương ngừng lại, Long Thắng Thiên trong lòng hỏi thăm 18 đời nữ nhân nhà hân.

- Hắc Dịch lão đại xin chỉ giáo thêm.
- Người muốn chế tạo một vũ khí hoàn cấp thì cần hồn thú cấp sĩ, úy huyền cấp thì cần hồn thú cấp sư, tướng...

Long Thắng Thiên hiểu ra ở tiểu quốc tướng cấp gần như đỉnh phong thì làm sao lấy ra địa khí, Long Thắng Thiên chợt nhớ Thôn thiên đại quyết mỗi một lần tu luyện có thể thu thập một hồn thú phụ trợ chiến đấu liền hỏi.

- Lão Dịch người nói ta đi đâu để tìm hồn thú đây?

- Thôn thiên quyết là công pháp đặc biệt người phải tìm hồn thú mạnh nhất mới phát huy được hiệu quả mạnh nhất việc này không cần gấp.

Đúng vậy nếu hồn thú của người không mạnh hơn người khác thì không thể nào cắn nuốt hoàn toàn hồn thú của họ càng nghĩ càng khó hẳn quyết định không nghĩ nữa vẫn là về ngủ sướng hơn.

- Ngọc nhi thiếu gia ta đã về.

Long Thắng Thiên nhìn cảnh trước mắt mà há hốc, vì một tháng nay hẳn không có hẳn ở nhà nên nàng thừa dịp dọn phòng mỗi tối mang theo vài bộ y phục mình thích đến mặt hôm nay không ngờ lại bị nhìn thấy. Nhìn Nhan Như Ngọc như một tiên nữ hạ phàm không nhiễm khói bụi trần gian Long Thắng Thiên đầu óc tạm ngừng hoạt động trong giây lát, sao đó vội vàng lau đi khóe nước ở miệng cười như chưa có chuyện gì xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Luyện khí hội

- Không cần phải ngại, ta không để ý nàng tiếp tục đi.

Nhan Như Ngọc không còn gì để nói đây là lần đầu tiên nàng gặp người vô sĩ như vậy.

- Thiếu gia nếu không có việc gì nô tỳ lui xuống trước.

- Ai nói không có việc, thiếu gia người trên đường về trải qua bao nhiêu thử thách, gian khổ mới về đến đây bây giờ tâm hồn bé bỏng của ta vẫn còn hoảng sợ tới nay người ở lại đây an ủi ta đi.

Nhìn Nhan Như Ngọc vẫn không phản ứng hẳn tiếp tục nói.

- Nghe nói gần đây kinh thành có một số phần tử từ nơi khác đến, ý đồ hành thích một số đại quan không biết có bên trong khách điểm của gia đình người không?

Nhan Như Ngọc vốn thông minh vừa nghe liền hiểu nhưng vẫn không nhanh không chậm trả lời.

- Người không có gan để làm chuyện này.

Long Thắng Thiên ngoài ý muốn nhìn nàng, quả thật với tình thế mới nhập xác của hắn, cùng với quan hệ lúc trước đúng là không thể.

- Vậy nếu như có người trúng độc trong thức ăn thì sao?

Nhan Như Ngọc sắc mặt khẽ biến nàng biết gia tộc mẫu thân hẳn nắm quyền lớn thương nghiệp, nếu xảy ra chuyện này đúng là hậu quả rất nghiêm trọng, nàng nhắm mắt lại coi như số mệnh mình không tốt đi. Nhan Như Ngọc suy nghĩ trong chốc lát sao đó tiến về phía giường, cởi bỏ áo ngoài đi liền lộ ra một áo lót trắng như tuyết làm tăng thêm sự thánh khiết của nàng, đôi mắt ấn nước nhưng không rơi một giọt nàng nhắm mắt chờ đợi số mệnh.

Long Thắng Thiên cũng không nói nữa hẳn nhanh chóng lên giường sao đó hai tay ôm lấy một vòng eo mềm mại, cảm giác lạnh lạnh trước mũi lại ngửi thấy một mùi thơm tựa như sen cổ hít thêm mấy hơi, hẳn kẻ miệng sát tại nàng thối nhẹ.

- Ngọc nhi thật rộng lượng nha ta chỉ muốn ôm nàng một chút không nghĩ tới nàng lại cởi nhiều như vậy.

Nhan Như Ngọc đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của cơ thể nghe hắn nói xong có cảm giác muốn ngất đi, rõ ràng là hắn cố ý lợi dụng mình nhưng chờ đợi một lúc lâu không thấy hắn phản ứng nàng quay sang nhìn không ngờ hắn thật sự ngủ, bây giờ nàng mới nhìn kĩ hẳn khuôn mặt thật không tệ, môi kiêu ngạo cũng có phần chính khí nhưng sao nụ cười đó lại vô sĩ như vậy. Long Thắng Thiên cố ý cười để tạo thiện cảm cho nàng nhưng không biết sao khi biết được suy nghĩ của nàng thì sao?

Sáng hôm sau khi thức dậy Nhan Như Ngọc không biết tại sao mình lại rút vào ngực nam nhân kia một trận xấu hổ nổi lên, nàng làm sao biết được đây là Long Thắng Thiên cố ý sắp đặt.

- Ngọc nhi thức dậy rồi sao?

Nhan Như Ngọc lại càng xấu hổ nhưng bên ngoài cố tỏ ra bình tĩnh vội chạy xuống giường lại phát hiện trên thân chỉ có một bộ đồ lót lại càng lúng túng.

Cuối cùng hai người rời giường Long Thắng Thiên theo lời phụ thân hấn đi đến luyện khí hội.

- Ngọc nhi có muốn mua một ít đồ cho nhạc phụ đại nhân không?

- Không cần.

Nàng chợt nhận ra lời nói không đúng.

- Ai là nhạc phụ đại nhân? xin thiếu gia tự trọng.

Long Thắng Thiên cười ha ha cho qua, trực tiếp dẫn nàng đi đến mua một số dược liệu.

- Người không sợ phụ thân người đau lòng sao, ít ra cũng phải để ông ấy biết cuộc sống của người ở Long gia tốt, chứ nếu không ngài sẽ đau lòng đấy.

Nhan Như Ngọc nghe cũng động lòng, sao khi đi một lúc hai người đi đến khách điểm.

- Người vào trong đi chiều ta quay lại đón, này trước khi đi không chào thiếu gia sao?

- Thiếu gia cẩn thận nô tỳ sẽ ở đây đợi người.

Long Thắng Thiên không làm khó nàng nữa hấn trực tiếp đi đến luyện khí hội, nhìn sơ qua luyện khí hội cũng không thua kém Long gia, Long Thắng Thiên đầu óc lóe sáng nếu một ngày xảy ra chiến loạn chỉ cần tháo hết mấy cái cửa của đại gia tộc đem bán cũng có thể an nhàn mấy năm.

Vào bên trong Long Thắng Thiên có một cảm giác là lạ.

- Đây, đây không phải là thời kì đồ đá sao?

Long Thắng Thiên nhìn xung quanh thấy trước mặt là một khu vực rộng lớn có khoảng vài chục người đang làm việc có người đập đá, có người quay tay, ... có người làm gì ai mà biết.

- Lão Dịch người xem họ là đang luyện khí sao?

- Người đừng xem thường những thứ đó, chúng đều có linh lực tích tụ bên trong vô cùng rắn chắc sao khi thành hình chỉ cần đưa hồn thú hoặc nội đan của yêu thú vào thì trở thành vũ khí.

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

- Người nhìn thấy chỉ là bề ngoài thôi mỗi chi tiết đều yêu cầu độ chính xác cực cao, sao đó lại ghép nó lại với nhau nói chung sao này người sẽ rõ.

- Lão Dịch người nói vũ khí này là mượn linh lực của bản thân phát ra uy lực sao?

- Gần như vậy.

Long Thắng Thiên trong lòng thầm nghĩ những thứ này cũng giống như mấy cái vũ khí nguyên thủy mượn sức lao động của con người nếu như ta chế tạo ra máy bay, tên lửa có khi nào trở thành đại tông sư không? Long Thắng Thiên dường như thấy được con đường sáng đưa hấn đến với vòng tay mỹ nữ, trong lòng hưng phấn không thôi.

Long Thắng Thiên hỏi thăm qua một ít người liền tìm đến chỗ Đông Phương Hải.

- Hải thúc cháu là Thắng Thiên có thể vào không?

- Vào đi.

Long Thắng Thiên bước vào phòng nơi đây cũng gần tương tự như thư phòng ở nhà hấn, bên cạnh lại có mấy mô hình xương người, xương thú, ... không lẽ ta đi lộn phòng.

- Hải thúc.

- Không cần câu nệ đầu mẩu thân của người đã nói qua với ta, phụ thân người chỉ nhất thời nóng giận nên mới đưa người đến đây, người không cần lo lắng, ở đây chỉ cần người không phá lung tung muốn đi đâu cũng được.

Long Thắng Thiên bây giờ mới hiểu thì ra hấn bị đẩy đến đây là để luyện tập thể lực, hấn mỉm cười nhìn vị đường thúc này.

- Vậy đa tạ Hải thúc.

Long Thắng Thiên đi vòng quanh luyện khí phòng sao khi xem xét hấn lại đi đến phòng vật liệu.

- Lão Dịch người ngó xem có thứ gì đáng giá không?

- Không cần, những thứ này kì xưa ta nhìn cũng không thêm.

Long Thắng Thiên liếc hắt một cái.

- Vậy người biết công dụng của những thứ này không?

- Bàn vương trên thông thiên văn, dưới hiểu địa lý có thứ gì không biết?

- Vậy người biết tương lai nương tử ta là ai không?

Hắc Dịch tiên vương khỏe môi co giật nhưng không thêm trả lời hắt, Long Thắng Thiên đi đến trước từng vật liệu hắt vận dụng thôn thiên công để hấp thu linh khí nhưng không có hiệu quả.

- Bây giờ ta không có linh lực không thể sử dụng linh khí vậy chỉ có cách tạo ra vũ khí không cần linh lực vậy.

Long Thắng Thiên kiếp trước mang danh kì tài cơ khí đối với hắt chế tạo là việc dễ như trở bàn tay, hắt tuyển chọn một số vật liệu cần thiết để chế tạo bằng hỏa nỏ, sao khi tìm xong hắt đi đến phòng Hải thúc nhờ ông ấy chế tạo giúp.

- Con chim không có lông này là thứ gì vậy?

Đây là câu đầu tiên khi Đông Phương Hải quan sát tác phẩm của hắt, Long Thắng Thiên khỏe môi co giật sao một hồi giải thích mới làm cho Đông Phương Hải hiểu được, hắt trong lòng cảm khái không thôi, không học thức thật đáng sợ chỉ một cây nỏ đã bị nói là con chim không nếu hắt vẽ cây súng lục thì không biết bị nói thành thứ gì?

- Hay, thiên tài.

Đông Phương Hải nhìn cháu mình bằng ánh mắt hoảng sợ ở trên đại lục luyện khí sư đều chú trọng chế tạo vũ khí khi chủ nhân sử dụng phải hao phí linh lực đó là lẽ tự nhiên nhưng khi nhìn vào bản vẽ, thứ này chỉ cần nén lại hai nguyên tố băng, hỏa với áp súc cao khi va chạm nhất định sẽ dẫn đến nổ gây sát thương cực lớn cho dù linh úy không đề phòng cũng ăn hận càng nghĩ càng hưng phấn.

Long Thắng Thiên bị khen đến lảng lảng thâm nghĩ nếu mình chế tạo một mái bay, không một chiếc siêu xe nhất định có thể cua được hàng tá mỹ nữ, trong căn phòng một bầu không khí quý dị dâng lên, hai người đàn ông trên mặt đều lộ vẻ hưng phấn. Long Thắng Thiên rời khỏi luyện khí hội đi đến vận được các, đây là một chi nhánh nằm ở Nam đô, nghe đồn vận được các buôn bán khắp Nam vực đây khẳng định là một thế lực khổng lồ.

Long Thắng Thiên đi vào bên trong nơi này khá rộng lớn lại chia làm 4 lầu, lầu càng cao được liệu càng quý, sao khi đi xung quanh lầu một Long Thắng Thiên bị giả được liệu dọa cho phát sợ, ở đây có vài cây được liệu có giá ngang với một tháng tiền sinh hoạt của hắt.

- Mai mua những thứ ta cần không đắt.

Sao khi mua xong hắt sờ qua túi tiền một lần không khỏi xót ruột, nên nhớ cuộc đời này hắt phần đầu là vì tiên tài và mỹ nữ.

- Lão Dịch người nói những thứ thuốc này thật có hiệu quả với ta chứ.

- Không biết.

Long Thắng Thiên trong lòng mẩn không thôi tiêu hết 120 thanh linh từ của hắt mà không có ít, lần này hắt không tức mới lạ.

- Nên đi đón Ngọc nhi thôi.

Trên đường hồi phủ Long Thắng Thiên quan sát Nhan Như Ngọc thấy trong mắt nàng có vẻ u buồn.

- Phụ thân gặp chuyện gì sao?

Nhan Như Ngọc hồ hững đáp.

- Không có gì.

- Thật sự không có gì sao, nhạc phụ đại nhân tuổi tác đã cao nàng nhẫn tâm để ông ấy cực nhọc hoài sao?

Long Thắng Thiên thấy nàng một dạng như cũ thâm nghĩ chẳng lẽ mình đoán sai, không quan trọng vẫn mặt dày nói tiếp.

- Nếu khó khăn trong việc làm ăn thì ta có thể giúp được chút ít.

- Người thì giúp được gì?

- Nàng quên mẫu thân ta là người Đông Phương gia.

Nhan Như Ngọc bắt đầu động lòng nhưng nàng không muốn mất nợ ân tình hần, dù sao hần cũng chiếm tiện nghi của mình bây giờ để hần làm chút việc cũng không hề quá đáng.

- Thật ra thì mấy ngày nay có một số người đến gây rối, phụ thân ta đã báo lên quan phủ nhưng không có kết quả.

Long Thắng Thiên trong lòng vui vẻ hần không đoán sai có cơ hội để thể hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hoa khô mở tiết

- Việc này thật ra cũng không khó ta có thể giúp nàng giải quyết yên tâm đi.

Nhan Như Ngọc nhủ mảy hỏi.

- Điều kiện của người là gì?

Nàng biết tên hảo sắc này chắc chắn sẽ không giúp không công, liếc mắt nhìn hần lại thấy nụ cười bí ỏ không khỏi lạnh người có cảm giác như mình vừa phạm một sai lầm. Long Thắng Thiên kê lại gần tai nàng thổi nhẹ một hơi nói.

- Giống như tối hôm qua khi nàng ngủ chung với ta chỉ cần mặt ít vải như vậy là được.

Nhan Như Ngọc nghĩ đến chuyện buổi tối mặt đỏ đến lợi hại, nhỏ giọng mắng sắc lang không để ý đến hần ngồi quay mặt ra ngoài nhưng không biết tại sao trong lòng lại dâng lên cảm giác là lạ lại lên lút nhìn hần.

Long Thắng Thiên nhìn bộ dạng của nàng đúng là mê chết người không đèn mạng lang tâm bên trong bắt đầu gào thét nhưng ngoài miệng lại nói a di đà phật tội lỗi tội lỗi. hần về phủ liền đóng cửa bắt đầu tu luyện, đầu tiên là ngâm mình trong thuốc tắm bổ thân thể, vận dụng thôn thiên công hấp thu được lực cảm nhận mỗi phần da thịt đều rung động khi huyết lưu chuyển tạo ra cảm giác vô cùng thoải mái.

- Thật phê.

Lúc này cảm giác trong cơ thể có một phần tựa như khí lưu động Long Thắng Thiên kích động không thôi hần bình tĩnh vận chuyển thôn thiên công dòng khí lưu theo lộ trình không ngừng vận chuyển sao đó dừng lại tạo thành một vùng khí tại đan điền.

- Ha ha ta cuối cùng cũng đột phá, ta đã trở thành linh sĩ, Lão dịch ta bây giờ đã thành linh sĩ có phi hành được không?

- Có thể.

Long Thắng Thiên trong lòng phấn khích dân lên từ trong bồn tắm phi thân ra ngoài, hai chân hần vướng tai thành bồn té sấp mặt xuống đất, Long Thắng Thiên có cảm giác đau nhẹ hần rống lên.

- Lão Dịch như thế này là sao?

- Linh vương mới có thể phi hành.

- Đệt.

Long Thắng Thiên trong lòng hỏi thăm tám đời nữ nhân Hắc Dịch tiên vương, Hắc Dịch tiên vương trên mặt đất ý.

- Người còn muốn thân mật với mặt đất đến bao giờ, mau vận thôn thiên công xem tầng một mở ra thuộc tính gì?

- Thuộc tính là sao?

- Người quên mỗi một tầng thôn thiên công mở ra sẽ có một tính năng phụ trợ sao? Khi người mở ra mỗi tầng thôn thiên công có thể hấp thu một loại nguyên tố nhanh hơn các loại khác gấp mấy lần.

- Vậy nếu ta luyện tới tầng 12 thì không phải ta có thể hấp 12 loại nguyên tố sao?

Long Thắng Thiên vận chuyển công pháp chợt thấy trong vùng khí đan điền hiện lên một dòng khí màu vàng.

- Là kim thuộc tính sao? Không lẽ công pháp cũng có liên quan đến sở thích của ta.

- Này, mau nói cho ta biết là thuộc tính nào?

- Kim thuộc tính.

Mỗi tu sĩ khi tu luyện tăng cấp đầu tiên đều có thể xác định thuộc tính của bản thân để tìm hồn thú, linh dược thích hợp để gia tăng tốc độ tu luyện. Trên thực tế tu sĩ có thể hấp thu linh khí thiên địa tu luyện nhưng tốc độ không nhanh điều đó lý giải vì sao tu sĩ càng có nhiều thuộc tính khác nhau càng tu luyện nhanh, Long Thắng Thiên càng nghĩ càng hưng phấn nếu hắn có thể có 12 thuộc tính khác nhau không phải sẽ trở thành BOSS hay sao?

- Lão Dịch người xem ta có thể tìm kim thuộc tính ở đâu?

- Dễ tìm nhất trong vũ khí.

Trong linh khí cũng không phải chỉ có kim thuộc tính, với lại Nam Sơn tiểu quốc cao nhất cũng chỉ huyền khí thật sự không có cơ hội phát triển, Long Thắng Thiên sao khi vận công xong trở lại trong phòng.

- Ngọc nhi thiếu gia trở về.

Vừa bước vào phòng liền thấy Nhan Như Ngọc đang nằm gục trên bàn kê bên còn có thêm vài món ăn, hắn biết nàng vẫn chờ hắn về, xem ra hình ảnh của ta đã thay đổi a, Nhan Như Ngọc nghe tiếng mở cửa gấp hắn chỉ hờ hững nói.

- Để ta đi làm nóng thức ăn lại.

- Không cần, để ta kêu người khác làm.

Long Thắng Thiên kêu người hâm nóng thức ăn sao đó liếc nhìn nàng một cái.

- Xem ra chỉ mới xa nhau có một buổi mà buổi mà người ăn không ngon, ngủ không yên rồi nhỉ.

Nhan Như Ngọc lườm hắn một cái cũng không trả lời, lúc sao thức ăn được mang lên.

- Người ăn đi ta không đói.

Nhan Như Ngọc đứng lên đi lại gần giường, Long Thắng Thiên nhìn mấy món ăn sao đó liếc nhìn nàng.

- Hắc hắc bây giờ chúng ta ăn cơm trước còn chuyện đó không cần phải gấp.

Nhan Như Ngọc sững sờ sao đó nàng lại đỏ mặt bước đến ngồi đối diện hắn, Long Thắng Thiên tiếp tục sự nghiệp ăn uống của mình cảm thấy món ăn hôm nay rất lạ ngon hơn thường ngày rất nhiều.

- Vô lý không lẽ do ta trở thành linh sĩ giác quan cũng thay đổi.

Nhan Như Ngọc thấy hắn nhử mồi trong lòng thầm nghĩ không lẽ hôm nay mình nấu ăn có vấn đề, nàng hôm nay vì tạ ơn hắn giúp đỡ nên cố ý làm vài món không ngờ lại không hợp khẩu vị hắn. Long Thắng Thiên chú ý đến biểu hiện của nàng liền hiểu ra lúc trước khi mua bán mấy món hắn là cáo già trên thương trường nàng làm sao bằng hắn được.

- Ngọc nhi không ngờ tay nghề của nàng lại tốt như vậy.

Nhan Như Ngọc bị nhìn thấu mặt hơi đỏ lên liền tìm cớ che giấu cảm xúc.

- Đây là tạ ơn người đã giúp đỡ cho phụ thân, người đừng hiểu lầm.

- Hắc hắc ta chỉ khen nàng, nàng lại nghĩ đi đâu vậy.

Nhan Như Ngọc càng nghe mặt càng đỏ đến lợi hại nàng chợt muốn đứng lên đi lại giường ngồi nhưng lại nhớ tới lời lúc trước hắn nói càng không biết phải làm sao đành lườm hắn một cái không nói chuyện với hắn nữa. Long Thắng Thiên nhìn nàng biểu cảm bộ dạng mê chết người không đèn mạng không biết tối hôm nay mình có hóa sói không?

Ngày hôm sao khi hắn rời giường thì không thấy Nhan Như Ngọc bên cạnh lại có một chậu nước, một cái khăn.

- Thật là một nương tử mẫu mực.

Nhan Như Ngọc vừa mang thức ăn sáng vào nghe hắn nói hai má nóng lên.

- Người đừng hiểu lầm đây là việc ta nên làm.

- Ta biết.

Long Thắng Thiên nở một nụ cười kì lạ nhìn mình Nhan Như Ngọc lúng túng không thôi.

- Người mau tới ăn sáng.
- Là của ngọc nhi nấu sao?

Long Thắng Thiên sao khi ăn xong bữa sáng vẫn còn nhớ hình ảnh Nhan Như Ngọc thẹn thùng lúc đó nở một cười đắc ý.

- Long Thắng Thiên ta tài, sắc vẹn toàn không tin trên thế gian này không có cô gái nào không cưa đổ.

Nam đô nơi sầm uất nhất Nam Sơn tiểu quốc phải nói nơi đây thứ gì cũng có Long Thắng Thiên vừa đi vừa suy nghĩ giải quyết vấn đề Nhan Như Ngọc thật ra đây chỉ là chiêu trò trong buôn bán kiếp trước hắn gặp qua vô số lần nhưng lần này giải quyết lại không khó gia đình bên ngoại hắn là BOSS thương nghiệp chỉ cần nhờ mẫu thân giải quyết là xong.

- Bây giờ nên đi thưởng thức, mở rộng kiến thức bản thân một chút dù sao mình cũng là một người yêu văn hóa mà.

Long Thắng Thiên đi đến thực hiện lâu hắn cho rằng một món ăn có thể nói lên nền văn hóa của quốc gia đó vì thế để hiểu sâu sắc hơn nên phải gọi nhiều món một chút, Long Thắng Thiên đang say mê nghiên cứu văn hóa thì vài thiếu niên mặt cảm bào sắc sảo đi đến trước mặt hắn.

- Ô đây không phải Nam sắc Long thiếu đây sao? hôm nay sao lại có nhã hứng đến đây dùng cơm?

Long Thắng Thiên nhìn qua mấy thanh niên này vậy lần chỉ mơ màng nhận ra tên cảm đầu là Trần Phương tam thiếu gia Trần gia tên này cũng là một tên có chung đam mê với hắn thường xuyên tranh giành cô nương ở Hồng Tụ lâu.

- Hắc hắc ta tại sao không thể đến đây?

Trần Phương vẫn một mặt tươi cười đáp.

- Tất nhiên, Long thiếu là đại thiếu gia Long gia muốn đi đâu không được? Tối nay Hồng Tụ lâu hoa khôi mở tiệc Long thiếu có muốn tham gia không?

- Đi, Nam sắc Long thiếu ta làm sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy được?

- Vậy tối nay hẹn gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Dự tiệc

Trần Phương cáo biệt trên mặt mang theo vẻ đắc ý, tại Nam đô hai phe Long, Đông Phương luôn đối đầu với Trần, Lý, Trần Phương được gia tộc giao nhiệm vụ làm cho Long Thắng Thiên sa đoạ tốt nhất không thể bước lên con đường tu sĩ.

Long Thắng Thiên rời thực hiện lâu liền đi đến luyện khí hội gặp Đông Phương Hải.

- Hải thúc người nghiên cứu băng hỏa tiễn đến đâu rồi?
- Đây, mau đến nhìn thử xem có giống như người nói không?

Long Thắng Thiên nhìn băng hỏa nỏ trong tay cảm giá kỳ lạ đây cũng coi như là sản phẩm đầu tiên khi hắn đến thế giới này.

- Không đúng đây là cảm giác thôn thiên quyết đang phản ứng.

Long Thắng Thiên vận công lần đầu tiên cảm thấy hắc đỉnh bên trong rung lên một luồng linh khí vừa nóng, vừa lạnh chậm chậm tiến vào trong thân thể sao đó chuyển hóa thành linh lực.

- Đệt.

Đông Phương Hải nhìn khuôn mặt của Long Thắng Thiên khẽ biến hỏi.

- Thắng Thiên có chuyện gì sao?
- Không có gì, Hải thúc đúng là lợi hại bản thiết kế này cháu phải nghĩ một tháng Hải thúc chỉ cần một ngày liền làm xong.

Đông Phương Hải nghe xong đắc ý cười nhưng sao cảm giác câu khen này hơi lạ. Long Thắng Thiên sao khi hấp thu băng, hỏa linh khí lại muốn tiếp tục

thử nghiệm mượn cơ nhờ Đông Phương Hải chế tạo cho hắn vài cây nỏ sao đó tiến thẳng vào kho phế liệu.

- Lão Dịch người nói mấy cái phế liệu này có tác dụng sao?

- Những thứ này mặt dù là phế liệu nhưng dù sao cũng từng chứa linh khí người có thể thử.

Long Thắng Thiên vận thôn thiên quyết quả thật cảm thấy một số vật ở đây có phản ứng trong lòng như nỏ hoa tiến lên hấp thu, linh lực trong cơ thể dần chuyển động sao khi hấp thu xong hắn thẳng tiến linh sĩ tầng 1 đỉnh phong.

- Không được tốc độ như thế này quá chậm người thường trong một năm có thể đến cấp bát linh úy nếu ta không gặp kì ngộ có thể sẽ phá vỡ kĩ lục phế vật nhất đại lục này, lúc đó làm sao cura giải.

Càng nghĩ càng chán nản Thôn thiên quyết là một cái động không đái hấp thu nhiều linh khí như vậy cũng chỉ là da lông nếu người bình thường không chừng đã lên linh sĩ cấp 3.

- Không đúng ta tu luyện là công pháp bá đạo tất nhiên phải có chỗ khác người, thời gian tuy lâu hơn nhưng trong cùng cảnh giới so linh lực ai hơn được ta.

Long Thắng Thiên mang theo tinh thần hưng phấn rời khỏi luyện khí hội tiến thẳng đến vụn bảo các. Vụn bảo các cũng là một chi nhánh ở Nam đô như vụn được các nơi đây chuyên mua bán các loại thảo dược, Long Thắng Thiên đi một vòng tìm hiểu xung quanh sao đó đi đến một địa điểm giao dịch nơi đây là chỗ của các tán tu trao đổi bảo vật với vụn bảo các.

Vì thôn thiên quyết thức tỉnh kim thuộc tính nên Long Thắng Thiên quyết định sử dụng kim thuộc tính gia tăng linh lực, nguyên liệu hệ kim giá cũng không rẻ theo kinh nghiệm lâu năm của Hắc Dịch tiên vương thì người kiểm tra linh vật ở nơi đây thuộc vào dạng đại sư do đó không thể có kiến thức uyên bác như hắn nên Long Thắng Thiên mới đến đây.

- Lão Dịch người thật sự biết linh vật hệ kim sao?

- Người đừng quên mấy chủ nhân đời trước của ta cũng tu luyện thôn thiên quyết.

Long Thắng Thiên lấy tay vỗ đầu trong lòng nghĩ đúng là đồng tiền dễ làm mờ mắt người hắn cười hắc hắc nói.

- Đúng vậy ta quên Hắc Dịch tiên vương trên thông thiên văn dưới thông địa lý những chuyện nhỏ này làm sao làm khó người được.

Long Thắng Thiên bước vào trong quan sát liền theo chỉ dẫn Hắc Dịch tiên vương để ý vài khối vật liệu, hắn đi lại quan sát một tảng đá màu xám tro có hình như một con rùa.

- Huynh đệ tảng đá này bán làm sao?

- 20 thanh linh tệ.

Long Thắng Thiên tròn mắt một ngày của hắn cũng chỉ có mấy chục thanh linh tệ còn tùy theo tâm trạng mẫu thân hắn vui hay buồn nữa.

- 5 thanh linh tệ.

- Khách quan ta nói người biết đây là tảng đá ta liều mạng tìm được trong hắc ám sâm lâm đây không thể giảm giá được.

Long Thắng Thiên mặt không đổi nói.

- Linh tệ ta cũng liều mạng mới có được.

Thanh niên bán hàng biết đựng phải loại tiết tiền hắn nhớ hôm nay ra khỏi nhà hắn đã cứng cổ hồn rồi mà.

- 18 thanh linh tệ.

- 8 thanh linh tệ.

Sao cùng Long Thắng Thiên mua được với giá 10 thanh linh tệ nếu tên bán hàng biết người vừa mới mua là đại thiếu gia Long gia một trong 4 đại gia tộc không biết hắn sẽ làm sao?

Long Thắng Thiên lại mua thêm vài món đồ tiêu hết 50 thanh linh tệ nhìn món đồ trên tay trong lòng thầm nghĩ không phải chỉ có nữ nhân mới thích mua sắm.

- Tiểu tử hôm nay vận may của người khá tốt.

- Nếu ngày nào cũng may mắn như thế này ta thà không may mắn còn hơn.

- Người nhìn thấy nữa thanh đao màu đen phía trước không? Ta đoán nó ít nhất cũng từng là huyền khí trung phẩm.

- Thì sao?

- Đúng là không có tương lai người nghĩ vật liệu làm ra huyền khí trung phẩm là thường vật sao?

- Tất nhiên là linh vật, vấn đề này cần phải hỏi sao? Lão Dịch ta chính thức nghi ngờ kiến thức luyện khí của người.

Hắc Dịch tiên vương mặt đen lại thầm quyết định không bao giờ nói lí với tên tiểu tử này nữa, Long Thắng Thiên tiến lại nhìn cây đao đúng là khá sắc bén nhưng không có hồn thú trong này nên trở thành vô dụng.

- Lão ca cây đao này của người bán làm sao?

- 50 thanh linh tử.

Một thanh huyền khí bị phế bán với giá này nếu còn nguyên vẹn thì bao nhiêu? Xem ra luyện khí cũng là mộ ngành hái ra tiền.

- Lão ca người nhìn cây đao này đi hoàn toàn vô dụng hay là 20 thanh linh tử được không?

- Được.

- Đệt.

Long Thắng Thiên lần này có cảm giác bị gài rồi, bên trong Hắc Dịch tiên vương lại có cảm giác hôm nay trời thật đẹp.

Về đến Long Phủ cảm thấy hai tay ê ẩm liền nhớ lúc trước khi đọc mấy cuốn tiểu thuyết có nhắc đến không gian giới chỉ liền hỏi.

- Lão Dịch người có biết không gian giới chỉ không?

Hắc Dịch tiên vương tỏ ra ngạc nhiên.

- Người cũng biết không gian giới chỉ?

- Nói như vậy thật sự là có sao? Người có không cho ta vài chục cái, không vài cái cũng được.

- Người tưởng thứ đó là cái trắng sao? Nếu không đạt cấp để thì chỉ mang họa sát thân cho người thôi.

Long Thắng Thiên nhìn qua một đồng thứ trước mắt sao đó lấy tảng đá hình con rùa vận thôn thiên công, hắc đỉnh bên trong rung lên lập tức một luồng linh khí truyền vào. Sao vài ngày tu luyện Long Thắng Thiên dần hiểu ra nguyên lí hoạt động của linh lực đầu tiên linh khí sẽ được truyền vào cơ thể để biến thành linh lực linh khí có nhiều thuộc tính nhưng linh lực chỉ có một loại, sao khi đi vào cơ thể lập tức hóa một vùng tại đan điền sức chiến đấu mạnh hay yếu dựa vào vùng khí lớn hay nhỏ nếu vùng khí của linh sĩ bình thường chỉ như ngón tay cái thì của hắn lại lớn như nắm tay.

Long Thắng Thiên cảm nhận linh khí đang tuôn trào trong cơ thể linh lực không ngừng tăng lên đến linh sĩ cấp 2 đỉnh phong cuối cùng hắn lấy nửa cây huyền khí bắt đầu vận thôn thiên công linh lực cuộn cuộn tăng lên phá tan bình chương cuối cùng dừng lại linh sĩ cấp 3 trung kì.

- Không ngờ nửa cây huyền khí lại lợi hại như vậy? nếu một món vũ khí địa cấp, thiên cấp thì sao?

Long Thắng Thiên tính toán cũng đến lúc đi hồng tụ lâu, Nhan Như Ngọc thấy hắn rời phòng liền hỏi.

- Người tối nay có về ăn cơm không?

Long Thắng Thiên sững lại dùng ánh mắt sáng quất nhìn nàng thấy trong mắt nàng không còn tia lo lắng biết chuyện phụ thân nàng giải quyết xong.

- Tiểu Ngọc nhi đã mở lời thì tối nay ta đành ăn cơm nhà vậy.

- Ai là tiểu Ngọc nhi của người?

Nói xong nàng đỏ mặt chạy thẳng vào phòng, Long Thắng Thiên lẩm bầm.

- Đúng là xa ta không được ta vừa rời khỏi nhà nàng liền vào phòng đợi ta.

Nhan Như Ngọc nghe hắn nói càng chạy nhanh hơn nữa miệng thầm nói sắc lang. Long Thắng Thiên đi đến trước hồng tụ lâu, hai bên đều có người mời khách, người vào đây lại là thiếu gia có máu mặt tại Nam đô, Long Thắng Thiên vừa tiến vào thấy cảnh tượng bên trong thật sự náo nhiệt đặt biệt mỹ nữ lượng tới lui làm cho hắn hoa mắt chầy mũi.

- Long thiếu sao đứng đó làm gì mau qua đây.

Long Thắng Thiên bưng tỉnh gần đầu thấy Trần Phương đang gọi mình hai má cảm giác nóng bừng.

- Thật mất mặt dù sao ta cũng là cao thủ tình trường lại bị mấy cô nương này mê hoặc.

Thấy Long Thắng Thiên tiến lại trên mặt trần phượng lộ nụ cười càng đậm, nhiệt tình chào đón.

- Long thiếu sao lại đến trễ như vậy? bọn ta đã chờ nữa canh giờ.

Long Thắng Thiên tiến vào bàn ngoài Trần Phuong còn 2 người một là Lý Nam nhị công tử Lý gia người còn lại là Đông Phuong Tinh đại công tử Đông Phuong gia, trong 4 đại gia tộc thì Long gia nhân mạch ít nhất không phải vì vất vả sinh lý mà do chiến tranh, thú triều. Long Thắng Thiên nhìn Đông Phuong Tinh hỏi.

- Tinh huynh sao hôm nay lại có hứng thú đến đây vậy?

- Ta đến thay đại nương giám sát người.

Lý do như vậy mà cũng nghĩ ra được, theo hần biết Đông Phuong Tinh tên này cuồng luyện khí giới nghiêm như Phật hôm nay sao đến đây? không lẽ hoa khôi hồng tú lâu có sức hấp dẫn lớn đến vậy? Long Thắng Thiên trong lúc nhàm chán lại nghĩ tới các cô nương ở đây đều là tu sĩ không biết có thể sử dụng âm dương quyết không?

- Lão Dịch người có thể nhìn ra cấp bậc của những người ở đây không?

- Ta trên thông thiên văn dưới hiểu địa lý việc này thì khó gì tên Trần Phuong kia là linh sĩ tầng 9 trung kỳ, Đông Phuong Tinh linh sĩ tầng 9 đỉnh phong còn Lý Nam linh úy tầng 2 sơ kỳ.

Long Thắng Thiên há mồm không nghĩ tới mấy tên này nhìn ăn chơi trác táng như hần mà toàn linh sĩ đỉnh cấp, ở Nam Sơn tiểu quốc thì Linh tướng là BOSS rồi, tên Lý Nam này ẩn giấu sâu thật nghe nói hần còn một đại ca tên Lý Phong.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Yêu nữ

Lúc này mọi người xung quanh đều nhìn lên lầu với ánh mắt lang sói, không cần nghĩ cũng biết hoa khôi xuất chuồng à không lộ diện, Long Thắng Thiên điều chỉnh khuôn mặt đến khi hần cho là đẹp trai nhất sao đó xoay người thật tiêu soái nhìn lên.

- ẶC, ta kháo.

Trên lầu xuất hiện một tú bà hai má hồng, mắt tím, môi xích diễm, khuôn mặt Long Thắng Thiên đen lại như ai vừa mới cướp hết tiền của hần.

- Chỉ là tú bà có cần làm quá như vậy không?

Lúc này trên lầu tú bà cất giọng nói.

- Các vị khách quan, công tử hôm nay hồng tú lâu chào đón hoa khôi mới Từ Yên cô nương theo như thông lệ hoa khôi sẽ hỏi một câu hỏi bất kì người nào trả lời được sẽ có cơ hội gặp mặt nàng.

Lúc này phía trên lầu lại có một nữ tử đi ra dáng người ma mị ngực nở, eo thon, mong cong, chân dài mỗi bước đi đều thể hiện phong tình vô hạn, đặt biệt là đôi mắt kia có thể làm người ta ngây dại, Long Thắng Thiên cảm thấy không khí như nóng hần lên sao đó bắt đầu reo hò.

- Ngao.

- Ô.

Trong thức hải tiểu đỉnh rung nhẹ làm Long Thắng Thiên tỉnh lại.

- Có chuyện gì vậy?

- Người này tu luyện mị thuật hơn nữa đẳng cấp lại từ địa cấp trở lên tiếp cận thiên cấp.

Long Thắng Thiên nghe Hắc Dịch tiên vương nói sao đó quan sát những người xung quanh tất cả đều không thể kiềm chế bản thân, cô gái này không đơn giản.

- Các vị khách quan xin yên lặng, sao đây chúng ta xin mời Từ Yên cô nương ra đề.

Lúc này bầu không khí yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn lên trên chờ đợi nàng nói, Từ Yên tuy mang khăn che mặt nhưng những cử chỉ của nàng đều vô cùng hấp dẫn nàng lúc mong đi về phía trước.

- Các vị công tử, Từ Yên tuy là nữ lưu nhưng lại yêu thích phiêu lưu mạo hiểm đã có lần đi tới Vô Cực Hải, Từ Yên biết nơi đó rộng lớn vô cùng lại không thể đi qua nhưng có một điều Từ Yên rất muốn biết, xin hỏi các vị có biết ở giữa Vô Cực Hải là gì không?

Vô Cực Hải là vùng ngăn cách 4 vực vô cùng rộng lớn muốn qua được cần phải đạt cấp chúa tể, có ma mới biết ở giữa của nó là cái gì.

- Lão Dịch người biết ở giữa của Vô Cực Hải có gì không?

- Nước

- Không may là đảo thì sao?

- Vậy thì là đảo.

Mọi người thay nhau suy luận, Long Thắng Thiên nhìn sang Lý Nam.

- Lý huynh người thấy sao?

Lý Nam ngẩn mặt nhìn trời sao đó lắc đầu nói.

- Bây giờ chỉ có trăng.

Long Thắng Thiên có cảm giác hơi quen không lẽ tên này là bà con Hắc Dịch, các vị ai có đáp án có thể ghi vào giấy truyền lên đích thân Từ Yên cô nương sẽ kiểm tra.

- Long thiếu đáp án của người là gì có thể nói cho mọi người biết không?

- Trần huynh thử đoán xem?

Lúc này Đông Phương Tĩnh lên tiếng.

- Ta đoán là cực.

- Ta cũng vậy.

Lúc này 3 người đồng thanh nói sao đó lại nhìn nhau cười lên, trên lầu tú bà lên tiếng.

- Từ Yên cô nương đã chọn được đáp án ưng ý, người trả lời đúng lần này là Long đại thiếu gia.

Long Thắng Thiên đột nhiên trở thành tiêu điểm hơn 500 cặp mắt súng đạn bao vây, Trần Phương đứng dậy cười nói.

- Long thiếu chúc mừng.

Đông Phương Tĩnh mặt không cảm xúc nói.

- Thắng Thiên yên tâm ta sẽ nói rõ mọi chuyện ngày hôm nay với đại nương.

Vừa nói xong liền bước đi không nhìn mặt, lúc này tú bà trên lầu nói.

- Long thiếu gia đừng để giai nhân đợi a.

Long Thắng Thiên dưới sự chứng kiến của 500 anh em đi lên bậc thang trước khi vào phòng hắt quay đầu lại nói.

- Mọi người yên tâm ta sẽ cố gắng thể hiện hết bản lĩnh nam nhân.

- Ta sát.

Long Thắng Thiên tiến vào căn phòng bên trong trang trí màu hồng chủ đạo trên bàn bài sẵn một bàn trà một nữ tử ngồi trên ghế, nhìn dáng lưng mềm mại, thon thả kia kết hợp với cặp mông tròn đang bị đè nén làm nhiệt huyết hấn lại dâng trào.

- Công tử mời ngồi.

Long Thắng Thiên điều chỉnh sắc mặt chính khí凛 nhiên nói.

- Không biết Từ Yên cô nương muốn bàn chuyện gì?

Từ Yên cười khanh khách nói.

- Công tử cứ tự nhiên không cần khách khí để Từ Yên hôm nay hầu hạ công tử.
- Tốt, vấn đề này chúng ta có thể lên giường bàn tiếp.

Từ Yên liếc nhìn hắn một cái bộ dáng mê chết người không cần nói.

- Công tử không cần phải gấp, đêm nay còn dài Từ Yên có một chuyện muốn hỏi công tử.
- Từ Yên cô nương cứ việc hỏi ta biết chắc chắn sẽ trả lời.
- Không biết công tử thấy Từ Yên như thế nào?

Long Thắng Thiên theo ý thức đánh giá nàng, đúng là không thua kém Ngọc nhi lại thêm trời xin mị cốt khi nhìn vào mắt nàng cảm thấy mông lung tâm hồn buồn lòng, hắc đỉnh bên trong rung lên lần nữa mang hắn về hiện tại, Long Thắng Thiên không tự chủ rùng mình một cái.

- Thật nguy hiểm xem ra chỉ số kháng mỹ nữ ngày càng kém.

Từ Yên thấy hắn không phản ứng liền nói.

- Công tử, người có nghe Từ Yên nói gì không?
- Ha ha Từ Yên cô nương như tiên nữ hạ phàm, xin đẹp tuyệt trần ngàn năm khó gặp.
- Hi hi công tử quá khen Từ Yên không dám nhận.

Từ Yên tiến đến chiếc bàn trang điểm lấy ra một cái túi thơm, nàng quay lại liếc nhìn hắn một cái e thẹn nói.

- Công tử đây là tính vật của Từ Yên sao này khi muốn gặp Từ Yên ngài cứ đưa nó cho tú bà là được.

Long Thắng Thiên nhận lấy túi thơm cầm lên tay một mùi thơm mát bay tới làm cho tâm hồn thanh thản.

- Thật thơm, đúng là vật như người, vậy xin đa tạ Từ Yên cô nương.
- Hi hi công tử làm sao lại xa lạ như vậy.

Long Thắng Thiên có cảm giác xương cốt mình mềm nhũn không thể chống chịu được nữa.

- Từ Yên cô nương dung mạo tự thiên tiên được người để ý là phúc phận của tại hạ nhưng hôm nay hàn gia có việc nên xin cáo từ.
- Công tử yên tâm Từ Yên sẽ ở đây chờ người.

Giọng nói của nàng như mang theo mị hoặc làm Long Thắng Thiên máu huyết sôi trào.

Nhìn Long Thắng Thiên rời đi lúc này lại có người tiến vào.

- Chủ thượng hình như ngài để ý đến hắn.
- Ta chỉ cảm thấy tên này thú vị thôi.

Lúc này ánh mắt của nàng từ tà mị chuyển sang vô thương uy nghiêm.

- Mọi chuyện điều tra tới đâu rồi.
- Bẩm chủ thượng vạn hoa xà đúng là trong hắc ám xâm lấn nhưng vị trí cụ thể chưa tra ra được.
- Tốt lắm tiếp tục điều tra khi nào có vị trí chính xác lập tức hành động.
- Rõ.

Long Thắng Thiên trên đường hồi phủ không ngừng nhớ đến tình cảnh lúc trước.

- Tại sao ta luôn có cảm giác là lạ khi gặp nàng giống như bị điều khiển vậy, Lão Dịch người nói nàng ta đã cấp mấy rồi.
- Linh vương đỉnh phong.

Long Thắng Thiên sững lại sống lưng có cảm lạnh, hắn vừa mới bàn chuyện lên giường với một linh vương, không biết nên nói ngu ngốc hai tự hào đây

nên nhớ ngay cả gia gia hấn Nam Sơn đệ nhất tướng cũng không làm được.

- Nhưng tại sao mị thuật của cô ta không làm gì được ta?

- Mị thuật cũng là linh lực tạo nên đừng nói là linh vương cho dù chúa tể thậm chí phía trên cũng đừng mơ đưa được linh lực vào cơ thể người.

Long Thắng Thiên nhớ hình như lúc đó hắc đỉnh rung lên một cái, chẳng lẽ là do nó, ta lượn được bảo vật rồi.

- Lão Dịch người nói cái đỉnh này rất trâu bò sao cả linh vương cũng không làm gì được.

- Trên đời chỉ có 4 thứ vô thượng trong truyền thuyết kia mới có thể vượt qua nó còn lại đều không thể.

Long Thắng Thiên nghe Hắc Dịch nói một cách tự hào như vậy hưng phấn hỏi.

- Nếu đem nó bần thì xẻ được bao nhiêu thanh linh tử.

- Tất cả thanh linh tử trên đời gom lại đều không đủ.

Hắc Dịch tiên vương vừa trả lời xong liền ý thức được hình như mình vừa mới trả lời một câu hỏi ngu nhất thế gian mặt đen lại càng thêm đen.

- Người dám mang cái đỉnh này đi bán sao? Người có biết nó quý giá như thế nào không? Người có biết năm xưa có bao nhiêu vị thần ngã xuống vì nó không? Người có...

Long Thắng Thiên nghe Hắc Dịch hét một hồi nói.

- Nhưng bây giờ không thể sử dụng có cũng như không.

- Đợi người lên linh vương kết linh đan người sẽ thấy sự bá đạo của nó.

Hai người cải suất một đường về đến Long phủ, Long Thắng Thiên vừa bước vào phòng liền thấy Nhan Như Ngọc vẫn ngồi đó trên bàn thức ăn vẫn còn nóng, may mắn không về muộn.

- Ngọc nhi thiếu gia đã về.

Nhan Như Ngọc liếc nhìn hấn ngồi vào vị trí đối diện, Long Thắng Thiên cảm nhận tâm tình nàng đang biến hóa ít ra cũng chịu ngồi chung bàn.

- Ngọc nhi vẫn là người nấu ăn ngon nhất.

Nghe được hấn khen Nhan Như Ngọc thấy trong lòng có một cảm xúc không nói nên lời trào lên nàng lờ mờ hấn một cái, Long Thắng Thiên thấy có cơ hội liền gấp thức ăn cho nàng thấy nàng không phản đối tiếp tục tiến tới sát bên nàng ngồi.

- Long thiếu gia người qua bên kia ngồi đi.

- Ngồi gần mỹ nhân khi ăn mùi vị sẽ ngon hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lại đến hồng tú lâu

Nhìn Long Thắng Thiên tiến lại gần Nhan Như Ngọc tim đập như hươu chạy nhưng dường như không tìm được lý do từ chối thậm chí nghĩ không sao hấn cũng ngồi gần một chút thôi dù gì thì cũng chung giường rồi càng nghĩ mặt nàng càng đỏ lên đến lợi hại nhìn kiểu diêm không thôi.

Long Thắng Thiên hưởng thụ xong bữa ăn lại tiến lên giường một lát sao Nhan Như Ngọc bước đến, khi nàng tiến lên giường lại ngửi được một mùi kì lạ hình như là son phấn của nữ nhân tất nhiên không phải của nàng, nàng vốn băng tuyết thông minh sao đó nhận ra được vấn đề trong lòng dâng lên một trận phiền muộn không thoải mái trở mình nằm đưa lưng về phía Long Thắng Thiên, hấn cho rằng nàng thẹn vẫn như cũ đưa tay ôm eo nàng.

- Long Thiếu xin tự trọng với lại ta không muốn có mùi nữ nhân khác dính lên người ta.

Long Thắng Thiên trong mơ màng tỉnh lại, cái gì mùi nữ nhân ta rõ ràng làm sạch sẽ rồi, sao khi kiểm tra lại lần nữa phát hiện cái túi thơm tín vật kia không tự chủ được chửi.

- Mẹ nó, tại sao ăn vụng lại quên chùi miệng, ngày mai nhất định phải hỏi Hắc Dịch một bộ sưu tập đại pháp mới được.

Sáng ngày hôm sao khi như bình thường vẫn một chậu nước rửa mặt bên giường trên bàn đã bài sẵn thức ăn nhưng lại không có bóng dáng Nhan Như Ngọc.

- Xem ra nàng giận thật rồi, không đúng nàng giận chứng tỏ nàng đã có cảm giác với ta như vậy xem ra bao nhiêu công sức bỏ ra đều đáng giá.

Long Thắng Thiên vận thôn thiên quyết lại phát hiện linh khí trong phủ hoàn toàn không có tác dụng nhiều với hắn mà nơi linh khí nhiều phải tiến vào rừng rậm mới có được, xem ra phải chuẩn bị đi một chuyến đến hắc ám sâm lâm.

Hắn rời Long phủ đi đến luyện khí hội hắn tìm Đông Phương Hải luyện chế một số thứ phòng thân như nỏ, lựu mìn, bom khói, ... làm Đông Phương Hải trợ mắt, há mồm. Long Thắng Thiên dựa vào lời nói Hắc Dịch tiên vương đi mua mấy dược liệu về làm nễ được.

- Thứ này nhất định phải nhiều sao này sẽ còn dùng đến.

- Sao ta có cảm giác tiếp tay cho ác vậy.

Long Thắng Thiên không quan tâm đến lời nói Hắc Dịch tiên vương lại tiếp tục đi đến vụn bảo các tìm vật liệu.

Nam Sơn, hoàng cung.

Trong ngự thư phòng lúc này một nam nhân đang ngồi phê chuẩn văn kiện nhưng vẫn toát ra được một cỗ uy nghiêm đáng sợ thứ mà chỉ có nhất quốc chi quân mới có, bên ngoài một giọng nói bán nam bán nữ vang vào.

- Hoàng Thượng tam hoàng tử cầu kiến.

- Cho vào.

Một thiếu niên thân phong tuấn lãng từ bên ngoài đi vào nếu Long Thắng Thiên có ở đây nhất định sẽ chửi ầm lên cái đại lục gì toàn trai đẹp tranh với ca.

- Hoàng nhi tham kiến phụ hoàng.

- Miễn lễ, có chuyện gì?

- Bẩm phụ hoàng ngày hôm qua mật thám báo tin Lý gia bí mật liên lạc với cao tăng Bắc Sơn quốc.

Lý Ngự Long nhíu mày.

- Ta đã biết còn chuyện gì không?

- Phụ hoàng đại ca từ tiên môn truyền tin về đại tiểu thư Trần gia đang có quan hệ với nhi tử Tam trưởng lão.

- Xem ra bọn chúng không nhịn được.

- Phụ hoàng nếu không có chuyện gì hài nhi xin cáo lui trước.

Tam hoàng tử vừa rời khỏi phòng trên mặt Lý Ngự Long hiện lên một nụ cười nhạt.

- Xem ra Nam Sơn quốc lại nổi phong vân.

Long Phủ.

Long Thắng Thiên từ vụn bảo các trở về sao đó hấp thu linh vật thuận lợi đột phá linh sĩ tầng 3 đỉnh phong lại tiếp tục tìm hiểu thông tin Huyền Linh đại lục từ Hắc Dịch tiên vương.

- Lão Dịch lúc trước người nói có 4 loại vô thượng vũ khí đó là thứ gì?

- Người chỉ cần biết chỉ cần nắm giữ 1 trong 4 loại thì trên đời này không ai có thể giết được người.

- Ngay cả thần linh sao?

- Gần như là vậy.

Long Thắng Thiên hít một hơi lạnh nếu hắn tìm được một trong 4 vô thượng vũ khí này thì tiền tài mỹ nữ không là vấn đề.

- Lão Dịch người có biết tung tích của nó không?

- Không.

Long Thắng Thiên xì một tiếng.

- Không biết ai nói trên thông thiên văn dưới hiểu địa lý ngay cả tung tích một món đồ cũng không biết.

Thấy Hắc Dịch tiên vương một bộ không màn sự đòi Long Thắng Thiên tiếp tục hỏi.

- Lão Dịch người biết rõ hắc ám thâm lâm không?

- Một trong 8 sát vực của Huyền Linh đại lục làm sao ta không biết được.

- Nói vậy nó rất nguy hiểm?

- Tất nhiên nếu không cũng không được mệnh danh là sát vực thứ 3, nếu tiến sâu vào trong ngay cả linh thể đi sai một bước đều có thể chết bất cứ lúc nào.

Long Thắng Thiên trong lòng thở phào cũng may mình chỉ đi ở ngoài, lúc này Nhan Như Ngọc từ ngoài mang thức ăn vào bộ dạng không cảm xúc nói.

- Thiếu gia mời dùng cơm.

Nói xong nàng đứng qua một bên, Long Thắng Thiên tiến lại thăm nghĩ chắc nàng vẫn còn giận.

- Ngọc nhi không dùng cơm sao?

- Ta chỉ là nha hoàn sao dám dùng cơm chung với thiếu gia.

Long Thắng Thiên chút xú nữa là nghẹn chết, đúng là một khi nữ nhân ghen thì cho dù ngày thường là cộc hay mèo đều như nhau.

- Ta là thiếu gia, nói người không nghe sao?

Nhan Như Ngọc mặt không cảm xúc tiến đến bàn ăn ngồi ngay phía đối diện gấp lấy thức ăn không liếc hần một cái.

- Ngọc nhi người không lấy thức ăn cho thiếu gia sao?

Nhan Như Ngọc liếc hần một cái sao đó gấp vài miếng thức ăn bỏ vào bát hần, Long Thắng Thiên nhìn nàng một bên gấp thức ăn một bên phụng phịu làm hần vất vả nhìn cười theo ý thức đưa bát lên ăn.

- Ta khát.

Long Thắng Thiên nhìn trong bát chỉ thấy hai trái ớt với một cái chân gà, không mai hần lại cắn ngay trái ớt, liếc qua lại nhìn thấy Nhan Như Ngọc khẽ cười nhưng sao đó lại khôi phục vẻ lạnh lùng.

- Công tử có phải thức ăn Ngọc nhi làm không ngon không?

Long Thắng Thiên biết mình lại lâm vào hiểm cảnh chỉ cần nói một chữ đúng thì sao này đừng mong ăn nữa.

- Không phải, rất ngon rất hợp khẩu vị ta.

- Vậy người ăn nhiều vào đừng bỏ lại.

Hần khóc không ra nước mắt thầm chửi không biết nhà ai bán ớt lại cay như thế này, trong lúc than trời trách đất thì thấy trước mặt xuất hiện một chén canh hần liền nhận mặt cười như mếu.

- Không cần cảm ơn, Ngọc nhi chỉ sợ người nghẹn thôi.

Long Thắng Thiên biết nàng lui giận thầm kêu may mắn hần nhìn trên bàn vẫn còn 5 trái ớt mỗi hời trên chân chảy ròng.

- Nhất định sao này không cho gia đình trong phủ nhập nhiều ớt như vậy.

Hần lại nhìn sang nàng nói.

- Ngọc nhi vài ngày nữa ta phải đi lịch luyện khoảng vài tuần mới trở về.

Long Thắng Thiên nhận ra trong mắt nàng hiện lên một tia lo lắng.

- Người nhớ bảo trọng.

Nhan Như Ngọc chỉ nói một câu sao đó tiếp tục ăn, Long Thắng Thiên thông báo truyền này cho phụ mẫu hần biết Long Phá Thiên có hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nói nhiều còn mẫu thân thì dặn dò đủ thứ. Sao khi rời long phủ hần đến luyện khí hội lấy hàng, hoàng thành xong mọi việc ngày mai

hắn sẽ đi hắc ám sâm lâm sát vực thứ 3 trong 8 sát vực tại Huyền Linh đại lục tất nhiên là ở vùng ngoài.

Long Thắng Thiên về đến Long phủ được nha đình báo có người hồng tỵ lâu đến tìm, Long Thắng Thiên không tự chủ được nhớ đến đáng về mị hoặc kia trong lòng thầm nghĩ không biết có nên đi hay không?

- Để trời quyết định.

Long Thắng Thiên lấy ra thanh linh tử nắm trong tay.

- Nếu mở ra là màu xanh thì đi màu vàng thì không đi.

Tiến vào hồng tỵ lâu đã có người đợi sẵn nên dễ dàng gặp được Từ Yên, hôm nay nàng diện một váy dài màu tím hồ ngực trong vô cùng mê người, nàng nở nụ cười mị hoặc tiến lại gần hắn.

- Long công tử chẳng phải ngài nói sẽ đến thăm Từ Yên sao? Người ta đợi người lâu như vậy sao không thấy tới?

Long Thắng Thiên trong lòng nói còn không phải vì ta sợ cô hay sao? Bên ngoài vẫn tỏ ra bình thường đáp.

- Ta sợ làm phiền đến Từ Yên cô nương.

- Hi hi Nam sắc Long thiếu phong lưu hào hoa đại danh vang dội vậy mà sợ làm phiền Từ Yên sao? Rõ ràng là công tử chê bay xuất thân Từ Yên.

- Ta phong lưu chỉ đối với thường dân mỹ nữ, còn Từ Yên cô nương như tiên nữ hạ phàm ta nào dám.

Từ Yên lườm hắn một cái.

- Vậy là ta trách lầm công tử sao? Vậy để nhận lỗi Từ Yên hầu hạ công tử người thấy như thế nào?

Long Thắng Thiên rung mình không ngừng dọa con sói trong bản thân đây là linh vương, đây là linh vương không được xúc động.

- Vậy tại hạ tuân mệnh.

Từ Yên đi đến sao lưng hắn hai tay đặt lên vai khẽ ấn nhẹ xuống.

- Long công tử sao người lại căng thẳng như vậy?

Hắn trong lòng kêu khổ không thôi người là linh vương a chỉ cần ấn sai một chút là ta đi thình an tổ tiên ngay.

- Tác nhiên được ở gần một tiên nữ như thế hỏi ai không căng thẳng.

Long Thắng Thiên cảm giác từ trên vai truyền đến cảm giác thoải mái tinh thần bắt đầu buồn lòng lúc này tiểu đình bên trong lại rung lên làm hắn bưng tỉnh thầm hô thật nguy hiểm.

Long Thắng Thiên cảm giác hai bàn tay trên vai ngừng động.

- Từ Yên cô nương người làm sao vậy?

- Từ Yên cảm thấy hơi đau đầu e là hôm nay không thể tiếp đãi công tử được.

- Không sao, vậy thì hôm khác ta lại đến.

- Đa tạ công tử thông cảm, tiểu Hồng mau đưa Long công tử về.

Nhìn theo bóng lưng Long Thắng Thiên ánh mắt Từ Yên hiện lên vẻ hiều kì càng đậm.

- Thật không ngờ ở một tiểu quốc lại có chuyện làm ta hứng thú như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tiến vào hắc ám sâm lâm

Long Thắng Thiên rời hồng tỵ lâu đi một mạch về nhà.

- Thật nguy hiểm ta nhất định phải kiểm vài lá bài bảo mệnh mới được.

Nhìn căn phòng không có ai hẳn cảm thấy kì lạ.

- Giờ này Ngọc nhi phải ở đây mới đúng chứ.

Đi một vòng xung quanh phủ chỉ thấy tất cả các phòng đều tắt đèn còn lại thư phòng và phòng của mẫu thân còn sáng hẳn không nói hai lời nhẹ nhàng bước đến phòng của mẫu thân bên trong lò mờ nghe được có người đang nói chuyện.

- Ngọc nhi con quen Thăng Thiên được bao lâu rồi.

Long Thăng Thiên hé cửa quan sát chỉ thấy một bên mẫu thân cười nói vui vẻ một bên còn lại Nhan Như Ngọc mặt đỏ như gấc.

- Phu nhân con... con mới quen biết.

- Vậy con thấy Thăng Thiên nhà ta tốt không?

Nhan Như Ngọc trong lòng thầm mẫn lưu manh nhưng mỗi lần nhắc đến hẳn lòng lại dâng trào cảm xúc không rõ làm cho nàng cảm thấy thoải mái.

- Long thiếu gia rất tốt.

Mấy ngày hôm trước Long Thăng Thiên nói muốn đi ra thành lịch duyệt, là mẫu thân nàng đi chuẩn bị đồ cho nhi tử khi đến phòng lại gặp một cô gái đang ở trên giường xếp đồ lúc đầu dọa cho nàng khiếp đảm nhưng sao khi nhìn kĩ dung mạo lại thấy nàng đẹp như tiên nữ không có ngôn từ nào để diễn tả, nhận xét y như nhi tử đúng là mẫu tử đồng tâm.

Nhan Như Ngọc càng hoảng loạn bị nàng kéo về phòng hỏi đủ thứ, dưới uy nghiêm của nhạc mẫu đại nhân nàng thành thật trả lời tất cả mọi điều kể cả việc hai người ngủ chung cũng khai ra

- Tên gốc tử này ngay cả chuyện này cũng dám giấu lần này ta nhất định cho nó một bài học, bảo nó phải đến nhà con cưới hỏi đàn hoàn.

Nhan Như Ngọc mặt đỏ bừng mặt úp xuống tận ngực tim đập loạn như hươu chạy, Đồng Phương Phương Nghi càng nhìn càng thích nàng dâu này.

- Ngọc nhi nói thật với ta hai đứa con quan hệ đến mức nào rồi?

Nhan Như Ngọc thân hình rung lên một cái lấp ba lấp bắp nói.

- Phu nhân con... chúng con... vẫn chưa...

- Giờ mà còn gọi ta là phu nhân sao?

- Mẫu... mẫu thân.

Long Thăng Thiên bên ngoài nghe đến cười không khép miệng lại được.

- Hải cuối cùng ca vẫn là rất soái.

Long Thăng Thiên về phòng nửa canh giờ sao Nhan Như Ngọc bước vào trên mặt còn mang theo nụ cười nhàn nhạt hai bên má phớt hồng, nàng nhìn thấy Long Thăng Thiên ngồi trong phòng thở phào một hơi thầm nghĩ hẳn không biết chuyện gì tiếp tục làm mặt lạnh đi đến trước giường đang định ngồi xuống lại bị Long Thăng Thiên kéo vào trong ngực, nàng nhảy giữa mấy lần nhưng không khỏi khẽ gất.

- Long thiếu người làm gì vậy mau buông ra a.

- Hắc hắc nàng kêu mẹ ta hai tiếng mẫu thân thì ta tất nhiên là phu quân của nàng, phu quân ôm nương tử là chuyện kinh thiên địa nghĩa có gì không đúng.

Toàn thân Nhan Như Ngọc rung lên sao đó là mềm nhũn dựa vào người hẳn nương ngừng hỏi.

- Người... người biết hết rồi sao?

Long Thăng Thiên cười như không cười nói.

- Nàng đoán thử xem.

Nhan Như Ngọc không trả lời nàng chỉ cúi đầu xuống dùng tay vâng về góc áo, Long Thăng Thiên nhìn nàng hai má đỏ ửng hiện lên trên khuôn mặt giống như thiên tiên không khỏi thất thần tiến tới hôn lên má nàng một cái lúc này Nhan Như Ngọc mới có phản ứng, nàng nhẹ nhàng né qua một bên nói.

- Long thiếu thật xin lỗi ta chưa có sự chuẩn bị.

- Không sao ta có thể chờ đến khi nào nàng chấp nhận thì thôi cho dù 10 năm, 100 năm thậm chí ngàn năm ta cũng sẽ chờ.

Nhan Như Ngọc lườm hắt một cái.

- Làm gì có ai sống ngàn năm chứ.

- Đúng vậy, ta không thể sống ngàn năm nhưng ta có thể chết ngàn năm để chỉ yêu mình nàng.

Nhan Như Ngọc cảm thấy trong lòng tràn đầy sóng to gió lớn sắp đánh ngã tia lý trí còn lại của nàng, nàng buồn lòng bản thân dựa vào ngực người nam nhân phía sau, hắt mang lại cho nàng một cảm giác ấm áp, an toàn đến kì lạ nàng tự hỏi sao trước giờ không nhận ra thật muốn như thế này mãi.

- Chúng ta nghỉ sớm đi ngày mai người còn phải lên đường nữa.

- Tuân lệnh nương tử đại nhân.

Long Thắng Thiên vừa nằm xuống liền cảm thấy nàng rút vào thân thể mình mặt áp sát vào ngực, đây là lần đầu tiên nàng ôm hất ngủ, Long Thắng Thiên tinh lực dâng tràn không biết làm sao.

- Hài, tối nay lại gặp xuân mộng.

Hắn rời Nam đô tiến vào hắc ám sâm lâm, trên đường hắt gặp không ít tán tu chủ yếu là linh sĩ, linh úy những người này không có thể lực ủng hộ chỉ có thể mạo hiểm để kiếm linh tử, Long Thắng Thiên ghé vào tẩu lâu để nghe ngóng tin tức, hắt chọn một bàn ngồi xuống rồi kêu thức ăn.

- Các người có biết tin gì không? bên ngoài Linh dương cốc xuất hiện một cây linh thảo cấp 2 chỉ có một con hắc xà ở đó trấn giữ.

Người vừa nói là một linh sĩ tầng 7 trung kì.

- Tin tức của người đã hơn nửa tháng rồi, tin mới nhất gần đây trong hắc ám sâm lâm có bảo vật hiện thế.

Thấy mọi người tập trung về mình tên này đặc ý nói tiếp.

- Mấy hôm trước có đoàn người tiến vào hắc ám sâm lâm tất cả đều là linh úy người dẫn đầu là một linh sư.

- Vậy làm sao người biết có bảo vật xuất hiện?

Lúc này một linh sĩ khác lại hỏi.

- Nếu không có bảo vật xuất thế thì đi đông như vậy làm gì?

- Đi bắt linh thú không được sao?

- Đã có linh thú thì sẽ có linh dược cấp cao trong địa bàn của nó.

- Vậy những người đó đi du lịch thì sao?

- Ta kháo, trên đời này lại có tên ngốc đi đến hắc ám sâm lâm du lịch sao?

Hai tên linh sĩ nháo một trận Long Thắng Thiên một bên vừa ăn vừa nhìn thầm nói hai tên đàn nếu là hắt nhất định sẽ lấy tin tức này đi bán để kiếm tiền, năm ngày sau hắt đứng trước hắc ám sâm lâm nơi này đúng như tên càng đi sâu càng tối đi vào khoảng trăm dặm thì cây cối cũng chuyển đen ngay cả thượng thiên cũng không thể chiếu sáng trung tâm của nó.

Long Thắng Thiên đứng trước những ngọn núi sừng sững kéo dài vô tận kia cảm xúc hưng phấn khó diễn tả con đường bước chân lên đỉnh cao của thế giới xây dựng hậu cung của hắt bắt đầu từ đây, tiến vào hắc ám sâm lâm cảm giác linh khí xung quanh tăng lên mấy lần so với bên ngoài.

- Thật sự là một nơi tốt để tu luyện.

Long Thắng Thiên vừa đi vừa đánh dấu đã hơn 3 dặm đường, không có linh thảo, linh thú hắt lấy bản đồ ra xem quyết định đi đến Động hồ nơi đây có một số linh thú cấp 1,2 thích hợp cho hắt luyện tập.

- Lão Dịch người nói đó là con gì?

Hắt chỉ cào một con hình rắn đầu kì đà có tám chân hỏi.

- Nó không phải linh thú.

Long Thắng Thiên đi đến trước Động hồ mặt hồ khá lớn rộng đến vài chục dặm xung quanh hồ có một số tán tu đang quăng một cái móc được buộc vào sợi dây rất dài ra giữa hồ lại kéo lên.

- Họ đang tìm linh thảo sao?

- Tiểu huynh đệ người mới đến sao?

Long Thắng Thiên nhìn người vừa hỏi mình, một đại hán bên ngoài trong có vẻ thật thà linh sĩ tầng 5 trung kì.

- Vị đại ca này không biết có chuyện gì?

- Nể tình người lần đầu mới tới bản đại gia nói cho người biết mỗi người có một khu vực không ai được tiếp cận.

Long Thắng Thiên nhìn xung quanh đúng là như vậy một số người còn làm thêm màng che, hắt đi xung quanh tìm chỗ lí tưởng sao khi tìm được mang theo tâm trạng hưng phấn đi mua vài cái móc.

- Thật ra tìm linh thảo cũng không khó.

quảng móc nữa ngày vẫn không được một cây thật sự không biết vận hán đen hay là không được may mắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đại chiến xà vương

Lão Dịch người có cách nào không?

- Ta trên thông thiên văn dưới hiểu địa lý mấy cây thảo dược này sao làm khó được ta.

- Đệt, vậy sao người không nói sớm?

- Ta là đang khảo nghiệm ý chí của người.

Long Thắng Thiên mặt đen lại, lần này dưới sự chỉ dẫn của Hắc Dịch tiên vương cuối cùng hán cũng tìm được vài chục cây linh dược cấp 1.

- Lão Dịch nói rất đúng để trở thành một tu sĩ xuất sắc cần phải có ý chí kiên định vì vậy ta trình trọng yêu cầu người khảo nghiệm ý chí của ta nhiều hơn nữa.

Lần này lại tiến sâu vào hắc ám sâm lâm thêm 3 dặm liền phát hiện vài con yêu thú cấp 1,2 Long Thắng Thiên quyết định dừng chân tại đây lập kế hoạch ác chiến.

- Binh pháp nói biết người biết thú trăm trận trăm thắng trước tiên điều tra tình hình.

Sao khi điều tra phát hiện khu vực này tổng cộng có 14 yêu thú cấp 1 và 5 yêu thú cấp 2 nếu dựa vào sức chiến đấu hán có thể đánh bại 5 con trong 14 con.

- Xem ra không thể dùng bạo lực phục chúng.

Long Thắng Thiên nhớ lại vài loại cơ quan trong mấy bộ phim lúc trước từng xem sao đó lại dành 2 ngày bài trận, lựa chọn đầu tiên là một con hầu kê, yêu thú thân gà đầu khi linh thú cấp 1 sơ kì.

- Nếu đưa con hầu kê này về địa cầu có thể bán bộn tiền.

Sao khi tiến vào địa bàn hầu kê theo kế hoạch hán đầu tiên là chọc giận nó đến khi nó phát khùng thì chuyển sang bước hai.

- Chạy.

Một người một thú truy đuổi không phân thắng bại trong rừng lúc này Long Thắng Thiên nhảy lên, phía trước là một cái hồ hán đào trong đó có vài chục cây kim độc yêu thú cấp 1 sơ kì, trung kì trúng vào lập tức hôn mê.

- Khả khả thành công... ặc lão Dịch tại sao con này lại biết bay?

- Người không thấy nó có hai cánh hay sao?

Long Thắng Thiên tiếp tục chạy lần này thăm rồi nếu như là linh sĩ khác cùng cấp có thể có cơ hội liều mạng nhưng hán chỉ học tâm pháp chưa học đấu kĩ khả năng chiến đấu là con số không.

- Lão Dịch người mau làm gì đi.

- Thiên tài không phải chỉ dựa vào trí tuệ mà còn ở trong chiến đấu nếu người chỉ biết dựa vào mưu kế thì không có khả năng đi đến đỉnh cao của thế giới này.

Đúng, hấn đến từ một thế giới có pháp trị, ít ra thời đại của hấn không xảy ra chiến loạn còn ở Huyền linh đại lục thì sao? Nơi đây cường giả vì tôn mạng người tính theo thực lực nếu muốn sinh tồn thì chỉ có cách đề cao linh lực bản thân, Long Thắng Thiên lần đầu tiên cảm giác được hơi thở tử vong đến bên mình đây không phải là trò chơi đơn giản thắng được thua chịu mà là cuộc chiến một mất một còn.

- Muốn đánh sao? Vậy thì đến đi.

Hầu kê kêu lên một tiếng đăm thẳng vào Long Thắng Thiên dựa vào ưu thế trên thể xác đánh bại đối thủ, Long Thắng Thiên lập tức ném ra một trái boom khói sao đỏ lộn nhào qua một bên băng hòa tiền trên tay đã sẵn sàng, bên trong khói trắng vang lên một tiếng va chạm mãnh liệt sao đỏ một cây đại thụ ngã xuống, hầu kê vỗ cánh bay lên cao.

- Muốn chạy?

Băng nô tiến cách không bay tới đăm thẳng vào bụng hầu kê sao đó phát nổ huyết nhục rơi đầy đất hấn tiến lại gần nhìn thì thể hầu kê hai mắt trợn lên hàm răng nanh như giả thú.

- Thật nguy hiểm chút xíu nữa thì tiêu mạng.

- Nếu người thấy sợ thì về Long Phủ làm thiếu gia bảo đảm ở cái tiểu quốc này không ai dám làm gì người.

Long Thắng Thiên động lòng Hắc Dịch tiên vương nói không sai ở Nam Sơn tiểu quốc hấn đúng là có thể đi ngang ông hấn là đại tướng linh lực cấp tướng ai dám chống hấn, đây không phải là dạng con ông cháu cha hấn từng ngưỡng mộ sao?

- Sao vậy động tâm rồi sao?

- Đúng là có chút, bây giờ ta có thể đi ngang ở tiểu quốc này nhưng sao này thì sao? Sao này ai sẽ bảo vệ ta? Nếu một ngày nào đó ta đắc tội một linh vương, họ có thể bảo vệ ta sao? Nói đến cùng ở trong cái tiểu quốc, không đứng ở trên cái đại lục này chỉ có thực lực mới có thể bảo vệ được chính bản thân mình.

Hắc Dịch thở phào một hơi cuối cùng cũng độ hóa được tên này.

- Điều quan trọng nhất là khi ta có thực lực tuyệt đối lúc đó ta muốn thu tất cả mỹ nữ không phân biệt chủng tộc, tôn giáo cho dù là linh vương, linh đế thì sao ai dám cản ta, Lão Dịch người thấy ta có soái không?

Long Thắng Thiên không hiểu tại sao trong lòng hấn hiện lên hình bóng Từ Yên nhớ đến lại làm hấn máu huyết sôi trào, thú tính mất kiểm soát. Hắc Dịch tiên vương một bên chán nản tội lỗi tội lỗi thiên hạ lại thêm một con hùng lang rồi.

Lúc này hấn mới để ý tình cảnh của mình do liều mạng chạy nên không xác định phương hướng nói cách khác là lạc đường, hấn nhìn xung quanh thấy một số cây chuyển sang màu đen chứng tỏ hấn đã đi sâu vào hắc ám sâm lâm.

- Lão Dịch bây giờ đi hướng nào an toàn nhất?

- Đứng yên một chỗ.

- Người nói hướng nào nguy hiểm nhất?

- Mọi hướng như nhau.

- Có cách nào không?

- Lấy một khúc cây ném lên trời khúc cây rơi nơi nào liền đi nơi đó.

- ẶC vậy cũng được.

Long Thắng Thiên không còn cách nào khác làm theo sao đó xác định được phương hướng tiến về phía trước, đi khoảng hai ngày trời cuối cùng cũng tìm được người, phía trước là một đoàn 7 người trong đó hai người là linh sĩ cấp 9 sơ kì, 3 người cấp 8 hậu kì, 2 người cấp 7 đỉnh phong, Long Thắng Thiên nhận ra những người này lúc trước hấn từng gặp trong tửu quán.

Nhóm 7 người cũng phát hiện hấn, một tên trong số đó đứng lên hỏi.

- Đây, người tại sao lại ở chỗ này?

Long Thắng Thiên cười hi hi đáp.

- Vị đại ca này tiểu đệ bị yêu thú đuổi nên chạy loạn đến nơi đây.

- Thật không?

Lúc này một tên linh sĩ cấp 9 xen vào.

- Lục đệ ta thấy hần không phải nói dối người nhìn hần chỉ là linh sĩ cấp 3 đỉnh phong làm sao gây hại cho chúng ta, ta thấy bỏ qua cho hần đi đại sự quan trọng hơn.

Long Thắng Thiên thấy người này dễ nói chuyện liền quay sang nói.

- Vị đại ca này có thể cho ta biết đây là nơi nào không?

Tên đại hán chỉ một hướng sao đó nói.

- Người đi phía trước 20 dặm là Vô ảnh sơn cốc.

- Vậy xin đa tạ.

Long Thắng Thiên tiến về phía trước quả nhiên một sơn cốc hiện ra nơi đây được gọi là vô ảnh cốc vì khi bước chân vào sẽ không thấy bóng của bản thân vô cùng kì lạ, hần lấy bản đồ ra phát hiện vị trí vô ảnh cốc cũng không quá sâu trong hắc ám sâm lâm.

- Lão Dịch người nói ta có nên đi vào không?

- Không nên chuyện gì cũng hỏi ta, ta không phải là người dễ dãi.

Đúng vậy không nên chuyện gì cũng hỏi Hắc Dịch, đây là con đường của mình chính mình phải tự bước đi, hần nhìn vào vô ảnh cốc trong lòng vận dụng tất cả các công thức, định lí mà mình đã học cuối cùng đưa ra kết luận nguy hiểm càng lớn thì cơ duyên của hần càng lớn.

- Đi vào.

Đi được một đoạn đường Long Thắng phát hiện nơi đây yên tĩnh đến kì lạ, không phải trên bản đồ chỉ rõ nơi đây có một số yêu thú cường đại tại sao lại yên tĩnh đến như vậy, lúc này hần ngửi được một mùi tanh, Long Thắng Thiên cẩn thận đi về phía trước phát hiện rất nhiều xác yêu thú thậm chí có cấp 2, cấp 3 làm hần cảm thấy lạnh người.

- Yêu thú cấp 3 tương đương với một linh sư, ai lại có sức mạnh to lớn như vậy.

Long Thắng Thiên núp sau một tảng đá, hai mắt liên tục liếc xung quanh phát hiện không có ai, đám yêu thú này chết không lâu nếu lấy đi bán nhất định thu lại một khoảng tài phú nhưng không ai để ý thật kì lạ, hần đợi khoảng nửa canh giờ cuối cùng lấy hết can đảm bước ra tiến về xác yêu thú.

- Không đúng, ở đây không chỉ có vết chém còn có dấu răng dã thú, thật kì lạ, không cần quảng nhiều trước tiên thu hết.

Hần chủ yếu thu lấy răng, da, vuốt, của các loại yêu thú.

- Thật đáng tiếc không có không gian giới chỉ nếu không lại có thể kiếm thêm một mỏ, không được làm người không được tham lam phải biết đủ, phải biết đủ.

Hần tiếp tục đi về phía trước thình thoàng lại thấy một số xác yêu thú thậm chí một vài yêu thú cấp 4, đây tương đương với linh tướng cùng cấp với gia gia hần, Long Thắng Thiên thầm nghĩ không lẽ nhân phẩm hần bạo phát, lần này phát tài lớn, lại đi đến phía trước hần lại phát hiện có tiếng đánh nhau.

- Không lẽ những linh thú này là do người phía trước làm, có nên đi tiếp không?

Không đợi hần suy nghĩ hai người phía trước đã đánh lại gần hần, không phải nói chính xác hơn là một người một xà mà làm cho hần há mồm là con rắn này lại màu hồng quá nữ tính, hần lập tức lắc mình chui vào một khe đá.

- Xà vương người còn không mau chịu chết.

- Nhân loại bỉ ổi người nghĩ có thể bắt được ta sao?

- Hi hi người đã trúng tán linh độc của ta không bao lâu sao linh lực sẽ mất hết chỉ dựa vào thể phách người là đối thủ của bốn cô nương sao?

- Không đánh làm sao biết.

Long Thắng Thiên núp một bên quan sát không chớp mắt lần đầu tiên hần thấy người phi hành đúng là oai phong凛凛 liệt.

- Hai người này đều có khả năng phi hành hần là cấp linh vương, khả năng hai người đánh đi ta ở đây cổ vũ.

Bên ngoài một người một răn đánh nhau long trời lở đất, mỗi đòn của một linh vương đều có thể oanh bạo một ngọn núi, mỗi bên đều ra sát chiêu tạm thời không phân thắng bại.

- Không ngờ lão xà vương người đã tu luyện đến cấp bậc đại vương.

- Khắc khắc tiểu nha đầu như người mà cũng muốn bắt ta sao?

- Người nghĩ ta không bắt được người sao? Lão xà người cố ý kéo dài thời gian để thôi tình hương trên người phát huy tác dụng sao? Hi hi người nghĩ bốn cô nương ngu đến như vậy sao ta đã sớm đề phòng rồi.

Lão xà vương biến sắc vốn để đối phương trúng thôi tình hương nhân cơ hội bỏ trốn không ngờ lại bị phát hiện đúng là ngoài dự đoán.

- Người đừng ép người quá đáng nếu ta chết cũng sẽ kéo người theo

- Bốn cô nương cũng muốn biết người làm sao kéo ta theo

Hai người tiếp tục chiến đấu đột nhiên lão xà vương há miệng phun ra một viên linh đan to bằng quả trứng, bạch y nữ tử thấy vậy lập tức đuổi theo đây là linh đan của xà vương là thứ mà nàng muốn lấy, lúc nàng chạm tay vào viên linh đan lập tức phát nổ, bạch y nữ tử theo phản ứng lùi về phía sau nhưng vẫn không kịp tránh né phun ra một ngụm tiên huyết.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Âm dương quyết

- Người... người tu ra hai viên kim đan.

Nàng nhìn về phía lão xà vương lúc này lão cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu có cảm giác sinh cơ đang trôi qua mãnh liệt.

- Người nghĩ tu ra hai viên kim đan dễ như vậy sao hừ, đó là tinh hoa, độc dược của cả cuộc đời ta tạo thành, Vạn Hoa giáo các người tính toán rất tỉ mỉ nhưng quên đi một điều ta là vương, là vương trong các loại thú làm sao có thể dễ dàng bị tiêu diệt như vậy muốn giết ta các người cũng phải chôn cùng ha ha ha.

Nàng nhìn xà vương nằm phía trước trong lòng cảm khái đúng là người tính không bằng trời tính nàng bỏ ra bao công sức bắt giết yêu thú, bồi lên người của chúng xà hương để dụ xà vương từ sâu hắc ám thâm lâm ra mắt thấy sắp thành công lại bị tham niệm đánh bại, bây giờ thân mang trọng thương lại trúng thôi tình độc của xà vương xem ra lành ít giữ nhiều.

- Xem ra mệnh của bốn cô nương không thọ.

Nàng nói xong liền ngắt đi, Long Thăng Thiên từ dưới lớp đá bò lên hắn ở bên cạnh chờ ngêu sò đánh nhau ngư ông đắc lợi không ngờ lực phá hủy của hai linh vương kinh khủng đến như vậy nếu không nhờ linh lực hộ thể hắn đã sớm đi vong rồi.

- Chẳng lẽ đánh xong rồi.

Long Thăng Thiên quan sát chiến trường thấy một bên lão hồng xà nằm lật cổ chắc là đi tong rồi một bên là bạch y nữ tử cũng nằm im ở đó.

- Chết hết rồi?

Hắn cẩn thận đi về phía trước quan sát, lấy chân đá vào vương xà không có phản ứng.

- Thật sự chết rồi?

Long Thăng Thiên mừng như điên đây là một xà vương a, một linh vương chính hiệu, hắn cố gắng áp chế cảm xúc nhìn con rắn dài hơn 10 trượng lại sinh ra một vấn đề làm sao mang nó đi đây.

- Lão Dịch người có cách nào không?

- Nếu người đạt đến linh vương liền có thể thu con rắn này vào trong hắc đỉnh.

Long Thăng Thiên trầm mặc, hắn là linh vương thì ở tiểu quốc này có thể đi ngang làm gì phải giấu đầu lòi đuôi, chỉ lấy da với răng cũng không thể mang đi được, lúc này Hắc Dịch tiên vương lên tiếng.

- Người đi qua tìm trên người nàng không chừng có thể kiếm được túi trữ vật.

Long Thăng Thiên bưng tỉnh đứng vậy nàng ta chỉ ít cũng là linh vương chắc chắn sẽ có đồ quý giá, hần tiến lại gần nàng nhìn thân thể nằm phía trước lác đầu.

- Đẹp như vậy mà chết đi thật ưn quá.

Nhìn nàng nằm trên đất đầu tiên trùng kích thị giác hần chính là cái mông vể lên rất tròn phía dưới là cặp chân thon dài, tóc đen, da trắng với kinh nghiệm tình trường của hần liền phán ngay cô nàng này là một mỹ nữ, hần tiến tới đỡ nàng ngồi dậy lại giật mình buồn nàng ra.

- Nàng... nàng ta còn sống.

Long Thăng Thiên bị dọa một trận không nhẹ hần lùi lại dù sao đây cũng là linh vương cho dù bị thương thì chỉ cần một cái liếc mắt đủ cho hần hồn phi phách tán.

- Người sợ gì nàng ta đã bị trọng thương, lại trúng độc tạm thời không thể sử dụng linh lực.

- Lão Dịch người nói thật chứ?

Hắc Dịch tiên vương không thèm trả lời, hần cũng không hỏi tiếp hít một hơi thật sâu sao đó tiến lại bắt đầu kiểm tra, hần từ trên người nàng tìm được số đo 3 vòng... à không túi trữ vật nhìn giống như túi thom thông thường nhưng không gian bên trong rộng như một căn phòng chứa đầy quần áo nữ nhân màu sắc vô cùng sặc sỡ để hần nhìn đến khí huyết không thông, ngoài ra còn có rất nhiều linh dược, thanh linh tử đến mấy vạn có cả bạch linh tử, đan dược, vũ khí... Long Thăng Thiên bây giờ có thể khẳng định đạo tặc chính là nghề mau giàu nhất ở cái đại lục này.

- Trước tiên thu con rắn này vào trước đã.

Ý niệm vừa động lập tức xà vương liền biến mất hần quay lại nhìn bạch y nữ tử đang hôn mê trong mắt lóe lên một tia sát khí đây là đồ vật của một linh vương nếu cô ta biết ta lấy trộm còn chạm vào người cô ấy không biết có nổi khùng lên giết ta không thăm chí ngay cả Long gia cũng bị cuốn vào.

- Giết hay không giết.

Long Thăng Thiên nhìn nàng thật lâu cuối cùng không biết vì sắc tâm hay lí trí hần quyết định cứu nàng cho dù có gắn thay đổi đến đâu hần cũng là người địa cầu không thể xem mạng người như cỏ rác được.

- Hi vọng ta sẽ không hối hận vì việc làm hôm nay.

Hần ôm nàng tiến vào một hang động trong vô ảnh cốc đây vốn là nơi ở của một yêu thú cấp 2, Long Thăng Thiên cho rằng nó bị đại chiến giữa hai linh vương giết chết, hần từ trong túi trữ vật lấy ra một cái giường đặt nàng xuống sao đó đi ra ngoài bắt đầu thu gom tất cả xác yêu thú lúc trước hần bỏ qua, thứ nhất đây toàn bộ đây toàn bộ đều là tiền không thể bỏ qua bất cứ thứ nào được thứ hai những xác yêu thú này có khả năng hấp dẫn yêu thú khác đến.

Long Thăng Thiên tiến vào hang động quan sát nàng, nàng mang một thân bạch y nằm trên giường như một tiên tử không nhiễm bụi trần hần tiến tới kiểm tra tình hình nàng lại phát hiện mình hoàn toàn không biết gì hết.

- Lão Dịch tình trạng của nàng sao rồi.

- Tiểu nha đầu này trúng độc lại dính nội thương muốn chữa trị chỉ cần giải độc trị nội thương là xong.

Long Thăng Thiên cảm thấy đau đầu.

- Người có thể nói những điều có ít hơn không?

Hắc Dịch tiên vương nhìn nàng một lúc rồi nói.

- Hắc hắc tiểu tử lần này người được số mệnh gia thân.

- Là sao?

- Tiểu nha đầu này bị trúng là xuân dược không cần ta nói người cũng biết cách giải còn về nội thương là do linh lực xà vương cùng linh lực của nàng trong cơ thể không ngừng va chạm chỉ cần người vận dụng âm dương quyết hút ra là xong.

- Chỉ đơn giản là như thế.

- Nếu nàng ta gặp người khác không phải người thì chỉ có đường chết mà thôi mà người thật sự cứu nàng ta?

- Tất nhiên dù sao ta cũng là người có lợi.

Long Thăng Thiên trong lòng vẫn còn mâu thuẫn hần không biết việc mình làm có tốt hay không có thể sẽ đưa gia tộc đi lên hoặc là biến mất mãi mãi.

- Tiểu tử nếu người thật sự muốn bước lên đỉnh cao của đại lục này thì phải có đạo của riêng mình không nên chần chừ như vậy.

Long Thắng Thiên tiến lại gần nàng nhìn thân hình ngạo nhân phía trước, đúng là một vụ vật gây họa cho thế gian mà cho dù không vì bản thân cũng nên vì đại lục trừ đi một mầm tai họa phạt đại ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, hắn đưa tay gỡ khăn che mặt của nàng xuống cuộc đời thật nhiều bất ngờ.

- Ta kháo, tại sao lại là nàng?

Hắn nhìn khuôn mặt gần ngay trước mắt một khuôn mặt đỏ hồng đến lợi hại cặp mắt vũ mị, đôi môi như rực lửa Từ Yên tại sao hắn lại quên nàng, ngoại trừ nàng thì ở tiểu quốc này làm sao có thể tìm ra một linh vương chứ nếu là người khác hắn còn nắm chắc vài phần thuyết phục nhưng còn yêu nữ này hắn lại không có cách nào.

- Tiểu huynh đệ của ta a lần này mạng của ta giao cho người đó.

Hắn bắt đầu côi y phục của nàng từng kiện y phục rơi xuống để lộ ra làn da tuyệt đẹp hắn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nàng đang rực cháy bên trong, bờ môi hé mở phả hơi thở như lan như xạ, Long Thắng Thiên đã tiến quân đến thành trì cuối cùng phía trước chỉ còn nội y màu hồng nhìn hai đồi núi bên dưới đủ để thấy kích cỡ của chúng rất khủng bố, hắn đưa một tay vào bên trong xúc cảm từ trên tay truyền đến thẳng đại não xong thẳng thần thức hắc tháp bên trong lại rung lên làm hắn tỉnh lại.

- Đúng là lợi hại.

- Vô dụng.

Lúc này mặt hắc đen như lọ nồi bị Hắc Dịch tiên vương chửi thẳng đến niềm tự tôn của nam nhân hắc không còn để ý gì nữa tình trùng lên thẳng não hóa thủ thành bản năng bắt đầu công phạt trại phá tan cửa thành.

- A.

Từ Yên dù là linh vương nhưng thân thể không có sự bảo hộ của linh lực cũng như nữ nhân bình thường nên phát ra âm thanh đau đớn mày phượng khẽ nhủ nhưng dưới sự công phạt mãnh liệt sao đó là những âm thanh mà trẻ nhỏ dưới 18+ không nên nghe.

Lúc này âm dương quyết tự động vận chuyển một luồng linh lực cuộn cuộn đỏ dần về vùng khí trong đan điền của hắc làm cho cơ thể sắp nổ tung hắc đỉnh lại rung lên lần nữa hấp thụ phần lớn nguồn năng lượng này hóa giải nguy cơ cho hắc tuy vậy linh lực trong người hắc đang dần tăng lên linh sĩ cấp 4, 5, 6 cuối cùng dừng lại linh sĩ cấp 6 sơ kì.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đùa giỡn mỹ nhân

Từ Yên tỉnh dậy trong lòng phiền muộn không thôi, tối hôm qua không hiểu tại sao nàng lại gặp xuân mộng trong mơ nàng thấy mình bị một quân vương tàn phá không thương tiếc nàng đã nhiều lần xin tha nhưng cuối cùng cũng chết lên chết xuống.

- Không lẽ ta bị tẩu quả nhập ma? không thể nào ta tu luyện là công pháp địa cấp thượng phẩm chắc là không có vấn đề, không lẽ là do độc của lão xà vương?

Nàng muốn ngồi dậy chợt cảm giác toàn thân vô lực hạ thể truyền đến từng trận đau để nàng nhắm mắt, Từ Yên sắc mặt đại biến nàng lật chăn ra xem phát hiện mình không một mảnh vải trên người nhiều vết bầm đặc biệt ở một số nơi vốn liến của nàng, lúc này bên ngoài hang động đi vào một bóng người.

- Từ Yên cô nương người tỉnh rồi sao?

Lúc này trên mặt nàng không có sự quyến rũ, ma mị mà thay vào đó là sự lạnh lùng đến giảm nhiệt độ.

- Là người đã cứu ta?

- Đúng vậy?

- Người giải độc cho ta cũng là người?

- Không sai.

Từ Yên trên mặt tràn đầy sát khí nói.

- Nể tình người giải độc cho ta, ta sẽ giúp cho người một việc, người có di ngôn gì mau nói đi.

Long Thắng Thiên cười hì hì nói.

- Chẳng lẽ người muốn giết phu quân của người sao?

- Dựa vào câu nói này của người thì người không cần để lại di ngôn nữa.

Vừa nói xong liền xông về phía Long Thắng Thiên nhưng nàng vừa mới chuyển động hạ thể lại truyền đến cảm giác đau nhất làm cho lâm hai chân vô lực, Từ Yên biến sắc nàng là một linh vương vết thương này không thể nào tạo cho nàng cảm giác này được, khoảng đã linh lực của mình đâu?

- Người... người dám thái độ bỏ ta?

Long Thắng Thiên tiến lại gần nàng trong lòng thầm nghĩ không biết nên dùng bạo lực hay nhan sắc của mình để chinh phục nàng đây, hắc cười hắc hắc nói.

- Tại sao ta lại không dám?

- Hừ nếu người hấp thu toàn bộ linh lực của ta bây giờ người còn yên lành đứng đây sao?

Long Thắng Thiên không muốn để lộ hắc đỉnh chuyển sang chuyện khác nói.

- Nương tử với tình hình bây giờ nói chuyện này không phải quá mất hứng sao?

- Ai là nương tử của người?

Từ Yên khẽ nhíu mày bây giờ không còn linh lực trong người nàng không khác gì người bình thường lại nhìn Long Thắng Thiên đang lại gần trong lòng lại cảm thấy lo lắng.

- Người muốn làm gì?

Long Thắng Thiên nhìn nàng cố tỏ ra bình trong lòng nhớ lại lúc trước nàng trêu đùa mình liền cười khà khà nói.

- Nàng nói một nam một nữ ở chung một phòng có thể làm gì?

- Vô sỉ, hạ lưu.

Từ Yên trong lòng ủy khuất không thôi nàng là một linh vương lại bị một tên linh sĩ uy hiếp nếu truyền đi ra ngoài còn mặt mũi nào nữa, bây giờ tình thế không thuộc về mình trước tiên nhịn sao này lại tính tiếp, lúc này nàng cố tỏ ra bình thường.

- Long công tử chẳng lẽ người muốn ức hiếp một tiểu nữ tử như ta sao?

ẶC đây là loại võ công gì tại sao có thể thay đổi nhanh như vậy, lâm hai mắt nàng động nước thêm vào đáng vẻ thành khẩn nếu ai không biết còn tưởng nàng đang bị ủy khuất rất lớn, ta kháo trước đây mấy giây nàng còn muốn giết ta mà.

- Từ Yên cô nương nói quá ta làm sao ức hiếp được một linh vương?

Nàng thấy tình hình không được liền chuyển kế.

- Người muốn giết cứ giết không cần xô xiềng ta.

Hắn nhìn nàng lắc đầu nói.

- Giết thì ta không làm được.

Từ Yên hừ lạnh nói.

- Nếu không giết thì để ta đi.

- Được.

Thấy hắn sản khoái như vậy nàng trong lòng nảy sinh nghi ngờ, mặt kệ trước rồi khỏi đây tìm bọn người tiểu hồng giải quyết hắn, nàng theo quán tính sờ bên hông lấy túi trữ vật nhưng lại không thấy.

- Trả túi trữ vật cho ta.

Long Thắng Thiên mặt dài nói.

- Túi trữ vật gì ta không biết.

Tại sao trên đời có người vô si như thế.

- Người không biết thì ai biết?

- Đồ vật trên người của người ta làm sao biết, với lại ngày hôm qua ta mất một cái quần người biết nó ở đâu không?

- Vô si, lưu manh, dễ tiện, bí ối...

Long Thắng Thiên nhìn nàng giận đến hai má đỏ bừng càng khoái trí, đúng là một vụ vật ngay cả lúc giận cũng có phong thái như vậy xem ra lần này ta phải xung phong cứu vớt nhân loại thu phục tiểu yêu nữ này.

- Người làm sao cười đến xấu xa như vậy mau lấy ra cho ta một bộ đồ đi.

Long Thắng Thiên từ trong túi trữ vật lấy ra cho nàng một bộ quần áo, Từ Yên tiếp lấy nhìn bộ y phục này sao thấy hơi quen, đây không phải là y phục của mình sao.

- Người còn nói không lấy túi trữ vật của ta, đây rõ ràng là y phục của ta.

Long Thắng Thiên trách mình nhất thời sơ suất xem ra nàng lực phản ứng của mình trước mỹ nữ ngày càng yếu.

- Người làm sao biết đây là y phục của người, đây rõ ràng là ta mua tặng cho nha hoàn trong phủ ta.

- Có người tặng đồ sang trọng như thế này cho nha hoàn sao?

- Không phải còn có ta sao, bản thiếu gia anh tuấn, tiêu soái, ngọc thụ lâm phong người gặp người thích hoa gặp hoa nở các nha hoàn trong phủ thích ta đến quên trời đất ta đây dùng mấy bộ quần áo này đổi lấy tình cảm bọn họ thì có đáng là gì?

Từ Yên nhìn hần nói không biến sắc mặt trong lòng như nổi bão làm sao trên đời có người da mặt dày như vậy nếu nàng khôi phục linh lực việc đầu tiên của nàng là lột da mặt tên này đem về xây tường thành hộ giáo nhất định vạn thú bất sâm.

- Người không đi ra ngoài làm sao ta thay y phục?

- Khả khả dù sao thì ta cũng thấy hết rồi có đi hay không cũng vậy.

Long Thắng Thiên nhìn nàng xù lông biết không thể ở lại liền cười hắc hắc đi ra ngoài.

- Ta đi tìm thức ăn tắm rửa cho nàng, tối nay chúng ta tiếp tục đại chiến.

Từ Yên nghe hần nói tức đến toàn thân rung lên, nhớ lại giấc mơ đêm hôm qua làm lòng nàng dâng lên cảm giác khó tả để nàng thất thần.

Long Thắng Thiên trở về hang động hai tay cầm hai con gà rừng dự định khoe hàng, vừa nhìn thấy nàng liền làm cho hần ngây ngất, vũ mị, quyền rũ, phong tình lại có thêm chút gì đó đúng rồi là thành thực đây chẳng phải là công của hần sao.

- Thật đẹp ngay cả tiên nữ trên trời cũng không hơn được thế này.

Từ Yên giật mình quay lại nghe hần khen trong lòng lại có chút đắc ý, nàng luôn tự tin với mị thuật của mình.

- Mặc mớ gì tới người.

- Ha ha, thê tử của ta xin đẹp làm phu quân như ta tất nhiên là hãnh diện.

Sắc mặt nàng trở nên lạnh lùng từ khi nào mà một linh vương lại mất đi giá trị như vậy, nàng giận dữ nói.

- Không cho phép người gọi ta là thê tử nếu không... nếu không

- Được, thê tử.

Từ Yên hoàn toàn cạn lời với hần tên này thật sự vô si đến cực điểm lúc nào mà tiện nghi của linh vương lại dễ chiếm như vậy lúc nào hần cũng chọc nàng tức giận, từ khi ở chung với hần số lần nàng nổi giận đã nhiều hơn trước kia, không biết nàng có phải là linh vương đầu tiên chết do tức giận không.

Long Thắng Thiên ngồi xuống bắt đầu sự nghiệp nướng gà của mình mà Từ Yên ở một bên hiếu kì theo dõi đây là lần đầu tiên nàng thấy người ta làm thức ăn như thế này không biết có ăn được không.

- Hừ bốn cô nương mới không thèm ăn thức ăn của tên vô si này.

Hắn bắt đầu cho thêm gia vị lúc này mùi gà nướng bay lên thơm phức làm hắn chảy nước miếng không ngừng.

- Từ Yên nướng tử có muốn ăn không? Thật thơm nha.

Hắn thấy nàng ngồi im không động lại tiếp tục nói.

- Chỉ cần gọi một tiếng phu quân liền có gà nướng để ăn, không tốn linh thạch có phải lời lớn không?

Từ Yên có xúc động muốn đá hắn một cái ở chỗ của nàng không biết có bao nhiêu thiên kiều vạn bảo vật cầu gặp mặt nàng, bây giờ hắn chỉ vì một con gà nướng mà kêu hắn phu quân, hừ mơ tưởng, nhưng mà tại sao con gà chết tiệt này lại thơm như vậy. Không được nếu bây giờ ta hạ mình sao này nhất định bị hắn khi dễ, nàng vẫn chọn im lặng là vàng.

- Từ Yên cô nướng gà này thật sự rất thơm rất dai nha thật sự không muốn sao?

Thấy nàng cắn môi không lên tiếng Long Thắng Thiên cũng không làm quá nửa hắn để một con gà lên kệ nướng sao đó đứng lên đi ra ngoài.

- Ăn xong cũng nên đi vận động một lát nếu không hắn sẽ ảnh hưởng đến thân thể hoàn mỹ của ta.

Thấy hắn đi ra ngoài nàng lại liếc nhìn về phía con gà tỏ thái độ giống như đang câu dẫn nàng, nàng cắn môi có nên ăn không, thật sự nhìn rất ngon nhất làm nàng bối rối không biết làm sao.

- Đáng ghét người cũng giống hắn ức hiếp ta, xem ta trừng trị người như thế nào.

Nàng cầm lấy con gà ăn thử một miếng sao đó lại tưởng tượng nó như là Long Thắng Thiên dùng hình phạt tàn bạo nhất trừng trị hắn róc thịt, lột da ngay cả xương cũng không chừa.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trở về Long phủ

Long Thắng Thiên đi vòng quanh hang động lúc này lại thấy một đám nữ nhân đi đến mà hắn nhận ra người dẫn đầu là tiểu Hồng ở hồng tỳ lâu, bọn người đó cũng đang đi về phía này, lần này phiền phức to hắn biết cô nàng này ít nhất là linh sư.

- Tiểu Hồng cô nướng sao lại trùng hợp như vậy.

- Long công tử tại sao người lại ở đây?

- Ha ha rãnh rồi không có gì làm đến đây du lịch, không biết mọi người đến đây làm gì?

Bọn người tiểu Hồng choáng trên đời này còn có người đến hắc ám sâm lâm du lịch, thật trâu.

- Bọn ta không có nhã hứng như công tử, bọn ta tìm người.

- A, không lẽ là Từ Yên cô nướng?

- Công tử biết tung tích chủ... tiểu thư.

Long Thắng Thiên tiếp tục chém.

- Tất nhiên, ta vô tình gặp nàng trong một hang động nàng nói bị một yêu thú truy đuổi nên trốn vào đó, ta thấy nàng đang vận công chữa thương nên không làm phiền. Ta định đi tìm một vài trái thơm, hoa lạ lấy lòng mỹ nữ không ngờ gặp được mọi người.

Tiểu Hồng trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ.

- Công tử người nói thật sao? Tiểu thư đang ở trong hang động người bị thương có nặng không?

- Mọi người không cần lo lắng chỉ là vết thương ngoài da, nếu mọi người đã đến đây thì tạm thời ở trước hang động thủ hộ cho nàng ta đi tìm một ít trái cây à không phải nhiều hơn một chút còn chiêu đãi các tiểu mỹ nữ.

Dứt lời liền phi người biến mất, lúc này một cô gái kể bên nói.

- Long công tử đúng là nhiệt tình.

Long Thắng Thiên một đường chạy ra hắc ám sâm lâm nghĩ đến tình cảnh mình lọt vào trong tay nàng hắc không khỏi lạnh người, sao khi hắc chạy được 10 dặm phía trước lại có tiến vũ khí truyền đến.

- Khả khả lần này không biết có thu hoạch được gì hay không?

Long Thắng Thiên đứng ở một bên qua sát chỉ thấy phía trước có hai nhóm người đang kịch chiến hắc nhận ra một trong số đó là nhóm người hắc đã gặp khi bị lạc đường, hai bên giao đấu ác liệt chỉ còn gần 10 người còn đứng mườì mấy người còn lại bị thương hoặc chết.

- Đứng là mạng người không đáng giá.

Lúc này một người hét.

- Lỗ Vân tại sao các người lại tập kích chúng ta, chẳng phải các người nói nước sông không phạm nước giếng sao?

Long Thắng Thiên nhận ra người này đây là người đã chỉ hắc đến vô ảnh cốc.

- Ha ha Trương Hùng ta không ngờ người lại nghe lời như vậy, mau giao thanh tâm thảo ra ta còn có thể tha cho các người con đường sống.

- Người tưởng ta sẽ tin người một lần nữa sao?

- Các người còn lựa chọn khác sao?

Long Thắng Thiên ở một bên quan sát bên Lỗ Vân còn 5 người 2 linh sĩ cấp 9 trung kì 3 linh sĩ cấp 8 hậu kì mà Trương Hùng chỉ có 2 linh sĩ cấp 9 sơ kì, 1 cái cấp 8 trung kì.

- Kèo trên ăn chắc, tính ra thì họ cũng giúp ta một lần thôi thì lần này coi như trả ơn vậy.

Hắc lấy ra một trái boom khói, mấy trái lựu mìn treo bên hông sao đó lấy khăn che mặt tiến ra, lúc này hai bên đang giằng co lại thấy một người xuất hiện theo quán tính tất cả đều tập trung vào người này. Long Thắng Thiên thấy mọi người đều tập trung về mình không khỏi tự ki tự đắc tuy ta đã che mặt nhưng chỉ riêng đáng người liền thông sát lưỡng giới hắc lại bắt đầu chém.

- Ta nói các người đều đã lớn rồi mà còn ở đây đánh đấm làm gì, mau về nhà phụng dưỡng cha mẹ, nuôi đại vợ con, xây dựng xã hội các người còn không mau giải tán còn nhìn ta làm gì.

Lỗ Vân khoe miệng co giật, ở đâu ra một ông thần như thế này lại còn đại bảo bọn chúng hắc âm trầm nhìn Long Thắng Thiên nói.

- Tiểu tử người có biết họa từ miệng mà ra không?

- Miệng ta chỉ để vào còn ra thì có chỗ khác.

- Đệt, nếu người không biết lớn nhỏ hôm nay ta thay cha mẹ người làm chủ tiễn người một đoạn, các anh em xông lên lấy được đồ vật mọi người đều có phần.

- Hải tử lớn rồi khó đại, xem ra ta phải dùng tuyệt chiêu vạn độc thần công.

Long Thắng Thiên ném một trái boom khói ra đám người Lỗ Vân ngay lập tức ngưng thần bế khí, hắc lại ném thêm vài trái lựu đạn sao đó dùng băng nổ tiễn báng vào mặt đất, liên tục những tiếng nổ vang lên đám người Lỗ Vân bị khói che hết tầm nhìn nên không né được bị miễn văng khắp người phát ra tiếng thét đau đớn, Trương Hùng thì trợn mắt không lẽ người trẻ tuổi này là một đại sư sao? Long Thắng Thiên tiến về phía hắc nói.

- Đại ca tiểu đệ chỉ có thể giúp đến đây thôi, phần còn lại mạnh ai nấy lo.

Vừa dứt lời hắc xoay người chạy mất giống phong cách cao nhân đến nhanh đi cũng nhanh, Trương Hùng nhìn các huynh đệ nằm dưới đất sao đó cùng những người còn lại biến mất tại khu rừng.

Long Thắng Thiên đi suốt hai ngày cuối cùng cũng rời khỏi hắc ám sâm lâm hắc quay đầu lại nhìn một lần nữa sao đó lại đi tiếp.

- Lão Dịch lần này trở về ta có khả năng đột phá linh úy người nói ta có cần đi tìm hồn thú không?

- Người không phải nắm giữ một cái hay sao?

- Ý người nói là con rắn già sao? Ngay cả nương tử tương lai của ta đánh không lại thì nói gì đến chuyện bá đạo cùng cấp?

- Không bá đạo cùng cấp vậy bá đạo khác giới không được sao?

Long Thắng Thiên chợt tỉnh, đứng vậy cho dù tiên nữ thần thông đến mấy một khi trúng thôi tình độc hắc hắc... tại một hang động trong hắc ám sâm lâm.

- Tiểu Hồng sao các người lại ở đây?

Từ Yên thấy hấn đi không chờ lại liền muốn đi ra ngoài nhìn xem lại nhìn thấy thuộc hạ của mình.

- Tham kiến chủ thượng, là Long công tử chỉ chúng ta đến đây, người nói chủ thượng đang chữa thương bảo chúng ta hộ pháp bên ngoài, thuộc hạ đã ở đây hơn một ngày.

Từ Yên sùng sốt sao đó hiểu ra mọi chuyện tứ giận đến dậm chân.

- Long Thăng Thiên người hay lắm trước tiên ức hiếp bốn cô nương sao đó lại lừa thuộc hạ của ta, tốt nhất người đừng để ta bắt được nếu không sẽ biết tay bốn cô nương.

- Hắc xì, là ai đang nhớ ta?

Long Thăng Thiên đi vào trong trấn sao đó thuê một phòng khách điểm bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm, hấn lấy ra vài chục cây linh dược cấp 1 đây là hấn móc ra ở trong hồ, vài chục yêu thú trong vô ảnh cốc, 3 vạn thanh linh tử, 100 bạch linh tử, vài bình đan dược và vũ khí.

- Lão Dịch người nhìn ra đây là đan dược loại gì không?

- Một bình là hồi thương đan tam phẩm hạ cấp, bình kia là hồi linh đan tam phẩm trung cấp, bình còn lại là thanh linh đan tam phẩm trung cấp.

- Bình thanh linh đan này có tác dụng gì?

- Khi người đột phá đại cảnh giới thường đối mặt với tâm ma thanh tâm đan có hóa giải tâm ma cho người.

Hấn để bình thuốc qua một bên lấy ra một thanh kiếm, nhìn thân kiếm lóe sáng trong đêm một hơi lạnh phả vào mặt làm cho có cảm giác sợ hãi từ trong đáy lòng hiện lên.

- Người biết thanh kiếm này có phẩm cấp gì không?

- Chỉ là một thanh huyền khí thượng phẩm.

Long Thăng Thiên hai mắt sáng rực đây là huyền cấp thượng phẩm, đẳng cấp còn cao hơn trấn gia chi bảo trong nhà hấn nếu đem bán không biết sẽ được bao nhiêu? hấn bỏ thanh kiếm qua một bên sao đó mang xác vương xà ra.

- Lão Dịch không phải chỉ có yêu thú còn sống mới lấy được linh hồn sao?

- Đó là thủ đoạn của người thường đối với ta chỉ cần một viên yêu đan là được.

Hắc Dịch vừa vút lòi Long Thăng Thiên liền cảm thấy hắc đỉnh trong cơ thể rung động toàn bộ linh lực trong cơ thể đang bị nó hút đi, lúc này yêu đan trong cơ thể vương xà bay lên tiến vào trong cơ thể hấn sao đó tiến vào tiểu đỉnh, Long Thăng Thiên cảm thấy toàn thân vô lực cảm giác linh lực của hấn ngày càng bị hút khô, ngay lập tức hấn vận thôn thiên công hấp thu mấy chục cây linh dược cấp 1 chỉ vài phút linh dược khô héo lúc này lại có luồng lực lượng tiến vào cơ thể hấn đây là linh lực của linh xà còn tồn đọng trong xác lúc này bên trong vùng khí trong đan điền có một con rắn màu hồng đang dần hiện hình bay lượn.

- Đây là hồn thú của ta sao? lại nhỏ như vậy?

- Người nghĩ một hồn thú được hắc đỉnh thừa nhận lại đơn giản như vậy sao? Chỉ cần người tìm được thảo dược liên quan đến long huyết thì con linh xà này có thể vũ hóa long môn biến thành một con long vương thứ thiệt.

- Theo ta thì chính là một con dâm long nhưng mà ca thích.

Long Thăng Thiên tiến vào trạng thái tu luyện vận thôn thiên quyết hấn điều động linh lực từ trong hắc đỉnh đây là lần trước hấn xxx Từ Yên còn dư lại linh lực trong cơ thể tăng lên linh sĩ cấp 6 trung kì, hậu kì, đỉnh phong, cấp 7, cấp 8, cấp 9 sơ kì.

- Đáng tiếc không thể tiến vào linh úy.

Bây giờ mới hiểu được thôn thiên công phá sản như thế nào, hấn trong lòng thầm nghĩ có nên đi tìm Từ Yên nữa không, nhớ đến dáng người ma mị kia thật sự làm cho người ta động lòng. Sáng ngày hôm sau hấn thuê một con ngựa trở về Nam đô, trên đường đi hấn không ngừng nghe ngóng tin tức biết được Nam Sơn tiểu quốc đang tuyển binh chống đột thú triều lần này.

- Thú triều sao? xem ra lần này không còn phải lo vấn đề tài nguyên.

Mang theo tâm tình thoải mái hấn tiến về Nam đô.

- Lão gia, phu nhân, thiếu phu nhân đại công tử đã trở về.

Long Thăng Thiên vừa về phủ tên gia đình thấy hấn liền đi thông báo.

- Ta có vợ khi nào sao lại không biết nhỉ?

Bên trong phủ Đông Phương phu nhân cầm đầu đi ra, vẫn là phong thái cao quý, trên mặt mang theo nụ cười nhạt tạo thêm sự thân thiết, bình dị.

- Thiên nhi sao lần này lại đi lâu như vậy? Phụ thân người rất tức giận.

- Mẫu thân ta đi rèn luyện tốn nhiều thời gian là điều đương nhiên.

- Tên tiểu tử thú nhà người tương ta còn không biết tính cách của người sao, người còn trẻ không lao lực quá độ phải học theo cha người biết giữ gìn thân thể.

Long Thắng Thiên nhìn mẹ mình một bộ ta đây hiểu hết cũng không biết làm sao, lúc này hắn lại để ý thấy Nhan Như Ngọc đứng phía sau lưng lên lên cười, hôm nay nàng vận một bộ y phục màu hồng khá bảo thủ nhưng vẫn để lộ những thứ cần lộ, dung nhan như ngọc tỏa sáng dưới ánh nắng làm cho nàng giống như tiên nữ hạ trần.

- Ai cha, không biết tiên nữ từ đâu đến nhà ta làm khách vậy?

Nhan Như Ngọc nghe hắn khen hay má ửng hồng e thẹn cuối đầu trong lòng chỉ cảm thấy kì lạ, nếu ở đây chỉ có hai người nàng có thể liếc mắt làm ngơ nhưng phía trước là mẹ chồng đang đứng làm cho nàng ngay cả hít thở cũng không dám làm mạnh chỉ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

- Thiên nhi không được trêu chọc Như Ngọc, mấy ngày hôm trước mẹ của người cũng chính là ta đã đến Nhan gia cầu thân, từ hôm nay Như Ngọc chính là hôn thê của người nếu để ta biết tên tiểu tử nhà người làm cho nó ủy khuất thì đời gia pháp hầu hạ đi.

Long Thắng Thiên cười hi hi nói.

- Mẹ người không phải có mối nói cù chứ, người hẳn tâm nhìn Thiên nhi của người bị đánh sao?

Đông Phương phu nhân lườm hắn một cái cười như không cười nói.

- Người có thể thử.

Long Thắng Thiên thu lại nụ cười trên mặt đứng nghiêm mặt nói.

- Mẫu thân yên tâm Thiên nhi nhất định sẽ kính trên nhường dưới, yêu vợ thương con, thù thân như ngọc để xứng đáng với sự kì vọng của mẫu thân.

Đông Phương Phuợng Nghi nghe hắn chém đến phát cười.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nghi ngờ

Long Thắng Thiên nhìn mẫu thân rồi đi, sao đó lại liếc nhìn Nhan Như Ngọc thấy nàng cũng lên nhìn sang, hắn cười hắc hắc đi lại.

- Tiểu nhân thỉnh an Long thiếu phu nhân.

Nhan Như Ngọc da mặt mỏng làm sao chịu được hắn trêu chọc nàng nhìn xung quanh không thấy ai, lườm hắn một cái sao đó chạy về phòng mặt kệ Long Thắng Thiên hồ loạn.

- Ngọc nhi mấy ngày nay có nhớ ta không?

Long Thắng Thiên tiến vào phòng liền kéo nàng vào ngực hỏi. Nhan Như Ngọc bị hắn làm cho giật mình hai tay đẩy ngực hắn không cho tiếp cận mình gắt một tiếng.

- Không có.

- Thật sự không có sao?

Nàng nhìn về mặt hắn thay đổi trong lòng cảm thấy hả giận, ai bảo dám trêu chọc mình trước mặt nhiều người. Long Thắng Thiên thấy nàng không nói nữa liền thở dài.

- Xem ra là ta tự mình đa tình, lúc nào cũng nhớ đến nàng, nhớ nụ cười tỏa nắng, nhớ đôi mắt long lanh, nhớ đôi môi anh đào, ta càng nhớ dáng người nóng bỏng lúc nàng cỡi áo xong... AA.

Hắn đang thao thao bất tuyệt liền bị nàng bịt miệng lại, Nhan Như Ngọc đang chăm chú lắng nghe nhưng càng nghe càng không ổn làm sao hắn có thể nói ra lời lưu manh như vậy. Long Thắng Thiên nhìn nàng mặt đỏ đến mang tai hắn nhảy tiếp.

- Ngọc nhi nàng thật sự không nhớ ta sao?

- Thật ra thì có một chút, chỉ có một chút.

Hì hì đối phương đã lùi thì ta phải tiến.

- Một chút, cụ thể là bao nhiêu?

Nhan Như Ngọc cuối đầu nói.

- Thì chỉ có một chút.

- Nhưng ta muốn biết cụ thể là bao nhiêu?

Lúc hai người đang nhảy thì gia đình đi đến nói cha hắn triệu kiến, Long Thắng Thiên đáp một tiếng sao đó nhìn Nhan Như Ngọc cười hì hì nói.

- Ngọc nhi đây là quà mà thiếu gia ta đã thiên tâm vạn khổ mới giành được, nàng trước thử xem có thích không bây giờ ta phải đi gặp cha chồng nàng đây.

Long Thắng Thiên lấy y phục, trang sức của Từ Yên để tặng cho nàng sao đó liền đi đến thư phòng, Nhan Như Ngọc nhìn một đồng lớn y phục cùng trang sức đèn choáng, trong lòng lại thấy ngọt ngào, hạnh phúc.

Nam đô, Lý phủ.

Lý Thanh Sơn nhìn hai đứa con của mình trong lòng dân lên một cổ tự hào con của hắn một văn một võ đều tài cao hiếm có khó ai sánh được.

- Phong nhi sứ giả Bắc Sơn tiểu quốc sắp tới lần ta giao cho con tiếp đoán, Nam nhi tam muội người truyền tin về đã lo liệu xong tất cả ngày mai người liền đi Thanh Hà tiên môn.

- Vâng, thưa cha.

- Nếu kế hoạch thành công thì Lý gia chúng ta sẽ trở thành bá chủ của Nam Sơn tiểu quốc này.

Lúc này ngoài cửa có tiếng gia đình vang lên.

- Lão gia, có Trần Phương công tử cầu kiến.

- Cho vào.

Lý Thanh Sơn nhíu mày tại sao Trần Gia lại phái người đến giờ này chẳng lẽ kế hoạch có biến?

- Bái kiến Lý đại nhân.

- Không cần đa lễ không biết tiểu Phương đến đây là có chuyện gì?

- Trần Phương đến để thông báo với Lý đại nhân, theo tin tức Trần gia chúng ta thu thập được thì Nam Sơn lĩnh xuất hiện một cây thanh tâm thảo cấp năm.

Lý Thanh Sơn khẽ nhíu mày.

- Tin tức này chính xác chứ.

- Đại nhân yên tâm hoàn toàn chính xác.

- Vậy Trần huynh là muốn hoàng lại kế hoạch tại Nam Sơn lĩnh để tranh cướp thanh tâm thảo sao?

- Lý đại nhân đúng là đoán việc như thần, ý gia phụ chính là như thế.

- Được, ta đã biết.

- Vậy tiểu tể xin cáo từ.

Tiền Trần Phương đi Lý Phong quay lại nói.

- Phụ thân việc này tại sao lại trùng hợp như vậy?

- Hừ, có khả năng có người đang âm thầm giờ trò nhưng mà nếu thanh tâm thảo này là thật thì lại vô cùng khó giải quyết, một cây thanh tâm thảo cấp 5 có khả năng tạo ra một linh vương việc này có chút phức tạp.

Lý Thanh Sơn cũng động tâm, tứ đại gia tộc mỗi nhà đều có linh tướng đỉnh phong tọa trấn, bất kì một ai tiến vào linh vương đều có thể đặt ngang hàng với hoàng tộc, chiến lực của một linh vương không phải chỉ vài linh tướng là có thể so được nếu hấn có được cây thanh tâm thảo thì...

- Phong nhi, Nam nhi truyện này ta sẽ phái tử vệ đi làm các con không cần nhúng tay vào cứ theo kế hoạch mà làm.

- Vâng, hải nhi đã rõ.

Nam đồ, Long phủ.

Long Thăng Thiên bước vào thư phòng, vẫn như thường lệ Long Phá Thiên vẫn ngồi nơi đó an tĩnh làm việc nhưng vẫn làm cho người ta khi nhìn vào cảm thấy uy nghiêm, tôn kính.

- Không biết phụ thân gọi hải nhi tới có việc gì?

Long Phá Thiên liếc hấn hỏi.

- Người bây giờ đã là tu vi gì rồi?

- Hải nhi đã là linh sĩ cấp 9 sơ kì.

- Lần này người đi hắc ám sâm lâm, đầu tiên đến động hồ trực vớt linh thảo tiếp theo lại chiến đấu hầu kê, sao đó lại tiến vào vô ảnh cốc thu được cơ duyên lớn trên đường trở về lại đột phá đến linh sĩ cấp cao ta không nghĩ đứa hải nhi vô dụng của ta có thể làm được.

Long Thăng Thiên cảm thấy lạnh cả người đúng là người trong đại gia tộc không ai đơn giản hết ở địa cầu hay ở đại lục cũng vậy, hấn nhìn Long Phá Thiên vẫn đang làm việc ngay cả đối với truyện sống chết của con trai mình cũng không quan tâm đúng là không đơn giản chút nào, khoảng đã nếu như hấn biết toàn bộ chuyện của mình vậy hấn có biết chuyện con hấn bị một con gấu đập chết không, mặt kệ liều một phen vậy.

- Phụ thân nói đúng, nếu như là ta trước đây không thể nào làm được, nhưng hải nhi lại được một kì ngộ vô cùng kinh người, không biết người còn nhớ lúc trước ta đã từng bị một con hắc hùng đánh trúng không?

Long Phá Thiên khẽ nhíu mày hấn cũng nhận được tin tức này vì vậy mới bắt đầu hoài nghi nhi tử mình một người bình thường nào có thể chịu một đòn của yêu thú chứ đừng nói đến đứa con vô dụng của hấn.

- Nói tiếp.

- Trong lúc hải nhi bất tỉnh thì trong đầu lại hiện lên những hình ảnh kì lạ, một thời gian sao đó hải nhi mới hiểu được đây là một môn công pháp, hải nhi tiếp tục tu luyện với thiên phú siêu việt của mình cộng thêm tài năng linh ngộ kinh người nên mới có được thành tựu như hôm nay.

Long Phá Thiên nhìn nhi tử của mình chém khẽ nhíu mày, không lẽ ta quá đa nghi.

- Thật sao?

- Tất nhiên là thật, dưới dâm uy... a không quang huy của phụ thân hải nhi làm sao có thể che dấu, người như thái dương soi...

- Ngừng, người hải vận môn công pháp cho ta xem.

Long Thăng Thiên vận thần niệm quyết linh khí xung quanh lập tức tập trung về phía hấn như thủy triều xuất hải làm Long Phá Thiên cũng phải kinh ngạc.

- Tốt Thiên nhi đây là kì ngộ của người nhất định phải trân trọng, lần này ta gọi người đến là để người đi Nam Sơn lĩnh tham gia chống thú triều, người đi đến đó gia gia người sẽ tiếp tục giao công việc cho người.

- Vâng, hải nhi hiểu.

- Không còn gì nữa người lui ra chuẩn bị đi, hai ngày nữa xuất phát.

Nhìn nhi tử mình lui ra ngoài trong mắt Long Phá Thiên lóe lên kì quan.

- Xem ra Long gia vẫn còn cơ hội.

Long Thăng Thiên trở lại phòng lại không phát hiện Nhan Như Ngọc, hấn bắt đầu vận công thanh linh tử có tác dụng cung cấp linh lực cho tu sĩ cấp linh sĩ, úy trong tay hấn hiện tại có hơn 3 vạn đũ để đột phá linh úy, bây giờ điều nên quan tâm là làm sao để kháng thú triều còn phải tìm thêm mấy tấm bài bảo mệnh.

- Xem ra ta phải dùng nền văn minh của địa cầu để khai sáng cái đại lục này, hải trọng trách to lớn như vậy lại đè lên đôi vai bé nhỏ của ta thật sự rất mệt mỏi, phải nhờ Ngọc nhi xoa bóp một hồi.

Bắt đầu công cuộc khai phá của mình, vấn đề của hắn bây giờ là không có đủ linh lực để vận chuyển linh khí cấp cao, hắn thiết kế một thiết kế một thiết bị dự trữ linh lực theo nguyên tắc của pin ở địa cầu, dự theo phán đoán cần 10 thanh linh tử để phát ra công kích linh sĩ cấp 1, 20 thanh linh tử phát ra công kích linh sĩ cấp 2... 100 linh tử phát ra công kích cấp 3, 1000 thanh linh tử công kích cấp 4, 1 vạn thanh linh tử công kích cấp 5...

- Thật là phá sản mà, Lão Dịch người có môn công pháp nào đào mạng không?

- Không có, chủ nhân của Hắc đình gần như là khoáng thế kỉ tài trước giờ địch thủ nghe tên đều chạy mất dạng, làm gì có công pháp đào mạng.

Long Thắng Thiên cười hắc hắc nói.

- Người nói là gần như vậy là cũng có tên bỏ chạy không phải sao?

Hắc Dịch tiên vương thở dài nói.

- Đúng vậy tên đó đúng là nỗi nhục của hắc đình.

- Là cao nhân nào cùng chí hướng với ta vậy nói ra nghe chơi?

- Chủ nhân đời thứ 77 của Thôn thiên đình Long Thắng Thiên.

- Hắc hắc, hắn cũng họ Long sao? ẶC... lão Dịch người đang nói ta sao?

Long Thắng Thiên đầu đầy hắc tuyến, hắn nhận định nếu đánh không lợi thì chạy có sao, người không nghe binh pháp nói trong tam thập lục kế tẩu vi thượng kế hay sao? Làm người phải biết uống nước nhớ nguồn thánh nhân để lại nhất định phải tuân theo

- Lão Dịch người nói cái hắc đình này tên thôn thiên đình? là thiên khí sao?

- Thiên khí làm sao xứng để bản vương làm khí linh, hừ, tất cả thiên khí trên đời này hợp lại không bằng một hình vẽ của nó.

Long Thắng Thiên kinh ngạc hỏi.

- Trâu bò như vậy? không lẽ có loại vũ khí còn trên thiên khí?

- Tất nhiên, thiên khí thì tính là cái gì? Ta nhớ... mà người cũng không nên biết đến khi nào nên nói ta sẽ nói cho người.

Long Thắng Thiên mặt đen lại, tên này cũng biết thả thính sao? Hắn không hỏi nữa tiếp tục thiết kế của mình. Hắn quyết định tạo ra một loại vũ khí tấn công tầm xa như rocket vì đòn tấn công có thể đạt cấp linh tướng nên Long Thắng Thiên quyết định sử dụng bộ xương yêu thú cấp 4 mà hắn nhặt được trong vô ảnh cốc.

- Ngày mai nhờ Hải thúc chế tạo nữa là xong.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Âm sát

Lúc này cửa phòng mở ra Nhan Như Ngọc bước vào phía sau nàng có 4 nha hoàn mang đầy thức ăn nhưng Long Thắng Thiên không chú ý đến họ toàn bộ tinh lực của hắn đều đặc trên người nàng, nàng vốn mang vẻ đẹp thanh thuần thoát tục như một tiên nữ không nhiễm bụi trần hôm nay lại vận thêm một thêm một bộ váy dài màu trắng bên ngoài mang theo một vầng sáng nhàn nhạt e là tiên nữ cũng chỉ như thế này, Long Thắng Thiên lâm bảm.

- Không biết có nên tìm Tử Yên lấy thêm vài bộ không?

Nhan Như Ngọc bị hắn nhìn đến đỏ mặt nàng quay sang một bên nói.

- Các người mang thức ăn để lên bàn sao đó lui ra.

Đội mấy nha hoàn lui ra nàng liếc hắn gắt một tiếng.

- Nhìn không đủ sao? Còn không mau đến ăn.

- Không đủ nhìn suốt đời cũng không đủ.

Nhan Như Ngọc trong lòng ngọt ngào, lúc nàng nhận được trang sức, y phục toàn bộ đều là bảo vật không nói đến trang sức chỉ riêng các bộ y phục phát sáng cũng làm cho nàng không rời mắt, những thứ thế này lần đầu tiên nàng nhìn thấy, nghĩ đến tên này ngày thường chỉ thích trêu chọc nàng nhưng hẳn lại vì nàng “thiên tân vạn khổ” làm nàng cảm động không thôi.

Long Thắng Thiên nhìn một bàn đầy thức ăn, đặt biệt là những món hán thích.

- Ngọc nhi những món này là người vì ta mà làm sao?

- Ta... là phu nhân làm cho người nói người đi ra ngoài lâu như vậy sợ người ăn uống không đầy đủ.

- Thật sao?

- Đúng... đúng vậy

- Vậy để ta thử xem tay nghề của mẫu thân đã tiến đến mức độ nào rồi.

Hắn liên tục gấp mấy miếng thức ăn về mặt ngày càng quái lạ, Nhan Như Ngọc một bên lo lắng hỏi.

- Sao vậy? không hợp khẩu vị sao?

Long Thắng Thiên nhăn mặt nói.

- Sao những món này không giống như lúc trước?

- Không giống? không thể nào ta đã nêm nếm rất kỹ rồi mà.

Nàng vừa nói vừa gấp mấy món ăn thử cảm thấy không khác gì hết.

- Tất nhiên, món ăn Ngọc nhi nấu là độc nhất vô nhị trên đời làm sao có người làm giống được.

Nhan Như Ngọc chợt nhận ra hắn đang đùa cợt mình nhưng trong lòng lại thấy hạnh phúc.

- Ba hoa, mau ăn đi.

- Ngọc nhi nàng có muốn tu luyện không?

Nhan Như Ngọc đang ăn nghe hắn hỏi chợt ngừng người, tu luyện có thể giúp nàng gia tăng thọ nguyên, bảo trì nhan sắc quan trọng hơn có thể cùng sống với hắn lâu hơn.

- Ta nghe nói tu luyện phải bắt đầu từ nhỏ, bây giờ ta lớn rồi còn kịp sao?

- Chỉ cần nàng muốn đừng nói là tu luyện cho dù là nhật nguyệt trên trời ta cũng có thể hái xuống.

Nàng trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp ánh mắt nhìn về hắn càng thêm ôn nhu.

Sáng hôm sau Long Thắng Thiên đi đến luyện khí hội nơi này vẫn như xưa mọi người vẫn siêng năng đập đá, quay tay.

- Hải thúc mấy ngày qua không gặp người càng phong độ ngay cả phụ thân ta cũng nhận không bằng người.

Đông Phương Hải nghe hắn vỗ mông ngựa đến thoải mái cười ha ha nói.

- Tiểu tử thói đừng vuốt mông ngựa có gì cứ nói.

- Hi hi sinh ta ra là cha mẹ nhưng hiểu ta chỉ có người.

Long Thắng Thiên lấy ra mấy bản thiết kế đưa cho Đông Phương Hải làm hắn nhìn đến choáng váng.

- Tiểu tử đây là thứ gì? sao nhìn lạ vậy.

- Khả khả cái này gọi là rocket 1h dùng thanh linh tử để tích trữ linh lực để sử dụng có thể phát ra đòn đánh của một linh tướng.

Đông Phương Hải kinh ngạc không thôi, vũ khí có thể phát ra công kích cấp linh tướng là huyền khí sao?

- Tiểu tử tuy thứ này không cần hồn thú nhưng vật liệu huyền cấp không dễ kiếm a.

- Ta sao có thể mặt dày mời Hải thúc lại còn dùng vật liệu của người, ta ở đây có một bộ xương thú hắc phong báo yêu thú cấp 4 không biết có đủ

không?

Long Thắng Thiên từ trong túi trữ vật lấy ra một xương thú làm hấn trở mắt.

- Ô, có bộ xương thú này thì không thành vấn đề, khả năng từ người cũng thật giàu có nhe ngay cả túi trữ vật cũng có.

Long Thắng Thiên nhìn Đông Phương Hải cười trong lòng đại động nụ cười này còn gian hơn hấn.

- Hải thúc lần này ta có chuyện gấp ngày mai người có thể hoàn thành không?

- Đây là huyền khí người tưởng là đồ chợ sao? ngay cả lúc ta thăng hoa nhất cũng cần rất nhiều thời gian, phải làm từng khâu, mỗi khâu lại chia ra các phần, mỗi phần lại có mấy giai đoạn, mỗi...

- Ngừng, chỉ cần ngày mai có hàng, bộ xương này còn dư bao nhiêu cũng sẽ là của Hải thúc người.

- Tốt không thành vấn đề.

Long Thắng Thiên nhanh chân chạy khỏi luyện khí hội, hấn có cảm giác nếu ở lại thêm vài giây nữa chắc chắn bị trấn lột không còn cái móng.

- Trên người ta hiện tại có 3 vạn thanh linh từ chỉ có thể phát ra đòn linh tướng cấp thấp, vẫn là nên tìm chút linh thạch mới được.

Hấn đi vạn bảo các dùng xác mấy chục con thú trong vô ảnh cốc chỉ đổi được khoảng hai vạn linh thạch trong lòng thầm mắng sao đạo này gian thương nhiều như vậy.

- Xem ra hôm nay thời vận không tốt nên về nhà tu luyện tốt hơn.

Nam đô, hồng tụ lâu.

Từ Yên từ trong tu luyện tỉnh lại, bây giờ nàng đã phục hồi đến linh uy đỉnh phong, mỗi lần vận công lại nhớ đến tên chết tiệt kia nếu không phải tại hấn thì làm sao lại vất vả như vậy hơn nữa túi trữ vật của nàng hấn lấy mất trong đó tuy không có gì quan trọng nhưng lại có nội y của nàng ai biết hấn có lấy làm gì không?

- Long Thắng Thiên chết tiệt nếu để bản cô nương bắt được sẽ cho người biết thế nào sống không bằng chết, tiểu Hồng.

- Có thuộc hạ.

- Người điều tra hấn đến đâu rồi?

- Bẩm chủ thượng theo thám tử chúng ta báo lại thì bên cạnh Long công tử có vài cao thủ đi theo bảo vệ nên không thể tra xét được.

- Hừ, tại sao lại có cao thủ không phải lúc trước không có sao? được rồi người bảo bọn chúng chỉ ở xa quan sát khi nào phát hiện tình trạng khác thường liền báo cho ta.

- Vâng, thưa chủ thượng, còn có thánh giáo truyền tin đến hỏi về nhiệm vụ của người.

Từ Yên cau mày nói.

- Cứ bảo họ không cần gấp sự tình trọng đại cần phải có thời gian sắp xếp ổn thỏa, không còn gì nữa thì người lui ra.

- Vâng.

Nam đô, hoàng thành.

Nam Cung Bá cầm một bức thư trên tay khẽ nhíu mày sao đó mỉm cười.

- Lão Trần, Lão Lý tốt nhất hay người nên làm hay một chút đừng để quá nhàm chán, xem ra Nam Sơn quốc an tĩnh lâu ngày các người đã quên đi cơn long ngù say này rồi, ta cũng nên chuẩn bị cho các người món quà nhỏ thôi, người đâu truyền tam hoàng tử vào cung.

Lúc này trên người Nam Cung Bá phát ra vương uy vô thượng nếu có cao thủ ở đây nhất định nhận ra đây là khí thế của một linh vương.

- Lão Dịch ta nhớ lúc trước người nói hắc ám sâm lâm là sát vực thứ 3, vậy còn có bao nhiêu sát vực nữa?

- Người hỏi chuyện này để làm gì?

- Lão Dịch người biết rõ ta và người không cùng thuộc về thế giới này, chỉ là đôi bên tìm hiểu thêm kiến thức mà thôi.

Hắc Dịch tiên vương mặt đen lại.

- Cái gì đôi bên tìm hiểu, ta không có sở thích đó.

- Ta sai, ta sai là thỉnh giáo mới phải.

- Vậy còn tạm được, huyền linh đại lục tổng cộng có 8 sát vực, 1 cái tuyệt vực mỗi cái đều có đặt điểm riêng do chính thiên địa hình thành cho dù chúa tể bước vào cũng có thể mất mạng như chơi.

- Vậy cái tuyệt vực kia thì sao?

- Ngay cả phía trên chúa tể cũng bị diệt sát.

- Trâu bò như vậy, người biết bên trong có thứ gì không?

- Dĩ nhiên biết.

Long Thăng Thiên trong lòng hồi hộp đây là bí mật ngay cả chúa tể cũng chưa chắc biết được nếu đem bán chắc chắn sẽ kiếm bộn.

- Là cái gì mau nói đi.

- Tại sao ta phải nói cho người biết.

- ẶC, Hắc Dịch đại ca người đừng thả thính như vậy có được không ta sẽ bị ghen chết đó.

Long Thăng Thiên bây giờ đang trên đường đi đến Nam Sơn lĩnh, hôm qua hắn đã đến luyện khí hội lấy hàng sẵn tiện chôm thêm mấy trái bom khói, lựu đạn làm Đổng Phương Hải phải nhỏ máu nhưng chỉ tiếc là tại Long phủ không tìm được vũ khí chiến đấu thích hợp, lúc này phía trước lại truyền đến tiếng động, đột nhiên trong lòng hắn dâng lên cảm giác mãnh liệt hắn ngay lập tức điều động chân khí hộ thể tung mình ra khỏi xe.

- Dừng... ầm.

Chiếc xe ngựa bị một đại hùng đánh tan nát, sao đó nó lại tiếp tục tấn công về phía hắn, Long Thăng Thiên chân bị kích hoạt rocket 1h nhưng lúc này lại có một con nhìn giống voi ma mút hút bay đại hùng đi, đại hùng đập vào một ngọn núi sao đó tan rã như không khí.

- Đây là hồn thú sao? thật lợi hại.

Lúc này từ trong rừng có vài người áo đen lao ra không hỏi thăm tí nào liền lao về phía hắn tốc độ nhanh như chớp, Long Thăng Thiên ngay người nhìn từng thanh kiếm bóng loáng nếu bị chém chết chắc, sao lưng hắn lập tức có mấy người lao ra khí thế không thua kém gì, hắn mặt kệ tất cả trước hết giữ mạng là chính, hắn hét lên một tiếng sao đó thả ra mấy trái bom khói xoay người bỏ chạy.

Hai bên đều là cao thủ khi ra chiêu tất sát nhưng giữa đường lại đột nhiên xuất hiện tình huống này, không biết khói từ nơi đâu bay ra che mất tầm nhìn cuối cùng từ truy sát biến thành loạn chiến, xung quanh đều là khói không phân biệt người ta mạnh ai nấy chém, mười mấy con hồn thú gào rống kinh người.

- Nguy hiểm thật chút xíu nữa là lấy luôn cái mạng nhỏ của ta rồi.

- Bây giờ lấy cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đại chiến mỹ nữ

Long Thăng Thiên cảm thấy lạnh sống lưng, lại có một cao thủ lấy như vậy núp sau lưng, hắn vận linh lực nhưng cảm giác toàn thân vô lực.

- Tiểu đệ đệ người không cần phí công nữa người không thoát khỏi lòng bàn tay của tỷ tỷ đâu.

Long Thăng Thiên không cần quay đầu cũng biết là Từ Yên đang tác quái sau lưng mình, hắn thở phào một cái chỉ cần là nữ nhân thì hắn có thể tạm thời bảo mệnh.

- Từ Yên cô nương lần trước người đi không từ biệt làm ta tìm kiếm người thật khổ sở, chỉ một chút nữa thôi là ta đã bị lạc trong hắc ám sâm lâm rồi.

- Thật vậy sao? Xem ra công tử thật lòng quan tâm đến Từ Yên hay là bây giờ để Từ Yên báo đáp công tử.

Long Thăng Thiên rùng mình lần trước làm hơi lỗ lần này lọt vào tay nàng không chết cũng bị vật lỏng.

- Long Thắng Thiên ta làm người quang minh lỗi lạc làm ơn há cần báo đặt biệt là đối với mỹ nữ như Từ Yên cô nương ta ngược lại cảm thấy càng vinh hạnh.

- Bớt xàm đi.

Nàng biết không thể nào nói lại hấn nên vận linh lực mang hấn tiến vào trong rừng, Long Thắng Thiên bị xách như một con gà trong lòng buồn bực không thôi trầm nghĩ sao này nhất định tìm cách đại độ nàng.

Từ Yên mang theo hấn đến một hang động bên trong trang trí giống như một căn phòng bình thường rõ ràng là nàng đã chuẩn bị trước.

- Tiểu đệ đệ còn nhớ lần trước người đã làm gì với tỷ tỷ không?

- Nếu ta nhớ không lầm là ta mời tỷ tỷ ăn gà thì phải?

- Hừ, chỉ có bao nhiêu đó sao?

Long Thắng Thiên mặt không biến sắc nói.

- Tỷ tỷ thứ tội.

Nàng cười vũ mị nhìn hấn cuối cùng cũng ép được hấn.

- Hi hi tiểu đệ người biết tội của mình rồi sao? Vậy người nói ta nên xử người như thế nào?

- Tiểu đệ là con của đại tướng đương triều thân mang trọng trách hộ quốc gần đây yêu thú hoành hành, tiểu đệ công sự nhiều không kể hết, luôn lao tâm lao lực tìm cách đánh đuổi yêu thú để người dân có cuộc sống an lành, người người yên vui, nhà nhà hạnh phúc, để thiên hạ...

- Ngừng.

Từ Yên càng nghe về mặt càng khó coi nàng có cảm giác nói lý với tên này là chuyện ngu ngốc nhất trên đời, nàng hừ lạnh một cái nếu nhẹ nhàng không được thì dùng bạo lực, Long Thắng Thiên đang thao thao bất tuyệt lại bị cắt ngang không khỏi oan ức hấn nói còn chưa tận hứng nhưng lúc này nhìn lại phía trước về mặt vô cùng đắc sắc, hấn thấy Từ Yên lấy ra một cây roi trên mặt nàng hiện lên nụ cười bí hiểm, chiếc lưới nhỏ nàng thò ra liềm nhẹ lên vành môi đỏ mọng, đôi mắt như một yêu nữ, hấn có dự cảm bất an chẳng lẽ nàng muốn chơi trò nữ vương sao?

- Dừng lại.

- Tiểu đệ đệ người còn có yêu cầu gì sao?

- Từ Yên tỷ tỷ người đường đường là một cao thủ lại đi đối phó một phạm nhân như ta sao?

Từ Yên cười vũ mị nhìn hấn.

- Hi hi, tiểu đệ đệ người tưởng tỷ tỷ không biết người là linh sĩ cấp cao sao?

- Nhưng lúc này ta là người thường.

- Thì sao?

- Tỷ tỷ ta biết người là cao thủ thậm chí cả cái tiểu quốc này không ai là đối thủ của người đều đó chứng tỏ người cũng có một địa vị rất cao trong cái tổ chức của người nếu như chuyện này truyền ra ngoài thì người làm sao để phục chúng được tỷ tỷ thấy ta nói có đúng không?

- Tiểu đệ nói cũng rất có lý không ngờ lại suy nghĩ cho tỷ tỷ như vậy?

- Tất nhiên ta là thật lòng quang tâm đến tỷ tỷ người.

Nàng nhìn khuôn mặt hấn như đại thần lập công hừ lạnh nói.

- Nhưng mà tỷ tỷ không nói đệ đệ không nói thì làm sao có ai biết được, không lẽ tiểu đệ đệ người định nói chuyện này ra sao?

- Không, tất nhiên là không.

Long Thắng Thiên trong lòng khó chịu tại sao lần này lại khó đối phó như vậy, Từ Yên nhìn mặt hấn như ăn phải ruồi trong lòng há giận xem người còn nói được gì không?

- Nếu đệ đệ không còn ý kiến vậy đến phiên tỷ tỷ.

- Từ Yên cô nương ta muốn hỏi người đánh thắng một cao thủ vui hơn hay là một người bình thường vui hơn?

- Tất nhiên là cao thủ.

- Chỉ cần người còi bỏ cấm chế cho ta, ta sẽ chiến đấu với người không lẽ người không tự tin vào bản thân, sợ không đánh lại ta sao?

Từ Yên nhú mày nhìn hấn từ sao khi bị hấn thái bổ nàng chỉ mới khôi phục đến linh úy đỉnh phong, chẳng lẽ nàng sợ không đánh lại hấn sao, với lại nếu hấn không có linh lực hộ thể lỡ như làm tổn thương căn cơ hấn thì sao? phi ta làm sao lại lo lắng cho hấn chứ, nàng thật sự muốn nhìn xem hấn còn thủ đoạn gì hay không?

- Tiểu đệ đệ người nói cũng đúng đánh với một con yêu thú sẽ thú vị hơn một con vật bình thường.

Long Thắng Thiên nghe nàng nói mặt đen lại, hấn có điểm nào giống yêu thú, hấn ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu soái làm gì trên đời nào có yêu thú có thể so sánh, không đúng hấn tự tin mình có thể trở thành thiên hạ đệ nhất soái ca chưa đủ hết tất cả mỹ nữ trên cái đại lục này.

- Người cười đủ chưa, không hiểu người bị đàn hay bị ngu nữa.

Nàng thấy hấn như không có việc gì trong lòng khó chịu ít hấn cũng phải có chút phản ứng như người thường, không lẽ hấn là cái loại khác người kia, Long Thắng Thiên nhìn nàng tiến lại gần mình sao đó bắt đầu giải khai cấm chế.

- Tỷ tỷ người phải cẩn thận ta sắp tung chiêu.

- Tiểu đệ đệ người đừng làm tỷ tỷ thất vọng nhé.

Long Thắng Thiên vận toàn bộ linh lực hết lớn.

- Thiên hạ đệ nhất, vô địch thần công BÓP VÚ LONG TRẢO THỦ.

Từ Yên nghe xong mặt đỏ bừng thẹn mắng trên đời này sao có loại võ công vô si như vậy đúng là vật hợp theo loài, nàng ngay lập tức vận linh lực phòng hộ toàn thân.

Long Thắng Thiên hét xong ném mấy trái boom khói về phía nàng sao đó dùng toàn lực bình sinh xông thẳng cửa động.

- Đệt.

Hấn vừa đi một nửa liền thấy nàng đứng ngay trước mặt tươi cười nhìn hấn.

- Tiểu đệ đệ chẳng phải nói muốn chiến một trận sao? tại sao lại bỏ chạy?

- Tỷ tỷ hiểu lầm, ta chỉ là đói muốn đi tìm gì đó ăn, không biết tỷ tỷ có muốn không?

- Nhiều lời.

Nàng vừa dứt lời liền tung chưởng đánh hấn bay ngược trở lại động, Long Thắng Thiên tiếp xúc thân mật với mặt đất cảm giác truyền đến đau đến nhe răng.

- Tỷ tỷ người hạ thủ thật độc a.

- Đây chỉ là chiêu đầu toàn bộ kinh phong vân có đến 36 chương tiểu đệ từ từ thưởng thức.

Nàng nói xong lập tức vận lực nhưng lại phát hiện hấn không chút lo sợ trên mặt còn lộ vẻ cười nhạt trong lòng dự cảm không ổn. Long Thắng Thiên vận linh lực toàn thân chống đỡ chưởng lực của nàng, hai bên va chạm ngay lập tức Từ Yên giật mình nàng nhìn thấy linh lực của mình ta đã không những như vậy linh lực trong cơ thể nàng cũng biến mất. Long Thắng Thiên cười hắc hắc sao đó thu linh lực làm cho cơ thể Từ Yên mất cân bằng ngã về phía trước hấn đưa tay ra tiếp lấy.

- Người... người đã làm gì ta?

- Rõ ràng là nàng tự động nhào vào người ta muốn nói cũng là nàng chiếm tiện nghi ta.

- Người.

Nàng cảm tức nhìn hấn nghĩ mãi cũng không hiểu được tại sao linh lực trong cơ thể biến mất, Long Thắng Thiên nhìn người ngọc trong lòng tức giận đến thở dồn dập bộ ngực lên xuống phập phồng nhìn đến đỏ mắt.

- Không cần tức giận như vậy nếu ai không biết nhìn vào còn tưởng ta ức hiếp nàng.

Nàng cắn răng nhìn hấn thì rõ ràng là như vậy.

- Cuối cùng là người dùng thủ đoạn hạ lưu gì?

- Nàng thử vận linh lực không chừng sẽ biết.

Từ Yên làm theo lời hắc chỉ căn thấy linh lực tan rã không tụ lại được lại có một cỗ nhiệt khí dâng lên làm nàng cảm thấy quen thuộc.

- Người... tên tiểu tử thói này người lại dám dùng xuân dược với ta?

Từ Yên trong lòng ủy khuất không thôi uổng công nàng sợ hắc bị thương nên ra tay lưu tình bây giờ lại trúng phải gian kế chỉ trách nàng mềm lòng, Long Thăng Thiên thấy nàng không còn bộ dáng yêu mị nữa thay vào đó là đôi mắt ân nước chứa đầy ủy khuất cùng gương mặt thất vọng.

- Đây, đây đừng nghĩ xấu về ta như vậy, ta đường đường vận dụng linh lực đánh bại nàng.

Nhìn nàng không trả lời hắc tiếp tục nói.

- Lúc trước nàng cùng xà vương lưỡng bại câu thương sao đó ta xuất hiện thu lấy linh đan luyện hóa thành hồn thú của mình nàng cũng biết đặc điểm của con xà vương này do đó trong linh lực ta cũng có thời tinh độc, trong lúc ta hét lên đã phát động linh lực sao đó lại dùng mấy trái boom khói câu thời gian để độc được phát tác.

Nhan Như Ngọc nghe lại có chỗ không đúng.

- Người tưởng ta là con nít hả, trên đời này làm sao có người dùng linh đan để luyện chế hồn thú.

- Nàng không tin ta có thể cho nàng xem.

Hắc vận linh lực lập tức có một con hồng xà bay ra ngoài, Từ Yên không tin vào mắt mình trên đời này thật sự có người dùng linh đan luyện ra được hồn thú nên biết đề bắt sống một yêu thú đòi hỏi phải cao hơn một đại cảnh giới nhưng giết chết chúng thì ngang cấp là có thể, thử hỏi trên đời này ai có khả năng bắt được một con yêu thú cấp 8 nhưng vài vị chúa tể có thể giết được chúng, trong thánh giáo của nàng không thiếu linh đan cấp 5 thậm chí cấp 6, 7 nếu luyện hóa bọn chúng thì sao? chưa nói đến tạo ra không ít cao thủ nhưng chắc chắn địa vị của nàng được nâng lên rất cao, nàng nhìn Long Thăng Thiên trong ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

- Hừ, cuối cùng cũng là thủ đoạn vô sỉ.

- Nàng nói ta dùng thủ đoạn vô sỉ, vậy nếu một người học kiếm đấu với một người học quyền nàng có cho rằng tên học kiếm vô sỉ không? một con rắn dùng độc cắn chết một con trâu nàng có rằng vô sỉ không? một con trâu dùng thân hình to lớn để chết con kiến vậy nàng cho rằng vô sỉ sao? tạo hóa ban cho con người đều có ưu nhược, biết lợi dụng ưu điểm của bản thân là thuận theo đại đạo, làm theo thiên ý ta tự nhận không thẹn với lòng.

Từ Yên nghe đến không biết gì, trong lòng lại cảm thấy hắc nói có đạo lý, không được không nên nói lý với hắc nếu không nàng sẽ bị hắc cảm hóa mất, nàng hơi ngập ngừng nói.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chinh phục mỹ nữ

Người có thể dạy ta môn công pháp đó không?

- Có thể.

Từ Yên chăm chú nhìn hắc, nhưng chỉ ánh mắt hắc toát lên vẻ chán thành, ngơ ngác hỏi.

- Vì sao?

- Vì ta biết nàng chắc chắn không học được.

- Ý người bảo ta ngu sao?

Từ Yên tức đến không thở nổi, nàng là một linh vương chính hiệu hắc chỉ là linh úy luận tu vì nàng bỏ xa hắc mấy con phố vậy mà hắc nói nàng không học được, nàng có cảm giác máu không đi về tim mà bắt đầu lên não rồi, nàng có nguy cơ trở thành linh vương đầu tiên bị tức chết, thậm chí nàng còn ảo tưởng cho dù linh đế cũng bị hắc nói đến chết tươi cái miệng của tên này đúng là chỉ bảo mà.

Long Thăng Thiên nhìn nàng tức đến xù lông lại hiện lên một vẻ đẹp khác, lúc này độc đã bắt đầu phát tác da nàng đã ửng đỏ, ánh mắt mê ly.

- Từ Yên nương tử xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng chúng ta làm chính sự đi.

Từ Yên bị hấn ôm đến trên giường tim đập thình thịch tuy đây không phải là lần đầu tiên nhưng nàng vẫn rất căng thẳng.

- Người... người muốn làm gì?

- Đương nhiên là giải độc nếu không sẽ ảnh hưởng đến căn cơ sao này của nàng hậu quả rất nghiêm trọng.

Long Thắng Thiên đặt nàng lên giường nhìn nàng hai má đỏ bừng mặt quay sang một bên không dám nhìn hấn hai mắt nhắm lại, mí mắt rung rung thật động lòng người. Nàng cảm nhận được hấn bắt đầu côi y phục của mình trong nội tâm nàng loạn xạ lại căng thẳng không biết làm sao.

- Không cần căng thẳng cứ thả lỏng làm nhiều lần tự nhiên sẽ quen.

- Người.

Từ Yên không để ý đến hấn mặt kệ hấn muốn làm gì thì làm dù sao không phải lần đầu. Long Thắng Thiên tiếng hành từng bước rất chuyên nghiệp sao đó bắt đầu công thành bên trong động lại vang lên những tiếng kì lạ.

- Ta muốn lên trên.

- Được.

- Người còn muốn đến bao giờ?

- Đây là lần cuối cùng.

- Người... người lại hút linh lực của ta, tức chết ta mà.

Sáng ngày hôm sau Từ Yên mơ màng tỉnh dậy, không biết tại sao mình lại rút vào trong lòng của hấn nhưng cảm giác ấm áp làm nàng thật thoải dễ chịu, nàng có ảo giác hấn chính là cuộc đời của nàng, có hấn nàng không phải lo gì cả.

- Yên nhi còn không chịu dậy, ngủ nữa sẽ thành heo đó.

- Hừ, người mới thành heo, không được kêu ta là Yên nhi.

Nàng nhũ mũi ngọc trả lời tối hôm qua hấn làm nàng chết sống không biết bao nhiêu lần lại còn hút đi linh lực của nàng làm cảnh giới rơi thẳng đến linh sĩ cấp 5 trung kì.

- Hà, vậy phải kêu như thế nào, tiểu Yên Yên, tiểu bảo bối hay nương tử đại nhân.

- Không cho, không cho nói tóm lại là không cho.

- Được tiểu Yên nhi.

- Người... người đúng là một tên lưu manh.

- Lưu manh nàng chứ ai đó?

- Lưu manh ta nói người.

- À, ta biết nàng lưu manh rồi.

- Người... hừ tức chết ta rồi, không cho người đụng vào ta.

Từ Yên thật muốn đạp hấn xuống giường, tại sao hấn lại không nhường nàng một tí nào hết vậy, nàng dù sao cũng là nữ nhi mà.

- Yên nhi nói cho ta biết tình hình gia tộc người được không?

- Hừ, nói ra sợ hù chết người.

Sắc mặt nàng trở nên nghiêm túc nói.

- Bỏn cô nương ui... sao người cóc đầu ta?

Nàng lấy tay che trán nhìn hấn hỏi.

- Có nương tử xưng hô bỏn cô nương với tướng công sao?

Nàng oan ức nhìn hấn, đây chỉ là thói quen lại nghĩ đến tối hôm qua hấn dọa sao này nếu nàng không nghe lời sẽ cho nàng biết thế nào là roi da thật sự

tuy nàng không hiểu lắm nhưng trong lòng lại bất an.

- Bỏn... ta là thánh nữ của vạn hoa giáo, trong giáo tổng cộng có 4 thánh nữ, phía trên còn có trưởng lão mỗi người đều có tu vi linh hoàn ngoài ra còn có một thái thượng trưởng lão nghe nói đã sắp bước vào linh đế. Ở chỗ của ta gọi là Đông Phương quốc là trung quốc cai trị hơn 49 tiểu quốc trong đó có Nam Sơn tiểu quốc các người.

Long Thắng Thiên từ Hắc Dịch tiên vương biết được ở Nam vực không có đế quốc vì thế cấp bậc trung quốc là max rồi.

- Vậy trong thánh giáo có bao nhiêu người đạt tu vi như nàng?

- Khoảng trăm người.

- Nhiều như vậy?

Long Thắng Thiên trong lòng hơi động chỉ một giáo đã có gần trăm linh vương phải biết Đông Phương quốc ít nhất không chỉ có một giáo, đại lục này thật rộng lớn mà.

- Xem ra muốn đón Yên nhi về Long phủ không dễ dàng.

- Người tuồng thánh nữ của bốn giáo dễ lấy sao, chỉ ít cũng phải cấp bậc linh hoàng thì các trưởng lão còn cân nhắc.

Từ Yên tuy rằng mạnh mẽ nhưng vẫn liếc nhìn hần lo không biết hần có bỏ nàng không, phi ai lại lo lắng bốn cô nương còn sợ không có người lấy sao.

- Yên nhi người thấy ta như thế nào?

Từ Yên nhìn hần không có vẻ lo lắng thở ra một hơi tên tiểu thú này xem ra vẫn còn chút lương tâm.

- Nếu ta cung cấp tài nguyên cho người thì trong vòng 100 năm có thể lên được linh vương.

Long Thắng Thiên vỗ mông nàng một cái làm nàng đau đến nhăn mặt.

- Người không có lòng tin với phu quân người như vậy sao?

Từ Yên bất mãn chu mỏ nói.

- Người lợi hại bao nhiêu ta không biết sao, chỉ giỏi ăn hiếp ta.

Long Thắng Thiên nhìn nàng đầy thâm thúy nói.

- Nàng có bao giờ thấy được một tên linh sĩ làm cho một linh vương liên tục xin tha không?

- Người... bây giờ mới thật sự nhận ra rằng toàn thân của người đều là bảo vật.

Long Thắng Thiên đắc ý.

- Yên nhi thật là thông minh.

- Tất nhiên, da mặt người để xây tường chắc chắn vững như thái sơn, cái miệng của người có thể so với thiên khí có thể làm tức chết tươi một linh đế.

Nàng nhìn miệng hần co giật trong lòng hả giận, tưởng bốn tiểu thư dễ ăn hiếp sao? Long Thắng Thiên nhìn nàng vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Yên nhi ta phải công nhận nàng rất thông minh, nhưng mà nàng vẫn thiếu một thứ rất quan trọng.

- Thứ gì?

Từ Yên hiểu kì hỏi, không lẽ tên này trên người còn bảo vật sao?

- Hắc hắc thứ mà làm cho một linh vương có thể liên tục xin tha, nàng lại dám nói xấu phu quân hôm nay ta nhất định dùng gia pháp hầu hạ.

Từ Yên đầu tiên là sùng sờ, sau đó mới hét lên.

- Không được... A tên tiểu từ thú nhà người mau dừng lại... không được sờ chỗ đó a.

- Long Thắng Thiên người là... là tên lưu manh A...

- Vô sỉ... A

- Người lưu manh... A

- Người không biết ôn nhu sao?
- Người mau dừng... lại, sao này ta... ta không... A
- Thiên ca ca... người ta sao này...A
- Phu quân Yên... Yên nhi biết sai rồi.

Long Thắng Thiên nhìn nàng lấy tay nhéo mũi nàng nói.

- Vẫn là trẻ nhỏ dễ dãi.

Từ Yên vô lực nằm trên giường nhìn hắn, tên này thật sự là khắc tinh của mình sao? không hiểu tại sao lại nhớ đến những lúc cùng hắn cãi nhau nàng nở một nụ cười ngọt ngào sao đó ngủ đi.

Long Thắng Thiên ngồi một bên nhìn nàng suy nghĩ, thế giới này rộng hơn hắn tưởng tượng nhiều lắm nếu không tăng thực lực lên có một ngày hắn thật sự mất đi những thứ mình thích, nghĩ đến những ngày cùng các nàng ở bên nhau thật sự vui vẻ đôi khi những thứ đơn giản nhất lại mang đến nhiều hạnh phúc nhất nhưng muốn giữ gìn những thứ đơn giản lại thật sự đơn giản sao?

Long Thắng Thiên cùng Từ Yên đi đến Nam Sơn lĩnh để tránh mọi người để ý hắn bảo nàng giả trang thành gia đình, lúc đầu nàng vườn cỏ phản đối đến khi Long Thắng Thiên lấy roi da ra nàng mới miễn cưỡng đáp ứng.

- Xú phu quân, thôi phu quân lại dám ăn hiếp ta, thật tức chết đi mà.
- Yên nhi người đang nói gì đó.
- Ta nói gì liên quan đến người.
- Hài, ngựa đột nhiên đi chậm thật muốn dùng đến roi a.

Long Thắng Thiên từ trong túi trữ vật lấy cây roi lúc trước của nàng ra.

- Hi hi Yên nhi chỉ là đang học lại những gì phu quân đã dạy.

Long Thắng Thiên sao khi tiếp xúc nhiều với Từ Yên mới thực sự nhận thức con người nàng, nàng vốn là một tiểu yêu tinh ma quái thích trêu chọc người khác nhưng từ khi nàng lên làm thánh nữ thì phải kìm chế bản thân để người xung quanh nhìn nàng như một nữ vương tôn kính bây giờ không có người thánh giáo ở đây nên nàng lại trở thành một tiểu yêu quái làm hắn nhất đầu không thôi.

- Yên nhi tại sao người lại đến tiểu quốc này?

Từ Yên nghe hắn hỏi nhìn ra bên ngoài xe nói.

- Lúc trước ta ở trong giáo chỉ biết tu luyện không được đi đâu, đến khi ta trở thành thánh nữ, ở trong thánh giáo thánh nữ mỗi năm đều có 3 tháng ra khỏi giáo để rèn luyện lúc đó ta liền chọn nhiệm vụ đi đến đây.
- Nhiệm vụ lần này là gì?
- Lần này chủ yếu đến đây là vì con xà vương kia, thật ra cũng không phải nó.

Long Thắng Thiên bị nàng làm cho rối mù lên, sao hắn cảm thấy nàng nói chuyện giống mấy tên truyệnyy thế nhỉ?

- Trong thánh giáo có truyền thuyết, nhiều năm về trước tổ sư đã phát hiện một con yêu thú cấp 7 yêu đàn của nó có khả năng làm cho người đột phá tầng cuối cùng vạn hoa kinh thành tựu linh đế, người lúc đó không phải đối thủ của nó nên mới quyết định theo dõi tìm con của nó cuối cùng biết được chúng ở trong hắc phong đỉnh của hắc ám sâm lâm nên từ bỏ ý định.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Kháng thú triều

Hắc phong đỉnh là nơi nào?

Long Thắng Thiên hiểu kì hời?

- Nơi đó rất gần trung tâm hắc ám sâm lâm, nghe nói ngay cả chúa tể cũng không thể tiến vào khu vực quanh trảm dậm trung tâm.

Long Thắng Thiên mừng thầm con rắn này thật trâu bò, nếu không hắc đình làm sao chọn trúng.

- Vậy con hồng xà này là hậu duệ của nó sao?

- Đúng vậy, nhưng mà không biết là hậu duệ qua bao nhiêu đời thậm chí là tạp giao dẫn đến huyết mạch yếu đến mức không thể tiến vào cửa tổ địa nên mới bị chúng ta dụ ra, cuối cùng tiện nghi cho người.

Nàng vừa nói vừa liếc hắc cũng bởi vì con xà vương đó nàng mới rơi vào tay tên khắc tinh này. Long Thắng Thiên càng thêm buồn bực, hắc không ngờ lại nhặt phé phẩm.

- Nàng nói đó là chủ yếu vậy thứ yếu là gì?

- Trong lúc tổ tiên đuổi theo con yêu thú đó vô tình phát hiện ra một di tích vì nó chỉ nằm trong khe núi bên ngoài nên người cho rằng là một tên tán tu cấp bậc không cao, người chỉ ghi nhớ địa điểm sao đó lại đuổi theo con yêu thú kia.

Long Thắng Thiên trong lòng hưng phấn hắc đọc rất nhiều tiểu thuyết yy đặt biệt ưa thích thám hiểm di tích bây giờ có một cái ngay trước hắc không kích động sao hợp lí.

- Nàng yên tâm ta nhất định sẽ giúp nàng tìm ra cái di tích này.

Từ Yên nhìn hắc thề thốt sắc son, nàng liền bật cười.

- Người tưởng ta không biết ý nghĩ trong đầu người sao? Với tính cách tham tiền như mạng của người có thể bỏ qua bảo vật mới là lạ.

Long Thắng Thiên biết tâm tư bị phát hiện chỉ cười hi hi cho qua, Từ Yên nhu tình nhìn hắc nếu thật có bảo vật tất nhiên nàng sẽ cho hắc, nàng vốn là người tình nghịch nhưng lại đơn thuần thiếu trải nghiệm đời lại bị thánh giáo đầu độc tư tưởng trời đất bao la trọng phu lớn nhất, thánh giáo gì chứ sao có thể so với phu quân của bốn cô nương.

Hai người vừa đi vừa cười nói cho đến Nam Sơn lĩnh, Long Thắng Thiên đứng trước tòa thành cảm giác hùng vĩ bao phủ lấy hắc để cho hắc có cảm giác chỉ cần có tòa thành này không một con yêu thú nào có thể tiến vào Nam Sơn tiểu quốc.

- Thật cao, thật lớn.

Từ Yên đứng một bên tươi cười.

- Phu quân ngốc, sao này ta sẽ đưa người đến Đông Phương quốc người sẽ biết như thế nào mới là thành thật sự.

Long Thắng Thiên tiến vào nơi này đa số đều là tu sĩ, họ đến đây tham gia kháng yêu thú, cho dù muốn hay không cũng phải đi nếu Nam Sơn lĩnh thất thủ Nam Sơn tiểu quốc cũng không giữ được.

- Đứng lại, đây là khu vực quân sự, không phận sự miễn vào.

Long Thắng Thiên từ trong người lấy ra một lệnh bài bên trên có hình một con rồng, mấy tên hộ vệ thấy liền quỳ xuống.

- Tham kiến thiếu tướng.

Hắc thu lệnh bài tiến vào trong, hai bên đường lúc nào cũng có quân đội canh phòng người mang giáp sáng bóng, tay cầm thương dài chỉ cần có tín hiệu lập tức xuất phát, tiến vào trong phủ phía trước nhìn thấy một người trung niên thân mang giáp bảo đang nghiên cứu bản đồ, đây là gia gia hắc là đệ nhất đại tướng Nam Sơn tiểu quốc.

- Gia gia.

- Hừ, trong quân đội gọi ta đại tướng quân.

Long Thắng Thiên quay đầu nhìn hắc nói, lập tức Long Thắng Thiên cảm thấy trong nội tâm rung rẩy làm hắc đứng cũng không vững, đây chính là uy của tướng.

- Vâng, thưa đại tướng quân.

Long Thắng Thiên trong lòng xúc động nếu hắc có được khí thế như thế này thì soái càng thêm soái.

- Phá Thiên đúng là chiều hư người rồi, nơi này là quân đội không phải ở nhà muốn làm gì thì làm.

Long Thắng Thiên liếc nhìn Từ Yên nói.

- Người mau mạng cô ta ra ngoài quân doanh sao đó quay lại đây.

Long Thắng Thiên chưa phản ứng thì Từ Yên đã xù lông.

- Này lão kia người lấy tư cách gì đuổi bốn cô nương đi hả?

Nàng vừa nói xong liền vận linh lực khí thể linh vương tỏa ra không thua gì tướng uy, trên Huyền linh đại lục lấy cường giả vì tôn lấy tu vi phân cấp bậc cho dù người là linh tướng vài trăm tuổi cũng phải gọi linh vương vài chục tuổi một tiếng đại nhân.

Long Trấn Thiên biến sắc không ngờ một tiểu cô nương này lại là linh vương, lúc đầu lão không nhìn thấy linh lực trên người cô ta nên cho rằng nàng là người thường, liếc nhìn đứa cháu ăn chơi của mình thăm nghĩ không lẽ hấn đất tội một linh vương dẫn người ta đến tận nhà đòi nợ.

- Không biết các hạ đến đây có chuyện gì?

- Tất nhiên là để giúp phu quân ta kháng thú triều.

Nàng thấy Long Trấn Thiên nhìn mày liền đắc ý nói.

- Phu quân của bốn cô nương anh tuấn, tiêu soái, kinh đậm phong vân, phiêu dật xuất trần là kì tài vạn năm có một Long Thắng Thiên.

- Long Thắng Thiên.

Cũng họ Long, sao nghe quen vậy hấn liếc nhìn đứa cháu mình thấy trên mặt hấn đầy vẻ đắc ý, được lắm tiểu tử thú dám đem linh vương ra dâng mặt ta để xem ta trị người như thế nào?

Long Thắng Thiên nhìn Từ Yên đắc ý, gia gia mình thì mặt giống như ăn trứng sống trong lòng thầm kêu không ổn, gia gia có thể e ngại linh vương vậy còn linh sĩ như hấn thì sao? Lần này... thăm.

- Yên nhi không được vô lễ, gia gia người không cần phải để ý, người cứ việc xem nàng là tiểu hài tử bình thường là được rồi.

Long Trấn Thiên trừng hấn một cái trên đời này chỉ có người mới đi xem linh vương là tiểu hài tử, Từ Yên chu mỏ không phục cái gì mà tiểu hài tử bốn cô nương có chỗ nào nhỏ, nàng quay sang nhìn hai người nói chuyện tuy nàng mạnh động nhưng không ngu ngốc nếu bây giờ đắc tội gia gia hấn sao này thật khó sống, nàng cười hi hi nói.

- Gia gia phu quân nói đúng người cứ coi Yên nhi chưa hiểu chuyện là được, Yên nhi nghe người ta nói người là đệ nhất tướng quân đương triều khí thế hiên ngang trấn nhiếp tứ phương hôm nay Yên nhi nhìn thấy đúng là mở rộng tầm mắt chỉ cần có người ở đây, Nam Sơn một thành vạn thú khó xông.

Long Thắng Thiên nghe mà trần trối, những lời này hấn nói mới đúng nàng học được bản lĩnh của hấn từ bao giờ, Long Trấn Thiên được khen đến thỏa mãn dù sao đây cũng là một linh vương khen tặng a.

Long Thắng Thiên nghe gia gia mình nói về tình hình yêu thú, Nam Sơn linh là tòa thành xây giữa hẻm núi giống như một đập thủy điện, diện tích lớn nhất trong hẻm núi chỉ hơn 5 dặm do đó yêu thú không thể công với số lượng lớn, thật là một nơi lí tưởng để thủ thành.

- Theo tin tức truyền về lần này sẽ có số lượng lớn phi cầm tấn công.

Long Trấn Thiên nói trên mặt biểu lộ hết sức nghiêm trọng, phi cầm bay trên cao không thể giết chỉ khi đợi chúng xuống thấp có thể dùng tên bắn, đối với loại công kích từ trên xuống thì bố tay.

- Gia gia không lẽ từ trước tới giờ không có cách nào trị sao?

- Không có, lần nào quân ta cũng chịu tổn thất nhiều nhất bởi chúng, lúc trước có một con hỏa tước cấp 4 từ trên cao thả cầu lửa xuống công phá Nam Sơn linh đích thân thái thượng hoàng đến mới có thể đẩy lùi.

Long Thắng Thiên kinh ngạc.

- Ngay cả linh vương chỉ có thể đánh ngang phi cầm cấp 4 sao?

- Phu quân ngốc, tất nhiên là linh vương lợi hại hơn rồi nhưng đa số vũ kĩ đều chiến đấu trên mặt đất nên khi dùng trên không lại mất đi ưu thế, Hừ nếu như con phi cầm đó đáp xuống thì gia gia chỉ cần một kiếm có thể chém chết nó.

Long Trấn Thiên gật đầu sao đó lại liếc nhìn nàng, không phải ở đây còn một linh vương sao?

- Từ Yên cô nương người có thể...

- Gia gia người gọi ta Từ Yên là được rồi, Từ Yên không phải không muốn giúp người mà là... là ta đang bị thương không thể phi hành.

- Hừ, là người nào làm người bị thương, hấn cũng ở Nam Sơn tiểu quốc sao?

Từ Yên đỏ mặt gật gật đầu, còn không phải chuyện tốt cháu người gây ra sao, nàng nói thẳm xong lại trừng mắt Long Thắng Thiên một cái, hấn gây người trong lòng kêu khổ ta có làm gì nàng đâu?

Thấy nàng gật đầu Long Trấn Thiên cả kinh.

- Không ngờ trong Nam Sơn tiểu quốc lại có cao thủ bậc này, ta nhất định phải nói cho thánh thượng đề phòng không để nước đến chân mới nhảy.

Long Thắng Thiên nghe gia gia mình nói trong lòng kêu khổ hấn như không lại bị liệt vào phần tử khủng bố, Từ Yên một bên nhin cười sắc mặt đỏ đến lợi hại, lại thấy hấn trừng mắt mình nàng giả vờ không biết làm ngơ.

Sao khi về tới phòng hấn vẫn nghĩ đến cách khác chế yếu thú phi hành.

- Lão Dịch người có biện pháp gì không?
- Không phải người luôn tự tin về thủ đoạn của mình sao? Bây giờ lại đi hỏi ta.
- Ta chỉ tôn trọng người là trưởng bối nên mới hỏi cho có lệ thôi.
- Tất nhiên là từ chiến.

Long Thắng Thiên lắc đầu lại thêm một phần tử hiếu chiến, nếu không còn cách chỉ có thể trong chờ vào thái thượng hoàng.

- Thắng Thiên không cần phải lo lắng, nếu không thủ được ta mang chàng về Đông Phương quốc.
- Thật không ngờ Từ Yên của ta lại lo lắng cho ta như vậy.

Từ Yên lờm hấn một cái quay mặt đi, tên ngốc này người là phu quân ta không lo cho người thì lo cho ai?

Nam Đô, hoàng thành.

Lúc này trong ngự thư phòng Nam Cung Bá đang ngồi trên ngai vàng hai mắt nhìn về phía cửa thỉnh thoảng lóe lên vài đạo sát khí.

- Bẩm hoàng thượng tam hoàng tử cầu kiến.
- Truyền.
- Hải nhi tham kiến phụ hoàng.
- Mọi chuyện như thế nào?
- Bẩm phụ hoàng theo thám tử báo về Bắc Sơn phái người đến ngoài trừ sứ đoàn thương nghị về liên minh kháng yếu thú thì không còn gì khả nghi khác, bên Nam Sơn lĩnh tình hình yếu thú đang có chuyển biến xấu, nhi thần nghe nói lần này thú triều còn có Thiểm điện điều cấp 4 tấn công.
- Còn gì không?
- Bẩm phụ hoàng không còn việc gì nữa.
- Người lui xuống trước đi, có việc ta sẽ triệu kiến.

Đợi khi tam hoàng tử lui xuống, Nam Cung Bá nhắm mắt thở dài.

- Người đâu?

Lúc này có 4 người mặt áo đen đều là lĩnh tướng đỉnh cấp xuất hiện.

- Đều tra tất cả những người có quan hệ với tam hoàng tử gần đây, sao đó báo cáo cho ta.

Nhìn 4 người đi ra ngoài, Nam Cung Bá cười lạnh.

- Thành nhi ơi Thành nhi người đừng làm cho phụ thân thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bắc Sơn tiến quân

Nam Đô, Lý phủ.

Lúc này trong thư phòng hai người ngồi chơi cờ.

- Thanh Sơn huynh người lại đi một nước cờ hiểm a.
- Ha ha, không mạo hiểm làm sao có thể thắng lớn.
- Có đôi khi mạo hiểm cũng không có đi chung với cơ hội.
- Trần Sinh huynh, người nghĩ hai chúng ta còn sống được bao lâu? nếu lần này thành công cánh cửa linh vương kia chúng ta không chừng có thể...

Vừa nói đến linh vương trong mắt hai người đều lóe sáng, chỉ cần vượt qua cánh cửa kia mỗi người trong bọn họ có thể sống hơn vài trăm năm nữa, mỗi người trong họ đều là kẻ hùng chí cần một công pháp địa cấp thì có thể bước vào linh vương.

Nam Sơn lĩnh.

Long Thăng Thiên đứng trên Nam Sơn thành nhìn về phía thung lũng, không bao lâu nữa hắn sẽ chứng kiến một cuộc chiến tranh trên đại lục này, cuộc chiến sinh tồn con người sẽ đứng trên bờ vực sinh tử để chiến đấu, rất có thể nhiều người sẽ nằm xuống ở đây để tương lai cho con cháu họ có thể đứng lên, có người sẽ thành danh trong trận chiến này sẽ được hoàng đế ban ân thụ hưởng cuộc sống sung sướng nhưng tất cả đều được viết lên bởi xương máu.

Hắn nhìn về chân trời nghĩ đến nơi hắn từng sống, từng trách ông trời bất công để hắn sinh ra trong nghèo khó từng trách số phận hắc hieu đưa đẩy hắn thất bại nhưng ít nhất cũng không lấy đi sự tự do, cho hắn được lựa chọn cuộc sống, cho hắn thời gian như bao người, cho hắn cơ thể hoàn hảo, ít ra mỗi ngày thức dậy không lo đến sự sống chết của bản thân, hắn chưa bao giờ bắt đầu ngày mới bằng câu hỏi, ngày mai... ta còn sống không?

Long Thăng Thiên nhìn thấy một đàn chim đang tấn công một linh thú, mỗi lần đều là đàn chim đó tấn thất nhưng chúng lại không hoảng sợ mà lại tổ chức đội hình tiếp tục tấn công.

- Không lẽ chúng ăn nhầm thuốc sao?
- Thiếu tướng người có điều không hiểu, chúng được gọi là cuồng chim, loài này rất đặc biệt vào mùa sinh sản nếu có ngoại vật xâm phạm chúng sẽ liều mạng tấn công.
- Chẳng lẽ chúng không sợ chết sao?
- Bản thân chúng không phải là yêu thú nên không cảm nhận được linh lực, loài chim này bản tính hung tàn lại cộng thêm chiến đấu với số lượng lớn chỉ cần không phải yêu thú cho dù kẻ địch có lợi hại đến đâu cũng bị chúng nhây cho đến chết.

Long Thăng Thiên kinh ngạc.

- Lại chơi lầy như vậy? một bầy thường có bao nhiêu con?
- Nếu là bầy lớn có thể hơn vạn con.
- Chúng chỉ tấn công vào mùa sinh sản thôi sao?
- Cũng không phải như vậy nếu như một con yêu thú vô tình giẫm phải trứng chim cũng bị chúng vây công.
- Không nói lý như vậy, nhưng ta thích. Các người nghe đây bốn thiếu gia hôm nay tâm trạng vui vẻ lập tức thông báo chỉ cần ai có thể bắt được 100 con cuồng điều cùng trứng của chúng sẽ được thưởng 10 thanh linh tử.

Trong đầu hắn lóe lên ý nghĩ lần này có cơ hội đánh thêm điện điều rồi, Long Thăng Thiên đi đến luyện khí hội hắn trước tiên chế tạo lựu mình lại mua một số lượng lớn mê dược toàn bộ chi phí đều ghi cho Long Trần Thiên.

Từ Yên vẫn ở trong phòng tu luyện, nàng muốn nhanh chóng hồi phục để có thể giúp đỡ hắn, lúc nàng nhìn hắn trở về trên mặt lại mang theo vẻ hưng phấn liền đến hỏi.

- Tiểu phu quân có chuyện gì vui sao?
- Yên nhi ta có thứ này muốn cho người xem.

Hắn vừa nói vừa đặt hai lọ thuốc trên bàn, Từ Yên hiếu kỳ hỏi.

- Đây là thứ gì?

- Bình màu xanh này là thiên hạ đệ nhất mê được, bình màu hồng này là xuân được.

Từ Yên sắc mặt đỏ bừng nhảy dựng lên nói.

- Tên dân tộc này người lại có chủ ý gì với bốn cô nương đây hả? ta nói cho người biết nếu người dám dùng hai thứ này với ta... ta.

Long Thắng Thiên nhìn nàng tức giận, hấn lại cười nói.

- Nàng nghĩ đi đâu vậy, ta có thể làm chuyện đó với thế tử mình sao?

- Ai biết được? nếu không người dùng nó để làm gì không lẽ lại đánh chủ ý đến cô nương nào sao?

Hắn nghe nàng suy luận liền muốn phát, hấn là loại người như vậy sao, Long Thắng Thiên nhìn nàng thở phào phòng trong lòng lại nhớ đến các tiền nhân lúc trước có nói con gái khi ghen đều không nói lí a.

- Nàng đừng nghĩ lung tung, đây là ta dùng để đối phó thiểm điện điều.

Long Thắng Thiên nói kế hoạch của hắn cho nàng biết làm Từ Yên hai mắt sáng lên.

- Thật có thể thành công sao?

- Nàng thử nói xem con thiểm điện điều kia với nàng ai lợi hại hơn?

- Tất nhiên là bốn cô nương.

Từ Yên gật đầu nói.

- Vậy thì đúng rồi ngay cả nàng cũng trúng kế, con chim kia lại không thông minh như nàng có thể chạy thoát sao?

Nghe tình lang khen trong lòng nàng lại đắc ý, nhưng vẫn mạnh miệng.

- Xú phu quân, người lại so sánh ta với con chim xấu xí kia.

Long Thắng Thiên cười hì hì.

- Là ta không đúng vì vậy bây giờ ta sẽ bồi thường cho nàng.

Vừa dứt lời hắn liền ôm nàng lên giường mặt kệ nàng phản đối.

- Khoang đã, lần này người không được thái độ ta nếu không bốn cô nương liều mạng với người.

- Tuân lệnh nương tử.

Nam Sơn lĩnh sao một tháng chuẩn bị cuối cùng cũng đón nhận đợt tấn công đầu tiên, Long Thắng Thiên đứng trên Nam Sơn thành phía sau gia gia hắn, khe núi phía trước truyền đến từng tiếng rung động, những tiếng kêu vang như sấm dậy liên tục truyền đến, không hiểu tại sao trong lòng lại có một cảm giác hùng hực bay lên làm hắn muốn hét thật to sao đó xong ra chiến trường hắn vì trận chiến ngày hôm nay không ngừng luyện tập bây giờ đã đạt đến lĩnh sĩ viên mãn hậu kỳ.

Đàn đầu tiên là một bầy độc giác tê khoảng hai ngàn con do một con yêu thú cấp 3 cầm đầu, đây là kẻ thù đầu tiên của hắn khi xuyên việt. Hơn hai ngàn con liên tục tấn công, chúng chủ yếu dùng đầu, sừng hút vào đối phương.

- Người đầu mở thủy đàm.

Long Trấn Thiên quát lớn, lập tức 4 cánh cửa mở ra nước cuồng cuộn cuốn tới không khác gì mấy đập thủy điện lập tức cuốn trôi phần lớn yêu thú cấp 1.

- Toàn quân nghe lệnh, xông lên, giết.

Độc giác tê lập tức rơi vào hạ phong liên tục rút lui, phía sau núi lại truyền đến tiếng hú, đột nhiên vài ngàn con quỷ diện hầu cùng liệt phong báo lao đến với tốc độ kinh người làm binh lính không kịp đề phòng lại rơi vào thế yếu.

- Lui binh, thủ thành.

Long Trấn Thiên quát lớn sao đó nhú mày hắn cảm thấy lần này thú triều hơi lạ.

- Tại sao chúng lại tấn công từng bộ phận mà không phải như lúc trước tấn công?

Long Thắng Thiên nhìn bảy quý diện hầu rút đi nhúu mây, yêu thú lần này hình như hơi hiền thì phải, hẳn còn nhớ lúc trước bị con hầu kê kia đuổi đến mồm chết.

Ngày thứ hai yêu thú lại tấn công lần này là do thiểm điện điều dẫn đội nhưng nó chỉ đứng ở xa chỉ huy không công kích, bên dưới hàng ngàn con thanh xà đang công thành mỗi lần quân sĩ xuất kích cũng liền lui về phía trên thiểm điện điều đánh chặn nên không làm gì được.

- Gia gia ta cảm thấy thú triều lần này không đúng lắm.
- Quả thật như vậy chẳng lẽ thú triều lần này là có nguyên nhân sao?

Long Thắng Thiên theo gia gia tiến về phủ, ngày hôm sao hoàng đô liền truyền tin đến Bắc Sơn khôi binh đã vượt biên ải đánh thắng hoàng đô. Lý, Trần hai nhà tạo phản công rấn căn gả nhà. Long Trần Thiên đọc xong bức thư liền nổi trận lôi đình muốn mang quân trở về nhưng lúc này yêu thú lại công thành.

- Xem ra đây đúng là một âm mưu.
- Bẩm đại tướng lần này yên thú công thành mạnh mẽ quân ta hiện ta đang thất thế.
- Bẩm tướng đã biết người hãy chỉ huy quân đội chỉ thủ, không công.
- Rõ.

Nam Đô, hoàng thành.

Long Phá Thiên đứng trên thành đang chỉ huy quân đội phòng thủ, bên dưới là đại quân hơn 5 vạn của Bắc Sơn đang liên tục tấn công.

- Long Phá Thiên nếu người đầu hàng ta có thể tha cho người một mạng.
- Hừ, Triệu Kiều tên bại tướng nhà người có tư cách gì nói chuyện với ta?

Triệu Kiều hừ lạnh nói.

- Nếu người đã không biết điều thì chôn cùng bọn chúng luôn đi. Toàn quân nghe lệnh tiếp tục tấn công.

Phụ thân nếu người không về Nam Đô thật sự xong rồi.

Nam Đô, hoàng cung.

Lúc này Nam Cung Bá đang đứng sao một người, người này một bộ tiên phong đạo cốt trên thân lại tỏa ra vương khí mờ nhạt nhưng làm cho người ta rung sợ từ tận đáy lòng là Nam Cung Đạo thái thượng hoàng đương nhiệm.

- Nghiêm Sơn không biết lần này người đến đây có chuyện gì?
- Nam Cung Đạo người đừng giả vờ nữa, ta không có thời gian nhiều chuyện với các người, mau giao hoàng vị ra nếu không chết.

Nam Cung Đạo cười nhẹ.

- Người tự tin đến vậy sao? Không lẽ đã quên truyện cũ?

Nghiêm Sơn nhớ lại truyện lúc trước liền phản nộ.

- Lần trước là do ta không chuẩn bị kỹ còn lần này hừ, người chết chắc.
- Ô, vậy sao? Một trăm năm trước người bại dưới tay ta một trăm năm sao ta vẫn sẽ thắng người.

Nghiêm Sơn phát tay lập tức từ ngoài bên điện đi vào một người chính là Tam hoàng tử.

- Mọi chuyện sao rồi?
- Nghiêm đại nhân yên tâm ta đã giải quyết toàn bộ cấm vệ quân.
- Ha ha tốt lắm hai cha con Bá Đạo các người nghe gì không? Cấm vệ quân không còn không bao lâu nữa thành trì nhất định bị công phá cho dù các người là linh vương thì sao? Chẳng lẽ có thể đánh bại 5 vạn quân Bắc Sơn ta ha ha ha.

Nghiêm Sơn đất ý cười nhưng sao đó lại im bất hán không tin vào mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Bắt thiềm điện điều

- Người... người...

Nam Cung Thành đột nhiên rút kiếm đâm hấn một nhát thẳng vào tim, Nghiêm Sơn vận linh lực muốn đánh bay, Nam Cung Đạo vội ngăn cản, Nam Cung Bá lại từ sau đánh tới.

- Hừ, chỉ là một linh tướng dám tập kích bốn vương.

Hắn chỉ vận linh lực phòng ngự phía sau, vẫn muốn một chưởng chụp chết Nam Cung Thành sao đó bỏ chạy nhưng lúc này phía sau lưng hắn lại truyền đến va chạm đáng sợ, kinh lực chấn hắn bay thẳng ra ngoài, Nghiêm Sơn té ngã trên đất phun liên tục ra 3 ngụm máu, ánh mắt không tin được nhìn Nam Cung Bá, môi hắn lắp bắp nói không ra lời.

- Nghiêm Sơn huynh có phải người cảm thấy bất ngờ lắm không?

Nam Cung Đạo nhìn vẻ mặt cừu hận của hắn mỉm cười nói.

- Thật ra kế hoạch của người ta đã biết từ lâu rồi, trên đời này không chỉ có mình người biết gài người, tên đồ đệ kia của người làm việc rất cẩn thận nhưng hình như hắn không biết người đã từng giao thủ với ta, ha ha trước mặt ta lại để lộ ra Bá Sơn quyền.

Nghiêm Sơn hai mắt nhìn chằm chằm Nam Cung Đạo giống như muốn ăn tươi hắn.

- Không cần phải nhìn ta như vậy, ta chỉ tương kế tựu kế để dụ người mà thôi, Nghiêm Sơn huynh có phải người rất muốn biết Bá nhi làm sao có thể đạt đến linh vương nhanh như vậy không? Nhưng ta sẽ không nói cho người biết để người đến chết cũng không biết tại sao.

- Hừ, cho dù ta chết đi Nam Sơn các người khó bảo tồn, chỉ với các người lại có thể chống lại mấy vạn quân sao?

Nam Cung Đạo nhìn hắn như một kẻ ngốc nói.

- Người tướng chúng ta không dự phòng sao? Biên cương Nam Sơn hơn 10 vạn quân lại cho người dễ dàng xông qua như vậy sao? Mấy thành trì của ta người có thể dễ phá đến vậy sao?

Nghiêm Sơn biến sắc, từ đầu đến giờ hắn không để ý đến những việc này, hắn luôn tự tin với kế hoạch của mình chưa từng nghĩ sẽ thất bại.

- Nam Cung gia tộc của các người chơi thật lớn a lại lấy tính mạng của mấy ngàn người để dụ ta mất câu.

- Hừ, muốn câu cá lớn đương nhiên phải dùng mồi lớn, với lại làm người ai không chết thay vì chết trong im lặng sao không hi sinh mình vì sự lớn mạnh của quốc gia, Bắc Sơn quốc không có người có thể chống lại chúng ta sao.

Nghiêm Sơn nghe nói lại thở thêm một ngụm huyết sao đó cười nói.

- Cho dù người đánh bại chúng ta thì sao, khi yêu thú tràn vào Nam Sơn quốc các người sẽ tổn thất nặng nề, còn đủ sức công phạt Bắc Sơn sao?

Nam Cung Đạo cũng không thèm nhìn hắn nói.

- Bắc Sơn các người cùng ngự thú tông mưu hợp chuyện này ta cũng đã sớm biết, ngự thú tông tuy bá đạo nhưng cũng không ngu ngốc ta đoán bọn chúng chỉ đáp ứng người cầm chân Long Trần Thiên, nếu bọn họ tấn công Nam Sơn sẽ trở thành công địch của tất cả các tiểu quốc xung quanh, bây giờ người có thể ra đi được rồi.

Nghiêm Sơn nhìn thấy Nam Cung Bá rút ra một thanh huyết kiếm, hắn nhận ra thanh kiếm này, huyết tử kiếm tàn binh địa cấp, vì thanh kiếm này lúc trước hắn đã kết thù với Nam Cung Đạo hôm nay cũng vì nó mà hắn ra đi.

Nam Đô, Hoàng Thành.

Long Phá Thiên đang toàn lực ứng chiến, từ phía xa lại truyền đến tiếng kèn lệnh, hắn nhận ra đây là tín hiệu tiếp viện của Nam Sơn.

- Là ai dẫn quân đến cứu viện?

- Bẩm tướng quân đó là lệnh kì của nhị hoàng tử Nam Cung Vân.

Long Phá Thiên nhìn đội ngũ phía trước ít nhất cũng gần 7 vạn quân, không phải hắn vẫn ở biên cương sao?

Nam Cung Vân gia nhập tình thế hoàn toàn đảo chiều quân Bắc Sơn nhanh chóng tan rã chạy tán loạn lui về Bắc Sơn.

Nam Sơn lĩnh.

- Gia gia lần này yêu thú là tấn công thật rồi, chúng không theo đội hình mà toàn bộ tấn công.

Long Trần Thiên nhìn tình hình trước mắt quân Nam Sơn nhất định không chịu đựng được trong mắt lóe lên.

- Thiên nhi nếu Nam Sơn thất thủ người đừng trở về Nam Đô hãy đi theo Từ Yên, cô ta có thể bảo vệ người.

- Gia gia người không cần lo lắng bọn chúng không thể công phá Nam Sơn lĩnh đâu.

- Thiên nhi chuyện này không thể đùa được, nếu Nam Sơn lĩnh bị phá ta sẽ rút quân về Nam Đô từ thủ hoàng thành người hãy đi ở rề dề.

Long Thắng Thiên cười nói.

- Gia gia nếu lần này hải nhi có thể tạm thời ngăn cản thú triều ngài sẽ thưởng cho ta cái gì?

Long Trần Thiên nhìn hấn cười thâm ý nói.

- Nếu người có thể ngăn được ta sẽ tấu lên hoàng thượng phong thưởng cho người.

- Hi hi hải nhi không cần tướng vị hải nhi muốn 10 vạn thanh linh tử.

- Được.

Long Thắng Thiên thấy gia gia mình đáp liền liếc mắt Từ Yên, nàng hiểu ý tươi cười vỗ tay 3 cái, lập tức hơn trăm tu sĩ tiến lên phía trước mỗi người ôm một thùng trứng như trứng gà tính sơ sơ cũng được vài ngàn.

- Gia gia ngài kêu mọi người vào thành đi.

Long Thắng Thiên chờ đợi giây phút này rất lâu, hấn nhìn bên dưới quân lính đều lui vào thành, hơn vạn con yêu thú công tới, hấn lăm bằm.

- Sừng tê, răng báo, lông chim, da rắn mau tới đây.

Lập tức hơn trăm tu sĩ lấy trứng chim ném loạn xuống phía dưới vỡ tan tành không có hiệu quả thậm chí một số yêu thú mở miệng ra húng, Long Trần Thiên khỏe miệng co giật trong đầu lại nghĩ tên này là đang tăng sĩ khí cho quân địch sao?

- Không sao dù sao cũng lui quân vậy thì thu quân trước.

Lúc này toàn bộ yêu thú đã đến trước cổng thành bắt đầu công thành, Từ Yên lại phát tay lần này hơn 200 trăm người tiến lên 4 người khiêng một lồng chim lớn, trong mỗi lồng đều chứa vài trăm con cuồng chim.

- Thả chim.

Ngay lập tức một cảnh tượng kì lạ xảy ra hàng vạn con chim sao khi ra khỏi lồng đều hướng yêu thú bay đến công thẳng vào chúng ngay cả thiểm điện điều cũng bị tấn công.

- ẦM... ẦM... ẦM...

Liên tục những tiếng nổ vang lên mỗi lần một con thiểm điện điều đụng đến yêu thú đều phát nổ, đây là Long Thắng Thiên đã nhét mấy trái lựu đạn vào bên trong chúng, một số con còn mang theo mê dược, boom khói, lưu huỳnh, dầu hỏa, còn về xuân dược hấn không dám chơi lớn lỡ như thành bị phá thì vạn kiếp bất phục. Bên dưới tình trạng hỗn loạn vô cùng yêu thú từng con bị nổ bay đi, con bị lửa đốt đến trụi lông, bên trên Long Thắng Thiên không ngừng thả chim hấn không chú ý đến tình hình bên dưới bây giờ một tiêu của hấn là thiểm điện điều, lão Dịch nói thiểm điện điều mang trong mình huyết thống lôi điều trong cùng cấp tốc độ là vô đối.

Long Thắng Thiên nhìn thiểm điện điều liên tục di chuyển mỗi lần 5 dặm thì ngừng lại để công kích, đều bị cuồng điều oanh tạc.

- Xem người có thể chịu được bao lâu?

Hấn lấy ra rocket 1h chuẩn bị nhắm bắn bên trong là 5 vạn linh thạch, thêm vào một vạn hấn trấn lột Từ Yên hoàn toàn có thể bắn rơi con chim này còn việc sống chết có trời mới biết.

Long Trần Thiên nhìn tình hình bên dưới lại nhìn sang cháu mình.

- Không lẽ tên tiểu tử này ẩn giấu sâu như vậy?

Lúc này thiểm điện điều trên bầu trời đã có dấu hiệu bị choáng do liên tục bị va chạm cộng thêm mê dược nên không còn công kích lại có dấu hiệu rút lui.

Long Thắng Thiên điều chỉnh tầm ngắm đến 5 dặm phía trước chuẩn bị oanh kích nhưng trong lòng lại lo lắng, hắn khẳng định con chim này cực ngu không biết khi nhập hồn thú có kéo IQ hắn xuống không?

- ĐỪNG... VÉO...

- Tên nào bắn pháo lung tung vậy?

Long Thắng Thiên bị dư âm chấn bay ngược lại đập thẳng vào tường mai mà có gia gia hắn đỡ lại, Từ Yên cũng chạy đến, hắn không ngờ lực phản kích lại lớn như vậy ngược nhìn lên bầu trời thiểm điện điều bị hắn bắn rơi vào một khu rừng.

Long Trấn Thiên nhìn cây sủng to đùng của cháu mình, lần này ngay cả hắn cũng ngây dại.

- Thiên nhi cái này là...

- Là Từ Yên tặng cho cháu.

Từ Yên đang đứng một bên thấy Long Trấn Thiên ánh mắt sáng quắc nhìn mình trong lòng khó chịu, ngài nhìn ta làm gì thứ này đâu phải của ta tuy nghĩ vậy nhưng vẫn không nói ra.

Long Trấn Thiên thầm nghĩ nếu đem thứ này vào quân đội thì không phải sẽ có quân đoàn tướng cấp sao càng nghĩ càng hưng phấn liếc nhìn cháu mình, tên này đúng thật không tệ.

Long Thắng Thiên bị gia gia nhìn đến nổi da gà liền nói.

- Gia gia ta muốn đi tìm thiểm điện điều.

- Được, ta đi với người.

Long Thắng Thiên đi đến nơi thiểm điện rơi xuống thấy nói đang nắm thoi thóp một số yêu thú cấp 2, 3 đang đứng gần chờ đợi, thật yêu thú cấp cao chính là đại bổ đối với chúng, hắn nhìn qua một lượt lắc đầu lúc trước là bá vương trên bầu trời còn bây giờ không khác gì phàm thú, cuộc đời thay đổi nhanh thật.

Long Trấn Thiên lấy ra một cây thương sáng loáng vàng kim tiến lên đánh đuổi bọn yêu thú, khí thế linh tương vừa ra chúng liền chạy mất dạng.

- Tiểu tử người muốn lấy hồn thú của nó sao?

Long Thắng Thiên gật đầu, nếu không lấy hồn thú ta đâu cần tốn 5 vạn thanh linh tử, hắn thấy gia gia từ trong túi trữ vật lấy ra một viên ngọc sao đó dùng kim thương giết chết thiểm điện điều một luồng khói màu vàng lập tức bay vào bên trong viên ngọc hiện lên hình một con thiểm điện điều.

- Từ Yên đó là thứ gì?

- Đó là hồn châu dùng để bắt giữ hồn thú.

Long Thắng Thiên nhận lấy hồn châu sao đó tiện tay thu luôn xác thiểm điện điều vào.

- Tài phú là không thể bỏ.

Khi mọi người trở về thành, tin tức từ hoàng đô truyền đến quân Bắc Sơn hoàn toàn bị diệt, gia chủ Trần, Lý bị chém đầu thị chúng.

Long Trấn Thiên xem xong lại mở ra một bức thư khác là do Long Phá Thiên gửi đến nội dung không khác mấy chỉ có thêm một câu hoàng thượng đột phá linh vương.

- Xem ra hoàng đô đã thực sự bị Nam Cung gia nắm trong tay.

Long Thắng Thiên nhìn gia gia mình vẻ mặt không hề lo lắng lại hiểu kì.

- Gia gia người không sợ Nam Cung gia đối phó với Long gia sao?

- Tiểu tử, người yên tâm đi làm rể của người đi ta đảm bảo Long gia sẽ tồn tại ít nhất 50 năm nữa ha ha.

Long Thắng Thiên không lo nữa dù sao bây giờ hắn cũng không đủ sức để lo bây giờ điều quan trọng nhất đối với hắn là đề cao thực lực sao đó lại để sao đó tính.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tiến vào di tích

Nam Đô, hoàng cung.

- Phụ hoàng, Nam Sơn lĩnh gởi thư đến yêu cầu chi viện.
- Không phải ngự thú tông đã rúi quân rồi sao?
- Theo tin tức điều tra, lần này thú triều thật sự bạo phát.

Nam Cung Bá nhìn tam hoàng tử hỏi.

- Thành nhi người nghĩ chuyện này nên giải quyết như thế nào?

Nam Cung Thành suy tư nói.

- Nhi thần nghĩ có thể mượn thú triều lần này giải quyết Long gia như vậy Nam Cung gia của chúng ta sẽ vững như thái sơn.
- Thành nhi, con thật sự thông minh, lại quyết đoán nhưng lại thiếu kinh nghiệm, chúng ta không những không hại Long gia mà còn phải giúp họ kháng thú triều lần này.

Nam Cung Thành nghĩ hoặc nhìn phụ hoàng mình.

- Hải nhi không rõ.
- Nam Sơn mới trải qua biến không chịu nổi đã kích, Long gia là khai quốc công thần chúng ta không thể thấy nguy không cứu, quan trọng nhất là vì có một con hổ người ta mới biết con rồng mạnh ra sao? Ha ha truyền lệnh, trẫm sẽ đích thân ngự giá thân chinh kháng thú triều lần này.

Nam Sơn lĩnh

Long Thắng Thiên ngồi trong phòng tu luyện, bây giờ hắn đã là linh sĩ viên mãn hậu kì có thể đột phá linh úy bất cứ lúc nào nhưng điều làm cho hắn hết sức bức mình là ngay cả yêu thú cấp một trung kì hắn cũng không đánh lại làm Từ Yên liếc mắt xem thường mấy lần đến buổi tối mới có thể lấy lại hùng phong.

- không có vũ kĩ chiến đấu, công pháp trâu bò cũng chẳng ra làm sao.

Hắn từng hỏi Từ Yên, một bộ vũ kĩ hoàn cấp trung kì đã có giá gần vạn thanh linh tử thật sự không đáng, Long Thắng Thiên bưng tỉnh không phải Từ Yên nói có một khu di tích sao?

- Từ Yên bây giờ nàng có tu vi gì?
- Hừ, bốn cô nương bây giờ là linh úy trung kì.

Nàng đắc ý nhìn hắn sao đó nói tiếp.

- Nếu như không phải phụ quân thú người mỗi lần đều thái bỏ một ít của ta thì bây giờ ta đã là linh úy đỉnh phong.

Long Thắng Thiên nhìn nàng đắc ý cười hi hi nói.

- Cho dù nàng là linh vương ta cũng không sợ, ngày mai chúng ta sẽ đi tìm cái di tích kia nàng thấy thế nào?
- Được, nhưng người không ở lại kháng thú triều sao?
- Ta nhận được tin tức ngày mai hoàng thượng đến vì thế nơi này không cần chúng ta lo.
- Vậy được ngày mai xuất phát, lần này ta sẽ mang cường điệu đốt trụ hắc ám sâm lâm.

Long Thắng Thiên nhìn nàng hưng phấn, đúng là có tìm chất làm tặc đội nàng đốt trụ hắc ám sâm lâm hắn sẽ lấy xương linh thú đi bán nhất định kiếm lời. Sau khi bàn xong kế hoạch hai người tiến vào hắc ám sâm lâm, hắn đi trên đường nhìn xung quanh tìm kiếm, theo hắn tính toán toàn bộ linh thú trong khu rừng đã đi tham gia thú triều linh thảo nhất định không ai canh giữ, sao hắn tìm hoài không thấy.

- Phụ quân gốc người đang tìm thứ gì đó?

Từ Yên chớp đôi mắt to hỏi.

- Ta tìm linh dược làm sao lại không còn cây nào?

thì ra từ nãy đến giờ hấn là tìm linh dược.

- Tiểu phu quân ta nói cho chàng biết mỗi lần thú triều bạo phát trước khi đi chúng đều thu hoạch hết linh dược bản thân nên mới hung tợn như vậy, hi hi tiểu phu quân đúng là ngây thơ đến dễ thương.

Long Thăng Thiên nhìn nàng cười cho dù mặt hấn có đầy đến đâu đi nữa cũng thấy nóng, không để ý đến nàng tiến thẳng phía trước, Từ Yên cười hi hi đuổi theo sao cuối cùng cũng đi đến khu di tích.

- Từ Yên có đúng là nơi này không?

Hấn đứng trước một ngọn núi cây cỏ trên núi hơn phân nửa là màu đen, bình thường nơi này là địa bàn của yêu thú cấp 3, bây giờ không thấy con nào, giống đồng không mông quạnh hơn.

- Chắc là nơi đây, không sai đâu?

Nàng vận linh lực toàn thân tản ra ngoài bao phủ lấy ngọn núi nhỏ, từ trên ngọn núi lại có một cỗ khí màu hồng bốc lên.

- Đúng rồi là chỗ đó mau đi thôi.

Long Thăng Thiên kinh ngạc đây là môn công pháp gì sao lợi hại vậy?

- Yên nhi nàng có thể chỉ ta công pháp này không?

Từ Yên nhìn hấn cười gian liền biết dụng ý của hấn.

- Đây không phải công pháp, mỗi lần các vị tiền bối phát hiện di tích đều đánh kí hiệu lên đó để sao này các tiểu bối như chúng ta dễ dàng tìm kiếm.

- Thì ra là vậy?

Nàng nhìn hấn thờ dài lại nói.

- Phu quân người đừng thất vọng Từ Yên có thể chỉ cho người môn công pháp lợi hại nhất trong thánh giáo ta.

Long Thăng Thiên thấy nàng quan tâm mình trong lòng ấm áp.

- Lợi hại không?

- Hi hi tất nhiên là lợi hại nó được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất thần công của thánh giáo hơn 1000 năm nay.

- Thật lợi hại như vậy.

Long Thăng Thiên kinh ngạc có thể đứng đầu ngàn năm chắc là địa cấp trở lên đi.

- Tất nhiên công pháp này tên vạn hoa kinh địa cấp thượng phẩm người tu luyện đến đại thành có xinh đẹp như vạn hoa mị hoặc chúng sinh không cần đánh cũng sẽ thắng.

Hấn nghe xong sao cảm thấy giống quỳnh hoa bảo điển, lại quay qua thấy nàng chớp đôi mắt to nhìn hấn khóe miệng co giật cố nén cười.

- Hay lắm lại dám lừa gạt phu quân nàng, lần này ta nhất định dùng gia pháp hầu hạ, đứng lại không được chạy.

Hai người tiến đến trước di tích chỉ thấy một cỗ khí màu hồng vẫn còn đang bay lên, không tìm được lối vào.

- Không lẽ có người đến trước hết đi rồi?

Long Thăng Thiên đang bước tới lại bị Từ Yên kéo lại.

- Phía trước có cấm chế.

Nàng vừa nói xong nhặt lên một cục đá ném tới, viên đá ở trên không dừng lại sao đó hóa thành bụi.

- Thật lợi hại.

Long Thăng Thiên lần đầu tiên nhìn thấy cấm chế, không ngờ uy lực lại đáng sợ như vậy, hấn nhớ Lão dịch từng nói ở đế quốc người ta dùng thứ này để phòng thủ.

- Phá được không?

- Máy trò vật này làm sao có thể làm khó bốn cô nương.

Nàng hát cảm nói, sao đó lại bắt đầu phá giải cấm chế, hấn đứng một bên quan sát thỉnh thoảng lại lau mồ hôi cho nàng, sao nửa ngày cuối cùng cấm chế mở ra Từ Yên cũng mệt gần chết, Long Thắng Thiên tiến lại ôm nàng vào lòng, hôn nàng một cái.

- Không ngờ nương tử ta lại giỏi như vậy?

- Điều đó là tất nhiên nếu không làm sao ta có thể làm thánh nữ.

Long Thắng Thiên nhìn nàng thừa nhận cũng không cho là nàng kêu ngoạ nàng thật sự có đủ vốn liếng cho dù là thiên phú hay ngoại hình, nghĩ đến đây tiểu huynh đệ lại có phản ứng.

Từ Yên đang nghĩ ngợi lại cảm nhận được cơ thể hấn biến hóa sắc mặt thoáng cái đỏ bừng mắng sắc lang nhưng cũng không phản đối.

Sao khi cấm chế mở ra phía trước hiện lên một sơn động bên trong chuyển ra mùi ẩm mốc hai người song song đi vào, bên trong này cũng không tối lắm chỉ là hơi mờ tối vẫn còn thấy đường đi, Long Thắng Thiên quang sát mọi thứ ở đây đều bình thường nếu bên ngoài không có cấm chế chắc hẳn sẽ nghĩ đây là nhà của yêu thú.

Phía cuối hang động hấn lại phát hiện một gian phòng bên trong có một bộ bàn ghế, một cái tủ đã mục nát cùng một cái giường, trên giường nằm một bộ hài cốt.

- Phu quân ở đây có chữ viết nè, mau lại xem.

Long Thắng Thiên tiến lại chiếc bàn không phải một hàng chữ mà là một đồng chữ, hấn lắc đầu thờ dài người có ghi bao nhiêu cũng thế thôi ta đâu có quen chúng nó, hấn không phải người mấy vạn năm trước.

- Từ Yên nàng biết trên đó viết gì không?

- Hi hi tất nhiên biết, trên đây là viết chữ cổ.

Nàng nhìn hấn, trong lòng đắc ý tiếp tục nói.

- Người này viết hấn là đệ tử kim môn vì môn phái gặp đại địch nên mới bỏ trốn đến đây nhưng không trốn thoát cuối cùng liều mình trốn vào hắc ám thâm lâm, hấn nói sinh thời chế tạo ra vô số kì binh nhưng khi chết đi không có truyền nhân lưu lại nuôi tiếc muôn đời, nay ghi lại tâm đắc tặng cho người có duyên.

Từ Yên đọc xong thấy hấn mở to mắt nhìn mình giống như nhìn quái vật.

- Người nhìn ta như vậy làm gì? Muốn ăn ta sao?

Long Thắng Thiên cười hắc hắc.

- Bây giờ chưa muốn, ta mới biết Yên nhi nàng đúng là bảo vật vô giá.

- Hừ bây giờ mới biết sự lợi hại của bốn cô nương sao?

Nàng nghe hấn khen trong lòng ngọt ngào như ăn mật, ta còn tưởng người là một tên lưu manh không ngờ lại biết làm người ta vui như vậy.

- Tất nhiên Yên nhi vốn thông minh, xinh đẹp, không những thiên phú hiếm có, hiểu biết hơn người mà còn khả năng đáng người nóng bỏng, ngực công mong thủ, da thịt mịn màng, thanh âm gọi cảm mỗi lần kêu lên...

- Ngừng... ngừng, người có tin chỉ cần nói một chữ nữa ta liền cắn chết người không?

Từ Yên ngực phập phồng kịch liệt hai má đỏ bừng tên trời đánh này không thể nàng vui vẻ lâu một chút sao? Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Long Thắng Thiên đi xung quanh để tìm kiếm nhưng ngoài mấy cuốn sách đã mục nát ra đều không có gì hết.

- Ta không tin là không tìm được gì.

Hấn lục tung căn phòng lên thậm chí đào trên mặt đất cũng không thấy có thứ gì giá trị nếu để mấy tên viết yy biết hấn vào di tích mà tay không trở ra không biết có cười rớt răng không?

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Không gian giới chỉ

Lão Dịch người thấy thứ gì quý giá không?

- Hừ, bây giờ mới nhớ đến ta sao?

- ẶC, người không phải đang gen tị với tiểu cô nương chứ?

- Hắc Dịch tiên vương ta mà thêm tranh với tiểu nha đầu kia sao? nếu ta đoán không lầm thì cái di tích này tồn tại mấy vạn năm những thứ không bị mục nát đều là bảo vật.

Long Thăng Thiên tỉnh mộng đúng là như vậy một thứ đã trải qua mấy vạn năm làm sao là phạm vật được, hắn liền chạy đến chiếc bàn nhìn bên ngoài thấy bình thường không có linh khí dao động hắn thử vận thôn thiên quyết một luồng linh lực hệ kim lập tức tràn vào cơ thể, Long Thăng Thiên hưng phấn vận chuyển đập xuống chiếc bàn lớp đá bên trên rơi xuống liền để lộ một màu vàng đen bên trong.

Từ Yên sớm đã chạy đến đứng ngay bên cạnh sao đó hưng phấn lao vào đập phá.

- Yên nhi đây là kim loại gì?

- Làm sao ta biết được?

Từ Yên trừng mắt hắn nàng không biết đây là thứ gì để một linh vương như nàng cũng có cảm giác đau.

- Lão Dịch người biết thứ này không?

- Đây là hắc tinh kim do kim khí sao khi trải qua vạn năm tích lũy hình thành còn lớp đá bên ngoài là phong linh thạch có thể phong ấn linh khí không cho chúng thoát ra.

Long Thăng Thiên đảo mắt nói.

- Thứ này có đáng giá không?

- Nếu là trước kia ta ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhưng bây giờ có thể xem như tạm được, miễn cưỡng có thể chế vài thanh địa cấp.

- Khục... khục...

Long Thăng Thiên họ kịch liệt tài liệu địa cấp mà chỉ miễn cưỡng đúng là trâu, hai mắt hắn sáng người, đây là tài liệu địa cấp a đặt ở bất kỳ nơi đâu cũng đều có người tranh, đừng nói đến một khối lớn như thế này, lần này tha hồ bắn rocket hắc hắc.

Từ Yên một thấy hắn cười đến tròn mắt, sao mình có thể yêu một tên gian manh như vậy.

Long Thăng Thiên đi đến chiếc giường, trong phòng chỉ có hai thứ này còn nguyên vẹn.

- Yên nhi ta thấy tiền bối này là một người tốt khi chết đi lại còn không dặn hậu nhân báo thù, lại truyền hết tâm đắc của mình cho một người không quen biết hay là chúng ta chôn cất người đi.

Từ Yên mở to mắt hoài nghi nhìn hắn, đây là phu quân của nàng sao?

- Sao hôm nay người lại tốt như vậy?

Long Thăng Thiên mặt đen lại, không lẽ nhân cách của hắn xấu như vậy sao? Hắn thu thi thể của người này vào trong túi trữ vật lúc này lại có một thứ từ trong cơ thể người này rơi ra, Từ Yên lập tức nhặt lấy.

- Đây là thứ gì?

- Nhẫn trữ vật.

Long Thăng Thiên trong lòng kích động, đây là Hắc Dịch nói cho hắn biết, hắn không ngờ có thể thấy được thứ này ở đây.

- Đây là chiếc nhẫn gì hình dáng sao lạ lạ như vậy?

Từ Yên hiếu kỳ nói, chiếc nhẫn này khá to mặt nhẫn lại lớn lại không phát sáng, thứ này đưa ra ngoài cũng không ai mua.

- Đó là nhẫn trữ vật.

Nàng nghe Long Thắng Thiên nói lại nhìn chiếc nhẫn bình thường trong tay, hai thứ đó nàng nghĩ thế nào cũng không có liên hệ a, một cái trong truyền thuyết, một cái lại bình thường đến không thể bình thường hơn.

- Thật... thật sao?

- Nàng có thể thả thần thức vào trong xem thử là thật hay giả.

Từ Yên làm theo nàng đưa một tia thần thức vào bên trong ngay lập tức bên trong đầu liền hiện lên không gian lớn như một căn phòng.

- Thật sự... thật sự là nhẫn trữ vật.

Từ Yên trải qua kích động liền hưng phấn bùng bùng, nàng đang mang nhẫn trữ vật ngay cả sư phụ nàng cũng không có a.

Long Thắng Thiên nhìn nàng đang vui vẻ cũng không làm phiền, tuy hắn muốn biết bên trong có gì nhưng trước mắt tìm hiểu cái giường này đã, hắn tiến đến chiếc giường vận thôn thiên quyết thử hàng liền cảm thấy một tia lạnh lẽo truyền đến.

- Đây là huyền băng tâm có thể làm cho người khi tu luyện tâm thần thanh tĩnh không bị phân tâm, ngoài ra còn có thể giả trừ một ít tâm ma.

- Lợi hại như vậy, nếu ngồi lên đây không phải việc lĩnh ngộ công pháp dễ như ăn cháo sao?

- Đúng là như vậy.

Long Thắng Thiên suy nghĩ nếu như hắn vận âm dương quyết không biết sẽ có hiệu quả ra sao, khả khả không phải thử rồi sẽ biết sao?

Sao khi thu huyền băng tâm vào hắn lại đến chỗ Từ Yên thấy nàng vẫn đang tự sướng cười nói.

- Mau đi thôi, đừng đứng đó cười nữa.

Từ Yên trừng mắt hắn một cái sao đó đi theo, hai người ra khỏi hang động Long Thắng Thiên tìm một chỗ đằng hoàn chôn cất cho vị tiên bối này sao đó trở lại Nam Sơn Lĩnh.

- Tiểu phu quân người không muốn biết bên trong giới chỉ có gì sao?

- Không cần, nếu nàng thích ta sẽ tặng cho nàng.

Từ Yên cười mỉa hoặc nói.

- Là thật sao, tiểu đệ đệ không thấy tiếc sao, đây là không gian giới chỉ a, ngay cả linh đê cũng không chắc có.

Long Thắng Thiên cười nói.

- Ngay cả linh đê cũng đồ mất nếu ta giữ không phải mạng họa sao? Nàng thì khác nếu như bị phát vẫn có tông môn che chở a.

- Người... tên phu quân thú nhà người, ta không để ý đến người nữa.

Hắn thấy nàng tức giận quay mặt đi liền nắm lấy tay nàng bá đạo kéo nàng ôm vào ngực.

- Nương tử ngọc, đừng nói một chiếc giới chỉ cho dù trăm hay ngàn chiếc cũng không thể so với nàng.

- Có ma mới tin người.

Tuy nàng mạnh miệng nhưng con tức đã trôi qua hơn nữa.

- Nàng thật không tin sao, trên đời này có thể có hàng trăm, hàng ngàn chiếc giới chỉ nhưng chỉ có duy nhất một mình Từ Yên, mất nàng rồi ta đi đâu tìm đây?

Thấy nàng kinh ngạc nhìn mình hắn lại chém tiếp.

- Giới chỉ này ta chỉ có thể đeo trên tay nhưng nàng đã thật sự khắc sâu vào tim ta, ta có thể không có tay nhưng không thể thiếu mất trái tim, cuộc đời này định sẵn ta đã không thể thiếu nàng.

Hắn nói xong lại dùng ánh mắt thâm tình nhìn nàng, Từ Yên trong lòng như sóng động tim đập liên thanh trong lòng như rót mật lại không dám nhìn hắn, tại sao hắn lại có thể nói ra những lời xấu hổ như vậy.

- Người chỉ ba hoa thôi.

Long Thắng Thiên nhìn nàng thẹn thùng, bộ dáng mê chết người không hề mảy may kia cơ thể lại có phản ứng.

- Không lẽ nàng muốn ta dùng hành động chứng minh ngay bây giờ sao?

- Người... lưu manh.

Nàng tuy bên ngoài mắng nhưng vẫn để hấn ôm chiếm tiện nghi, một lúc sao nàng nhìn hấn nói.

- Thắng Thiên chàng cứ giữ lấy chiếc giới chỉ này đi, ngay cả một linh vương như ta còn không nhận ra nó, ta không tin ở mấy cái tiểu quốc nhỏ xíu này có người nhận ra, với lại nếu ta đem về thánh giáo nhất định sẽ bị tịch thu.

Nếu có người thánh giáo ở đây nhất định sẽ tức hộc máu lại bị đào gốc tường. Long Thắng Thiên nhìn người ngọc trong lòng quan tâm, ôn nhu với mình trong lòng lại dâng lên cảm giác ấm áp sao đó tỏa nhiệt cuối xuống hôn lấy đôi môi kia, Từ Yên bị hôn đến choáng váng hai má đỏ bừng, ánh mắt động nước.

- Người... người đừng có ở đây, về phủ người muốn sao cũng được.

Long Thắng Thiên cười hắc hắc ôm nàng chạy như bay về Nam Sơn lĩnh, trên đường trở về hấn nghe nói thú triều lần này đã hoàn toàn bị đẩy lui, hoàng thượng đại triển thần uy chém liên tục 10 yêu thú cấp 4, trên đường người đi qua vạn chúng đều quỳ bái, Long Thắng Thiên có công thủ thành phong hộ quốc đại tướng quân.

Sao khi cùng Từ Yên đại chiến kết thúc hấn đi đến phòng tu luyện nhìn không gian giới chỉ trên tay trong lòng lại có cảm giác là lạ, bên trong tài liệu luyện khí rất nhiều đa số là huyền cấp còn có cả địa cấp.

- Thì ra nhân phẩm bạo phát là có thật, nhưng tại sao lại không hưng phấn như khi bắt được thiểm điện điều, không lẽ là do quá dễ dàng có được? lúc trước mấy yy miêu tả nhân vật chính người nào không đánh đến bẽ đầu, chảy máu mới dành được cơ duyên. Lão tử mặt kệ chỉ cần vào tay của ta thì khả... khả...

Long Thắng Thiên từ trong túi trữ vật lấy ra bình thanh tâm đan hấn quyết định đột phá linh úy để dung hợp thiểm điện điều, hấn nhìn bình đan được bên trong có mười viên, một tu sĩ bình thường chỉ có thể dùng một viên nhưng hấn có thôn thiên quyết có thể dùng nguyên bình, Long Thắng Thiên lấy ra 10 vạn thanh linh tử, sao đó vận chuyển thôn thiên quyết bắt đầu cắn linh lực, linh lực từ 10 vạn thanh linh tử cuộn cuộn tiến vào cơ thể ngay lập tức hấn đạt đến linh sĩ đỉnh phong, vùng khí trong đan điền đang bắt đầu mở rộng, hấn lấy thanh linh đan ra phục dụng phía bên dưới lại thêm huyền băng tâm hỗ trợ.

Vùng khí trong đan điền không ngừng mở rộng, đây là giai đoạn quan trọng nhất vùng khí này càng lớn lượng linh lực tích tụ càng nhiều, cuối cùng sao khi mở rộng gấp 3 lần lại dừng lại, lúc này bên trong lại hiện lên một luồng khí màu xanh lục cùng với luồng khí màu vàng ở chung một chỗ.

- Lần này một hệ sao?

Lần trước hấn thức tỉnh kim hệ nên không thể vận dụng thôn thiên quyết quá nhiều do không đủ vốn cùng với bản tính tham tài của hấn. Long Thắng Thiên vận chuyển linh lực hấp thu phần còn lại của thanh linh tử cuối cùng cảnh giới đạt linh úy tầng 1 đỉnh phong.

- Thật là phá sản 10 vạn thanh linh tử ngay cả gia gia khi lấy cho ta cũng đau lòng a.

Hấn lấy hồn châu ra bên trong vẫn là hình thiểm điện điều đang tung cánh.

- Tiểu điều ơi tiểu điều sao này người đi theo ta, ta đảm bảo sẽ kiếm cho người một mẫu điều thật đẹp a.

Hấn bóp nát hồn châu một luồng khí thể lập tức ập đến làm cho hấn choáng váng đây là uy của yêu thú cấp 4, hắc đỉnh bên trong rung lên luồng khí thể lập tức biến mất thiểm điện điều cũng ngoan ngoãn tiến vào bên trong vùng khí của hấn nằm bên cạnh xà vương.

Long Thắng Thiên sao khi dung hợp với thiểm điện điều tuy chưa thể bay nhưng tốc độ ít nhất tăng gấp 3 lần lúc trước, nếu chạy đào mạng chỉ ít trong cùng cấp vô đối.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Trở về Long phủ

Lúc này bên ngoài Từ Yên tiếng vào.

- Tiểu phu quân người đột phá linh úy sao?

- Đúng vậy.

Thấy hấn đắc ý trả lời, nàng cười nói.

- Chỉ là đột phá linh úy liền vui như vậy? sao này người đột phá linh vương linh tướng thì sao?

- Không đột phá linh úy thì sao đột phá linh vương, linh tướng ta tất nhiên phải vui rồi.

Long Thắng Thiên nhìn nàng hôm nay hơi kì lạ hỏi.

- Tìm ta có chuyện gì sao?

- Ta phải trở về thánh giáo.

Từ Yên tuy nói ngắn gọn nhưng giọng điệu thì nặng nề.

- Sao vậy? không muốn xa ta sao?

- Hừ, ai không muốn xa người, ta đến đây là... là chỉ để nói từ biệt với người thôi.

Nói xong nàng không để ý đến hấn quay mặt đi ra ngoài.

Long Thắng Thiên thấy vậy liền kéo nàng lại.

- Nương tử ngốc chẳng lẽ ta còn không hiểu ý của người sao? Người không muốn xa ta, ta càng càng không muốn xa người.

Hấn ôm nàng vào lòng lại tiếp tục thổ lộ.

- Bây giờ ta chỉ là linh úy ngay cả tư cách tiến vào cửa còn không có làm sao có thể đi cùng nàng nhưng mà nàng yên tâm đi trong vòng 10 năm ta có tự tin bước vào linh vương lúc đó ta sẽ đến thánh giáo cùng nàng bỏ trốn, sao đó kiếm một ngọn núi hai chúng ta chặn đường cướp của ta làm đại vương nàng sẽ làm áp trại phu nhân.

- Hừ, ai muốn làm áp trại phu nhân cho người, người ta vẫn chưa làm thánh nữ cho đã.

Từ Yên lườm hấn một cái sao đó nhỏ giọng nói.

- Lỡ như... ta nói chỉ là lỡ như người trong vòng 10 người không đạt linh vương thì sao?

Long Thắng Thiên nhìn nàng lo lắng, hấn đưa ta đánh lên mong nàng một cái.

- Người lại dám xem thường phu quân của người sao? nếu như ta không đạt đến linh vương chứng tỏ ta thật sự vô dụng không xứng làm phu quân nàng.

Từ Yên nghe hấn nói liền ngẩng đầu lên.

- Ta không cần thiên tài gì hết, ta chỉ cần người yêu ta thôi, 10 năm sao người không đạt đến linh vương cũng phải đến tìm ta nếu không... nếu không cho dù phải cho dù lật tung cái đại lục này lên bốn cô nương cũng phải tìm cho được người.

Hấn nhìn nàng quật cường nói trong lòng cảm động, dùng cả cuộc đời hấn cũng không trả hết nợ cho nàng.

- Nàng yên tâm đợi ta, Long Thắng Thiên ta thề với trời chỉ ta còn sống nhất định sẽ đến gặp nàng.

Hai người ở đó tâm tình, sáng hôm sao Từ Yên rời đi, trước khi nàng đi Long Thắng Thiên tặng nàng một chiếc nhẫn do chính hấn làm.

- Đây là nhẫn ta tự làm trên đó có kí hiệu của ta chỉ cần nàng còn đeo nó trên tay thì mãi mãi nàng vẫn là người của ta.

- Nếu ta không đeo thì sao?

- Ha ha cũng không sao, dù sao nàng cũng là người của Long Thắng Thiên ta.

- Lưu manh.

Từ Yên nói xong hai chữ sao đó rời đi, Long Thắng Thiên đứng đó nhìn theo bóng lưng của nàng cho đến khi biến mất, hấn cảm giác như mình vừa để mất đi một thứ gì đó, 10 năm sao hấn thật sự là linh vương sao?

- Nương tử ngốc đi cũng không quay lại nhìn ta một cái,

Hấn cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, đưa ta lên lao đi.

- Đây là nước mắt sao? ta còn tưởng mình không có.

Long Thắng Thiên phóng người lên ngựa nhìn về phương xa.

- Thánh giáo ta tạm thời gửi thê từ ở chỗ các người, nếu nàng có chuyện gì ta nhất định cho các người biết vì sao muốn lại mặt hừ.

Hắn hừ lạnh một tiếng sao đó cười to nói.

- Ngọc nhi yêu dấu phu quân trở về với người đây.

Vừa dứt lời hắn phi ngựa thẳng về Nam đô.

Lúc này Từ Yên từ trong rừng đi ra, trên mặt đầy nước mắt.

- Phu quân ngọc người không được quên Từ Yên a.

Nói xong nàng nhắm hướng ngược lại chạy đi.

Nam Đô, ngự thư phòng.

Lúc này Nam Cung Bá ngồi trên ngay vàng nhìn xuống triều thần, một bên tổng quản công công nói.

- Có chuyện khởi tấu, không chuyện bãi. triều.

Tam hoàng tử là người đầu tiên bước ra nói.

- Khởi bẩm hoàng thượng, hôm qua sứ thần Bắc Sơn đến dâng thư xin hàng, trong thư đòi phương nguyện phụ thuộc Nam Sơn quốc hàng năm sẽ đưa quân lương đến cùng kháng thú triều, nguyện cống nạp cho Nam Sơn quốc như Đông Phương quốc.

Nam Cung Bá nhìn một vòng hỏi.

- Các ái khanh có ý kiến gì không?

Nhị hoàng tử bước ra nói.

- Khởi bẩm hoàng thượng Bắc Sơn tiến đánh chúng ta, đồ sát hàng vạn bá tánh sao có thể nói hàng là hàng, nhi thần xin phụ hoàng ban cho 5 vạn đại quân nhất định có thể san bằng Bắc Sơn quốc.

Nam Cung Bá nhìn đại thần nói.

- Các khanh ai cũng không có ý kiến khác sao?

Mấy vị đại thần lắc đầu liên tục, ngu sao có ý kiến hai vị hoàng tử đang tranh phong bây giờ nhau vô có thể bị kết tội kéo bè phái như chơi.

- Hừ, nếu đã không có ý kiến vậy thì trẫm quyết định, Bắc Sơn quốc tiến đánh Nam Sơn ta, khiến sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than. Nay, dân chiểu xin hàng nhưng lại tiến cống quốc ta như Đông Phương quốc, khác nào nói chúng ta ngang hàng, đây là tội đại nghịch bất đạo, thiên địa khó dung, Nam Cung Vân, Long Phá Thiên nghe lệnh tập hợp binh mã thảo phạt Bắc Sơn lần này trẫm đích thân ngự giá thân chinh tự tay chém đầu Mã Bảo Khánh dâng cho Đông Phương để chủ, bãi triều.

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Quay trở lại với Long ca.

Long Thắng Thiên về đến Nam đô liền nhận được tin phụ thân đã tiến quân Bắc Sơn, hắn tuy thích náo nhưng không phải phần tử hiếu chiến nên không chạy theo làm gì, tiến thẳng về Long Phủ.

- Thiếu gia người đã trở về, để tiểu nhân đi thông báo cho phu nhân.

Hắn phát tay ý bảo không cần, Long Thắng Thiên tiến thẳng vào nhà thấy mẫu thân mình đang cười tươi như hoa trên tay còn cầm thêm một xấp thiệp, Nhan Như Ngọc mặt đỏ bừng đứng sao lung, trên mặt lại ẩn chứa vẻ lo lắng, tình hình gì đây?

Đông Phương Phụng Nghi tâm tình đang vui vẻ đột nhiên thấy có người tiến vào liếc sang nhìn liền nhận ra là tiểu bảo bối của nàng, nàng ngay lập tức quần chông thiệp lên bàn chạy đến trước mặt Long Thắng Thiên.

- Thiên nhi người mới về sao? đi đường có mệt không? ta trông người lại gầy đi rồi đúng là không biết chăm sóc bản thân gì hết, người cứ ở đây nghỉ ngơi ta đi bảo hạ nhân tắm rửa cho người.

Hắn nhìn mẫu thân mình lo lắng trong lòng ảm áp.

- Hải nhi không sao, mẫu thân không cần lo lắng.

Long Thắng Thiên nhìn một đồng thiếp trên bàn hỏi.

- Mẫu thân đây là cái gì?

- Đây là mấy thiếp cầu hôn, sao khi biết tin hai nhà Trần, lý sụp đổ lại thêm gia gia người lập đại công được phong hộ quốc đại tướng quân mấy tên cáo già kia liền viết thiếp đề thân đưa đến Long phủ định đầu cơ.

Long Thắng Thiên giật mình khả khả lần này đâm phải đào hoa kiếp rồi, tuy hắn tự nhận háo sắc nhưng yêu cầu tuyển vợ lại rất cao thứ nhất, không cần đẹp cũng được nhưng phải hiểu hắn, sống hòa hợp trong hậu cung, thứ hai... hình như cũng chỉ có nhiều đó, lúc này hắn lại bất gặp ánh mắt Nhan Như Ngọc như oán phụ nhìn, hắn không khỏi oan ức việc này đâu phải tại ta.

- Tại sao lại đề thân với ta không phải đầu cơ vào phụ thân kiếm lời nhanh hơn sao?

Hắn nói xong phát hiện bầu không khí có chút lạ, lại thấy Nhan Như Ngọc chớp mắt mấy cái với hắn, gì chứ có ai liếc mắt đưa tình như nàng không?

- Hừ, bọn chúng dám, nếu tên nào dám đến đây đề thân với phụ thân người lão nương nhất định triệt tiêu tất cả gia nghiệp của chúng để chúng ra đường cạp đá mà ăn.

Long Thắng Thiên cảm thấy lạnh người đây là mẫu thân hắn sao? lại liếc nhìn Nhan Như Ngọc hai mắt đang tỏa sáng hắn cảm thấy nguy cơ mãnh liệt nếu đề nàng đi theo mẫu thân nhất định giấc mơ hậu cung của hắn đời này cũng chỉ là mơ, phụ thân hắn anh dũng cỡ nào, đường đường là đại tướng đương triều còn không phải bị quân đến đi ra đường chỉ dám nhìn thẳng thôi sao, hắn tự nhận mình không anh dũng như phụ thân, thôi xong không biết nàng bị nhảm đến đâu rồi?

Long Thắng Thiên nhìn mẫu thân mình đang bốc hỏa cười hi hi nói.

- Mẫu thân người yên tâm đi, ở Nam Sơn quốc này có ai có thể so nhan sắc với người sao? hài nhi chưa từng thấy, bản thân bọn họ tự biết lượng sức không ai dám đề thân với phụ thân đâu? Ngọc nhi nàng thấy ta nói đúng không?

Nhan Như Ngọc đang đứng một bên xem hắn biểu diễn lại thấy hắn chớp mắt liên tục với mình cố gắng nhịn cười gật gật đầu.

- Vẫn là nhi tử của mẫu thân hiểu chuyện.

Nàng nói xong lại nhớ đến mấy tấm thiếp kéo hắn lại bàn nói.

- Thiên nhi con nhìn xem có ai phù hợp không, trong này có cả mười mấy cô nương lúc trước con chết sống đòi phụ thân cưới về làm thiếp nè.

Long Thắng Thiên mặt đen lại, hắn không phải người tùy tiện a.

- Mẫu thân hài nhi tự nhận mình ngoại trừ thông minh một chút, tiêu soái một chút, thiên phú khinh người còn phong phạm kinh vân anh vũ bất phàm đó chỉ là mọi người nói ta còn đang suy nghĩ có đúng hay không thì không còn gì khác... à sao lại nhìn ta như vậy?

Long Thắng Thiên đang chém lại thấy hai người tròn mắt nhìn hắn già bộ ho khan nói.

- Lúc trước hài nhi chưa trưởng thành nên những lời đó không tính, mấy hôm trước nghe mẫu thân giảng dạy điều hay lẽ phải như vàng thái dương chiếu sáng con đường con đi, như một bà tiên cứu vớt đứa trẻ lạc lối, nên con quyết định phải học theo phụ thân, thủ thân như ngọc khi đã lấy ai nhất định mạng cho nàng thật nhiều hạnh phúc.

Không đề ý đến hai người kia như thế nào hắn tiến ôm eo Nhan Như Ngọc.

- Mẫu thân hài nhi đã quyết định lấy Như Ngọc cô nương cho dù người có ép ta đi nữa cũng vô dụng.

Nhan Như Ngọc tỉnh lại hai má đỏ bừng mặt áp vào ngực hắn không dám nhìn Đông Phương phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Rời đi

Đông Phương Phụng Nghi nhìn hài tử mình càng lớn càng hiểu chuyện cười nói.

- Được rồi chuyện của con ta không xen vào, con trước về phòng nghĩ ta sẽ dặn người mang thức ăn đến bồi bổ cho con.

Long Thắng Thiên nhìn mẫu thân rời đi ra đến cửa còn đánh mắt với hắn mấy cái, thật là mẫu tử liên tâm mà, hắn nhìn Nhan Như Ngọc mặt đã đỏ như

gắc nằm trong ngực chưa chịu lộ mặt ra.

- Ngọc nhi mấy ngày nay có nhớ phu quân không?

Nàng vẫn áp mặt trong ngực hẩn khẽ gật đầu.

- Thật đúng là lỗi của phu quân, ha ha mau về phòng ta sẽ bù đắp cho nàng.

Nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị hẩn ôm trở về phòng. Một tháng nay tin hót nhất chính là đại quân Nam Sơn dưới sự lãnh đạo của hoàng thượng liên tục đánh chiến thắng đã đánh đến Bắc đô, Long Thắng Thiên hoàn toàn không có hứng thú với chuyện này, hẩn ban ngày đến luyện khí hội chế tạo vũ khí ban đêm lại bù đắp tình cảm với Nhan Như Ngọc nhưng cho dù hẩn có dụ dỗ như thế nào thì cũng không qua được bước cuối cùng.

Lần này hẩn muốn tạo ra một chiếc siêu mô tô phục vụ kế hoạch của hẩn, hơn một tháng quên ăn quên ngủ làm việc cùng với sự giúp đỡ của Đông Phương Hải cuối cùng cũng thành công, Long Thắng Thiên bay lên chiếc xe hơi.

- Hải thúc nhìn ta có soái không?

- Tuyệt, thật sự quá tuyệt, cuộc đời này ta chưa từng nhìn thấy thứ gì tuyệt như vậy.

Hẩn trong lòng xúc động, cuối cùng cũng có người nhận ra được vẻ đẹp của hẩn mặt dù đây chỉ là một lão già.

- Nay người có thể bước xuống cho ta nhìn kĩ hơn không?

Long Thắng Thiên nghe xong mặt đen lại, này giờ không phải khen hẩn a, không sao chủ nào vật nấy làm sao hẩn có thể đồ kị một chiếc xe.

Đông Phương Hải tiến lại hẩn nhìn thứ ngựa không ra ngựa trâu không ra trâu hẩn không thể tin được nó có tốc độ ngang lĩnh tướng, có thể phi hành có thể lội nước đây là phát minh vĩ đại nhất cuộc đời hẩn.

Long Thắng Thiên nhìn hai người thân mật nôm da gà, hẩn không có can đảm đứng nhìn đành đi vài vòng mượn không thời hạn máy trái boom khói, lựu mình.

- Hải thúc người dùng như vậy nữa nếu không mô tô của ta sẽ chạy mất.

- Ánh mắt người là sao ta không phải người như vậy?

Hẩn thấy Đông Phương Hải bước xuống liền leo lên xe.

- Hải thúc đa tạ.

- Không cần tạ là thúc thúc của người giúp người là đương nhiên.

Long Thắng Thiên phóng mô tô trên đường tiếng gầm rú như một con yêu thú làm dân chúng hoảng sợ ngay cả cấm vệ quân cũng kinh động.

- Đứng lại, mau dừng lại.

Hẩn phanh xe, bánh sao lập tức bay lên, dùng tay hất máy tốc tiêu soái nói.

- Các người chặn bản soái lại có chuyện gì?

- Thì ra là Long thiếu, tiểu nhân không biết xin ngài thứ tội.

Hẩn nói xong lại liếc nhìn mô tô con yêu thú này ở đâu ra vậy, sao hẩn chưa từng nhìn thấy.

- Không sao bản soái không trách các người bây giờ có thể tránh đường cho ta không?

- Long thiếu thứ tội trong Nam đô không cho phép cưỡi yêu thú, xin người thu hồi sủng vật.

Long Thắng Thiên nhìn kĩ người này xem ra còn có một tên đầu đất, đáng kết giao.

- Người tên gì?

- Tiểu nhân Trương Tam.

- Người làm tốt lắm có người canh thành Nam đô không loạn.

Hẩn ném cho Trương Tam 10 thanh linh từ.

- Đây là bản soái thưởng cho người thứ này không phải yêu thú là vũ khí bản soái vừa lấy ở luyện khí hội tên ngu đầu mã diện.

Long Thăng Thiên nói xong lại thu ngu đầu mã diện vào túi trữ vật. Trương Tam thấy vậy không còn gì để nói, túi trữ vật không thu được vật sống.

- Long thiếu thứ tội, tiểu nhân xin được phép cáo lui.

Hắn vừa về đến Long phủ liền lập tức đi tìm Nhan Như Ngọc.

- Ngọc nhi, tiểu Ngọc nhi, tiểu bảo bối, ... Ngọc nhi người ở đây sao?

Nhan Như Ngọc đang nấu ăn nghe hắn gọi loạn liền chạy ra trên mặt còn đang đỏ bừng không biết là do chạy gấp hay là xấu hổ.

- Người tìm ta có chuyện gì?

Long Thăng Thiên không trả lời hắn kéo nàng ra khỏi Long phủ sao đó lấy ngu đầu mã diện ra.

- Hôm nay ta sẽ dẫn nàng đi dạo.

Nhan Như Ngọc nhìn ngu đầu mã diện đột nhiên xuất hiện bị dọa đến hoảng sợ, nàng thấy hắn leo lên ngai sao đó vỗ phía sao.

- Mau lên ngai.

Nàng theo lời hắn tiến lên ngai liền cảm thấy rất êm, rất thoải mái không khỏi hiếu kì, lại dùng tay sờ sờ sờ sờ.

- Đừng sờ nữa mau ôm chặt lấy ta.

Long Thăng Thiên không đợi nàng phản ứng trực tiếp nắm tay nàng đặt lên eo, chỉ nghe vèo một tiếng chiếc xe đã ra khỏi Long phủ hướng cửa thành phóng đi.

Nhan Như Ngọc ngồi phía sao giật mình theo bản năng ôm chặt lấy hắn, khi lấy lại bình tĩnh nàng mở mắt nhìn xung quanh, nàng nhìn mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn mình hai má chột đỏ bừng sao đó lại áp mặt vào lưng hắn trong lòng lại có cảm giác vui vẻ không hiểu.

- Người... người đừng nhanh như vậy, chậm thôi.

Long Thăng Thiên đang tận hưởng cảm giác xung xướng từ phía sao truyền tới, nghe nàng nói xong liền cảm giác nhiệt huyết sôi trào, người là đang câu dẫn ta sao? Hắn bắn tốc độ phóng thẳng đến khu rừng ngoại thành.

- Tôi nơi rồi.

Nhan Như Ngọc đang áp vào lưng hắn nghe hắn gọi giật mình đỏ mặt đi xuống, nhìn xung quanh toàn núi rừng nàng hiếu kì hỏi.

- Người mang ta ra đây làm gì?

- Tất nhiên là để đi dạo, nàng không thấy phong cảnh nơi đây rất hữu tình hay sao.

Nhan Như Ngọc liếc hắn một cái, rõ ràng là người chạy loạn, nơi này chỉ có cây với đá nào có hoa, hữu tình chỗ nào a.

Long Thăng Thiên thấy nàng đứng cuối đầu ở đó, bộ dáng e thẹn liền tiến lên nắm tay nàng nói.

- Như Ngọc ta có chuyện này cần nói với nàng, nàng phải chuẩn bị tâm lí.

Cảm giác trên tay truyền đến làm cho nàng tim đập thình thịch tâm hồn rộn lên, không lẽ hắn định cầu hôn ta sao, ta lại nghĩ đi đâu vậy nhất định hắn có chuyện quan trọng nhất định phải bình tĩnh.

- Người muốn nói gì với ta sao?

- Ta chuẩn bị rời đi Nam Sơn quốc.

Nhan Như Ngọc nghe xong vẻ mặt trở nên trắng lạnh, cố gắng giữ bình tĩnh nói.

- Lần này người đi bao lâu?

Long Thăng Thiên nhìn nàng thật sâu.

- Nàng không muốn biết ta đi đâu sao?

- Ta là thê tử của người, người muốn làm gì ta điều ủng hộ người.

Long Thăng Thiên trong lòng cảm động, nếu đây là địa cầu hắn có thể ở bên nàng suốt cuộc đời nhưng đây là huyền linh đại lục nếu hắn không có thực

lực hấn không thể bảo vệ được các nàng đứng nói đến việc chung sống hạnh phúc, hấn còn một lời hứa với Tử Yên hấn không thể bỏ rơi nàng được càng nghĩ càng quyết tâm ra đi, Long Thăng Thiên tiến lại ôm nàng nói.

- Nếu như thuận lợi thì 10 năm nếu không có lẽ sẽ lâu hơn.

Nhan Như Ngọc nghe xong cảm thấy toàn thân vô lực ngã vào ngực hấn, 10 năm, nàng có bao nhiêu cái 10 năm, 10 năm này nàng thật sự có thể chịu đựng được sao, ngẩng đầu lên nhìn hấn nàng tuy ở với hấn không lâu nhưng qua những việc hấn làm nàng biết phụ quân mình là rồng trong loài người, ở tiểu quốc này không thể để cho hấn tung hoành, nàng cố lấy hết sức lực nói.

- Người yên tâm đi ở nhà ta sẽ chăm sóc thật tốt phụ thân và mẫu thân.

Long Thăng Thiên ôm chặt nàng nói.

- Trước khi đi ta sẽ Nhan phủ cầu thân đón nàng về nhà ta.

- Không cần, phụ thân người đang ở sa trường làm sao có thể tổ chức hôn lễ, với lại ta cũng không muốn vừa mới thành thân người liền ra đi.

Long Thăng Thiên không biết mình làm đúng hay sai hai cô gái xinh đẹp tuyệt thế điều vì hấn mà đau khổ, đây là lần đầu tiên hấn dẫn đo trong quyết định của mình.

- Tiểu tử nếu người muốn đạt đến đỉnh cao nhất định phải quyết đoán, phải tin tưởng vào bản thân nếu không rất khó.

- ẶC, lão Dịch thật không ngờ người cũng biết an ủi người khác.

- Tất nhiên, ta vốn dĩ là một người rất tốt.

Nhan Như Ngọc nhìn hấn thất thần cười nói.

- Không phải người nói dẫn ta đi dạo sao? Bây giờ sao còn đứng đây?

Long Thăng Thiên dẫn nàng đi vài vòng, nhìn nụ cười yếu ớt trên mặt nàng hấn càng quyết tâm phải bảo vệ được các nàng.

- Ngọc nhi bây giờ nàng đạt cảnh giới gì rồi?

- Ta đã đạt đến linh sĩ cấp 4 sơ kì, hi hi mẫu thân nói ta rất có thiên phú chỉ cần cố gắng sẽ không thua người năm xưa.

Long Thăng Thiên trắng mắt, nàng mới tu luyện một tháng đã tiến vào linh sĩ trung cấp, thiên phú thật sự không thu gì mẫu thân hấn, nhớ khi xưa phụ thân hấn thiên tư ngút trời trong hoàng đô chỉ thua đương kim hoàng thượng đương thời, khi đó phụ thân hấn được vô số mỹ nữ để ý, đến một ngày hấn nhìn thấy Đông Phương Phụng Nghi bị sắc đẹp nàng mê hoặc nên tiến lại trêu chọc cuối cùng bị nàng đánh đến nằm trên giường một tháng đến giờ vẫn lưu lại bóng ma trong lòng, Long Thăng Thiên liếc sang nhìn Nhan Như Ngọc thấy mỗi lần nói đến mẫu thân trên khuôn mặt tràn đầy ngưỡng mộ trong lòng liền không yên.

- Ngọc nhi nàng ở nhà cố gắng dành thời gian tu luyện, ta nghe nói nếu đạt đến linh vương có thể bảo trì dung nhan trăm năm, còn việc theo mẫu thân nấu ăn, thêu thùa, may vá không cần làm cũng không sao.

Nhan Như Ngọc nghe nói đến việc bảo trì dung nhan liền động tâm, nhưng nghĩ đến linh vương liền miễn cưỡng cười nói.

- Người yên tâm ta sẽ cố gắng.

Long Thăng Thiên đưa nàng về phòng liền đi đến nói chuyện này cho mẫu thân hấn.

- Lão Dịch người có thể cho ta biết cái đỉnh này có chức năng gì không?

- Đợi người có thể sử dụng không phải sẽ biết sao?

- Người thử nghĩ đi con đường tu luyện dài vô tận, nhiều thử thách, gian nan như vậy muốn vượt qua là vô cùng khó khăn, nếu người cho ta biết không phải có thêm động lực sao càng dễ vượt qua sao?

- Nếu không vượt qua được thì chứng tỏ người vô dụng, đừng tìm cớ.

- ẶC, lão Dịch đại ca ta thấy người gần đây trong rất có phong phạm thần linh, khí chất ngày càng siêu việt thoát trần, trong lời nói mang theo thần ý để người nghe đặc đạo ta thấy người chỉ cần rộng lượng thêm một chút thì càng giống thần nhân hơn.

- Hừ, nể tình đôi mắt của người ta có thể tiết lộ một ít thiên cơ, chiếc đỉnh này có màu đen, 3 cái chân, 1 cái nắp trên thân đỉnh vẽ đầy hình thù kì lạ.

Long Thăng Thiên khinh ngạc hỏi.

- Trên đó vẽ gì?

- Không biết.
- Còn gì không?
- Hết rồi.
- Đệt.

Long Thắng Thiên có cảm giác bất lực nếu thật sự có cảm giác bất lực nếu một ngày hắn không chế chiếc đỉnh việc đầu tiên hắn làm chính là vật lỏng tên này.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thập đại mỹ nhân

Hắn đến nói cho mẫu thân chuyện của mình nhưng chỉ nói đi lịch luyện không nói bao lâu, người cũng đồng ý chỉ dặn hắn cẩn thận bảo đảm an toàn.

Long Thắng Thiên trở về phòng phát hiện trong phòng vẫn còn ánh nến, hắn đẩy cửa tiến vào, đập vào mắt là một màu đỏ tấy cả vật trang trí đều biến thành màu đỏ, trên bàn có hai cây nến đỏ một bình rượu, nhìn Nhan Như Ngọc trùm khăn đỏ ngồi trên giường làm tâm thần hắn rung động.

- Ngọc nhi không phải nói sao khi ta về mời kết hôn sao?

Nhan Như Ngọc vẫn ngồi êm một lúc sao mới trả lời.

- Như Ngọc muốn cho chàng thứ quý giá nhất vào lúc thiếp đẹp nhất, 10 năm thiếp thật sự không đợi được, linh vương thiếp càng đợi không được.

Long Thắng Thiên tiến tới trước mặt nàng.

- Cho dù là Ngọc nhi bây giờ hay của 10 năm sau, 100 năm sau đều chỉ có một, không bao giờ thay đổi.

Hắn nhìn qua bộ y phục màu đỏ kế bên nàng hỏi.

- y phục tân lang ta đây sao?

- Đúng... đúng vậy.

Long Thắng Thiên mặt bộ y phục vào sao đó đi đến bên giường dắt tay Nhan Như Ngọc đến bên cạnh bàn.

- Nàng trùm khăn như vậy làm sao uống rượu giao bôi?

- Chàng... chàng có thể tháo khăn xuống.

Hắn thật muốn lấy miếng tào hủ đập đầu mình, vấn đề ngu ngốc vậy mà hắn cũng hỏi, cảm lấy một thanh gỗ nhất tể khăn liền hiện ra khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết làn da như ngọc bên dưới ẩn hiện một màu hồng làm Long Thắng Thiên nhìn đến thất thần.

- Phu quân chúng ta uống rượu giao bôi đi.

- Ân... uống... uống rượu giao bôi.

Long Thắng Thiên tay cầm ly rượu nhưng mắt không rời khỏi Nhan Như Ngọc, nhìn mỗi hành động của nàng đều thanh lệ thoát tục, thanh nhã nhẹ nhàng giống như tiên từ chốn nhân gian.

Hắn đặt ly rượu xuống ôm lấy nàng.

- Ngọc nhi xuân tiêu một khắc đáng nghìn vàng, ta nghĩ chúng ta nên mau chóng động phòng đi.

Nhan Như Ngọc sao khi uống rượu làn da ửng đỏ nhẹ nhàng gật đầu, nàng được hắn ôm đến trên giường toàn thân như không còn sức lực, khí tức nam nhân tỏa ra trên người hắn làm cho nàng toàn thân như nóng lên đôi mắt ngập nước vô cùng mê người.

Long Thắng Thiên không nhịn được lập tức tiến lên công thành phật trại, sao đó một mảng hương diễm diễn ra trong phòng.

Sáng hôm sao Nhan Như Ngọc cùng mẫu thân hần tiễn hần ra khỏi thành, Long Thắng Thiên nhìn Nhan Như Ngọc, hôm qua vừa ăn trái ngọt nếu không đi sợ sẽ không còn cơ hội, hần tiễn lại ôm nàng.

- Chờ ta trở về.

Nhìn Long Thắng Thiên từ từ biến mất nước mắt cuối cùng không cầm được rơi xuống, nàng chỉ mới làm tân nương một ngày lại phải xa phu quân 10 năm, càng nghĩ càng đau lòng, Đông Phương phu nhân thấy nàng đau khổ liền đi đến an ủi.

- Ngọc nhi đừng đau lòng hần sẽ về nhanh thôi, đợi lúc hần về ta sẽ cho hần biết tay.

Long Thắng Thiên đi đến Thanh Hà tiên môn nơi đây tập hợp tinh anh của hơn 4 tiểu quốc xung quanh, nghe nói trong môn phái có đến 7 vị linh vương trấn giữ là một lực lượng có thể quyết định sống còn của một tiểu quốc. Hần quyết định đi đến tiên môn tìm vũ kỹ, tài nguyên tu luyện nếu có mỹ nữ càng tốt.

- Lão Dịch người thật sự không có vũ kỹ chiến đấu sao?

Long Thắng Thiên đang ngồi trên ngai đầu mã diện hỏi.

- Không có, người chỉ cần biết thôn thiên quyết cùng âm dương quyết thiên hạ này hầu như không có đối thủ.

- Vậy bây giờ ta có thể đánh với linh vương sao?

- Cái này tạm thời chưa được.

- Vậy người nói nếu gặp linh vương nên đánh hay nên chạy đây?

- À... việc này thì...

- Không phải người nói với ta muốn trở thành cao thủ thì không thể do dự sao?

- Tất nhiên người có thể tạm thời không đánh.

- Vậy người có nên cho một công khinh công không?

Tuy Hắc Dịch tiên vương luôn miệng nói mình không có công pháp khác, nhưng hần không tin, nói đùa một lão quái vật tồn tại mấy trăm vạn năm không có của mới là lạ.

- Được, vậy trước tiên ta sẽ truyền cho người ngự phong thuật.

- Lão Dịch đây là công pháp gì huyền cấp, địa cấp hay thiên cấp?

- Hừ, mấy cái công pháp phàm cấp này ta lại thêm nhớ sao?

- Vậy so với thôn thiên quyết thì sao?

- Người đừng có so sánh lung tung có được không, trên đời này không có công pháp nào trâu bò hơn nó.

Long Thắng Thiên nghe Hắc Dịch tiên vương thét như gà mất đề cũng không nói nữa, hần xem xét ngự phong thuật nếu luyện đến cảnh giới tối cao cho dù phàm nhân cũng có thể bay được, thật kì diệu. Hần thu chiếc xe vào trong trữ vật sao đó vận ngự phong thuật đi. Trên đường đi hần liên tục tìm hiểu chiến sự biết được Nam Cung Bá công hạ hoàng thành Bắc Sơn nhưng lại để hoàng đế Bắc Sơn chạy thoát, tiếp tục đi khoảng nửa tháng đã đến trước Thanh Hà tiên môn.

Thanh Hà tiên môn có thể nói giống như một hệ thống liên hợp các trường đại học ở địa cầu, trong tiên môn lại chia ra tào đạo các hệ khác nhau như tu sĩ, luyện khí sư, luyện đan sư, trận pháp sư... không phải ai cũng có cơ hội đề đến, trước khi tiến vào cổng phải trải qua sát hạch mà lúc trước thì chủ nhân thân thể này rớt ở vòng giữ xe.

- Đứng lại, người là ai? đến đây làm gì?

Hần liếc mắt liền nhận ra mấy người này, đây là mấy tên đệ tử ngoại môn lần trước hần kết giao.

- Ấy, hai người không nhớ ta sao? Lần trước ta và các người từng uống rượu luận mỹ nhân ở dưới núi các người không nhớ sao?

- A, thì ra là tên tiểu tử người, ta nhớ người đã bị loại rồi mà sao còn đến đây?

Long Thắng Thiên tiến lên khoác vai hần nói.

- Huỳnh đệ chẳng lẽ người không biết gì sao? Lần trước là do gia đình ta có việc nên ta mới vội vã trở về, bây giờ phiền toái đã giải quyết tất nhiên là phải đến đây nhập môn, ta nói có đúng không?

Hắn vừa nói vừa lén đưa 10 viên thanh linh tử cho tên này.

- Thì ra là như vậy, được rồi người mau đi lên đi đừng để các vị đại sư đợi.

- Đa tạ, ngày khác chúng ta tiếp tục uống rượu luận mỹ nhân.

Long Thắng Thiên vừa đi vừa mắng, dám lấy tiền của lão tử tốt nhất dùng cho ta gặp lại nếu không đòi lại được ta sẽ viết ngược tên của người, trước khi đi hắn đã lấy tổng cộng 10 vạn thanh linh tử chủ yếu là để dùng cho ngu đầu mã diện cùng rocket 1h bây giờ như không lại mất đi 10 thanh linh tử làm hắn buồn bức không thôi, đi đến trước cổng Thanh Hà tiên môn nhìn cánh cổng cao hơn 10 trượng bên trên có viết 4 chữ Thanh Hà tiên môn đều bằng thanh linh tử.

- Thật oai phong a, lại không sợ ta lấy mất sao?

Hắn có xúc động muốn bay lên, muốn tạo ra được 4 chữ đó cần ít nhất 1000 thanh linh tử mỗi chữ nhưng hắn không muốn bị đánh hội đồng, Long Thắng Thiên tiến đến khu vực bên phải cánh cổng nơi đây là khu vực tạm thời khảo sát, mỗi năm sẽ có vài ngày các trưởng lão xuất quan đó cũng là ngày môn phái tuyển đệ tử nếu như có biểu hiện tốt sẽ được chọn thẳng vào đệ tử chân truyền, nếu không sẽ ở ngoại môn 3 năm tích lũy mới có thể vào nội môn.

- Người đến để khảo sát sao?

Một người từ trong bước ra hỏi, người này nhìn sơ qua chỉ 30 tu vi linh sư đỉnh phong.

- Tiểu bối đến đây để khảo sát.

- Đi theo ta.

Hắn dẫn Long Thắng Thiên vào một căn phòng bên trong có một quả cầu thủy tinh trong suốt có thể cho biết tu sĩ đó thuộc hệ gì.

- Người truyền linh lực vào đây đi.

Long Thắng Thiên vận linh lực đưa vào quả cầu đột nhiên chuyển sang màu vàng sao đó lại có màu xanh lục.

- 16 tuổi linh úy cấp 1 đỉnh phong, song tu hai loại thuộc tính kim, mộc.

Hắn sao khi đọc xong kết quả nhìn sang Long Thắng Thiên nói.

- Tốt lắm, người có thể tiến thẳng vào nội viện, nếu có gấn có thể được các trưởng lão để ý trở thành đệ tử chân truyền.

Long Thắng Thiên đi theo phía sau hắn đi ra ngoài, dựa theo kết quả khảo sát hắn được phân vào vũ viện nơi đào tạo tu sĩ chiến đấu. Lúc này có một người đi đến đưa hắn đến chỗ ở của mình, mỗi một học sinh trong nội môn đều có một phòng riêng.

- Vị tiểu ca này có thể cho ta hỏi thăm một chút không?

- Vị sư huynh này người có vấn đề gì sao?

Long Thắng Thiên kéo hắn vào trong phòng hỏi.

- Người ở đây được bao lâu rồi?

- Ở đây được 10 năm rồi.

10 năm trong nghề chắc cũng tính là có thâm niên.

- Vậy có phải người biết rất nhiều chuyện hay không? Ví dụ như thập đại mỹ nhân?

- Việc này tiểu đệ cũng không rõ lắm.

Long Thắng Thiên lấy ra một thanh linh tử đưa cho hắn.

- Sư huynh tìm đúng người rồi, thập đại mỹ nhân là do mấy sư huynh trong nội môn dựa vào nhan sắc, cùng thiên phú và số người theo đuổi bầu chọn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Liệt chỉ

- Chỉ nhiều đó thôi sao?

- Sư huynh tiểu đệ dù sao cũng là sai vật làm sao biết nhiều được?

Long Thắng Thiên tin hắc mới là lạ lai móc ra 1 thanh linh tử.

- Đây là quyển sách do đệ thu được bây giờ tặng lại cho huynh bên trong ghi lại tất cả những gì liên quan đến các nàng, tiểu đệ có chuyện đi trước cáo từ.

Long Thắng Thiên nhìn tên dẫn đường chạy đi, không biết ở đây nên gọi là Thanh Hà môn hay thôn thiên môn đây? Hắc lật quyển sách ra xem bên trong đúng là có hình mấy nữ tử tuy không thể so với Nhan Như Ngọc, Từ Yên nhưng cũng có thể hại nước hại dân, ta có nên thu phục luôn hay không đây? Bên trong quyển sổ không chỉ có hình ảnh mà còn có thông tin chi tiết như tu luyện viện nào? Thiên phú ra sao? Số người theo đuổi, số đo 3 vòng thậm chí có phân dự đoán các nàng thích mặt nội y màu gì...

- ẶC, bọn người ở đây vì kiếm thanh linh tử mà bất chấp thủ đoạn, xem ra ta phải cẩn thận nên không một ngày nào đó trở thành một trong thập đại mỹ nam nhất định sẽ bị họ moi móc đến không còn gì.

Hắc quan sát căn phòng bên trong không khác gì phòng ở Long phủ lại có thêm một phòng luyện công, trên tường có mấy bản nội quy ngoài ra không còn gì hết, bắt đầu từ ngày mai hắc mới đi nghe giảng nên hôm nay hắc quyết định đi tìm hiểu Thanh Hà môn.

Trong thập đại mỹ nhân vũ viện của hắc có 2 người một người là Mạc Thanh Thanh đứng thứ 3 linh uy cấp 7 trung kì, người còn lại là Trần Tiểu Phương linh uy cấp 7 sơ kì đứng thứ 7, Trần Tiểu Phương này là con cháu Trần gia nhưng do có quan hệ mập mờ với Ngô Phong cháu tam trưởng lão nên Nam Cung Bá còn chưa xuống tay. Long Thắng Thiên đi một vòng quanh Vũ viện nơi đây đa phần là linh uy, họ thường là con của một số hoàng tộc, đại thần của các tiểu quốc nên người nào cũng có thể nói là tài sắc song toàn, đến trước vũ điện nơi đây được chia làm 3 phần một phần để giảng đại, một phần là tàng thư các, phần còn lại là đôi điểm công hiến. Điểm công hiến này có thể dùng để đổi linh dược, đan dược, vũ khí, vũ kĩ...

Long Thắng Thiên đi đến trước bản nhiệm vụ bên trên có phân chi cấp loại cho nhiệm tùy theo cấp bậc mà nhận số điểm công hiến tương ứng, một bên là bảng đôi điểm trên đó ghi tên các vật phẩm và số điểm công hiến cần đổi, hắc đi đến tàng thư các nơi đây chính là một tiêu lần này hắc đến, vì là môn sinh trọng điểm bồi dưỡng nên hắc được tặng một công pháp hoàng cấp.

- Tiểu tử ngươi mới đến sao?

Bên cạnh xuất hiện một lão già không biết đến từ lúc nào hù hắc suýt đứng tim

- Tiểu bối vừa mới nhập môn, xin hỏi tiền bối có gì chỉ giáo?

- Thẻ môn sinh của người đâu?

Ta mới vào làm gì có thẻ.

- Tạm thời còn gởi ở luyện khí viện.

Lão già ngạc nhiên nói.

- Tên tiểu tử nhà ngươi thật sự rất xảo trá, không có thẻ môn sinh không thể mượn công pháp.

- ẶC, vậy có thể tiểu bối có thể vào xem không?

- Chỉ xem thì được.

Lão già nói xong liền biến mất, Long Thắng Thiên nhìn mà hâm mộ.

- Lão Dịch người nhìn ra tu vi người đó không?

- Linh vương đỉnh phong.

- ẤY, tàng thư các thật đúng là trâu bò lúc trước mấy tên ad đều viết như vậy a.

Hắc tiến vào bên trong, nơi này được chia ra làm 3 tầng, tầng một là chứa công pháp hoàng cấp, tầng 2 huyền cấp, tầng 3 tàn phẩm địa cấp. Hắc trước hết chỉ có thể ở tầng một xem, Long Thắng Thiên hiện có 2 hồn thú một con thiêm điện điều thì đã có ngự phong thuật, còn con xà vương kia thì có âm dương công bồ trợ bây giờ chỉ thiếu vũ kĩ mà thôi, hắc đi đến chỗ vũ kĩ chọn lấy một quyển chỉ pháp tên liệt chỉ.

Liệt chỉ một chỉ điểm ra, linh lực của bản thân truyền vào đối phương làm tê liệt đối phương, đối với người có cảnh giới càng cao thì tác dụng càng yếu.

- Ha ha không sao một chỉ điểm không chết người thì ta dùng 2 chỉ, 2 chỉ không chết thì 3, ta có ngự phong thuật còn phải sợ sao? Lão Dịch người mau

ghi nhớ môn công pháp này đi.

- Hừ, bốn tọa mà thêm nhớ thứ rác rưởi này sao?

- Đây này, ta biết lão trâu bò nhưng cũng nên tôn trọng chủ nhân như ta đúng không?

Long Thắng Thiên thấy Hắc Dịch không phản đối đã biết lão đồng ý, tên này bề ngoài luôn kêu ngạo nhưng thật ra luôn giúp đỡ mình, hắn đi xung quanh tìm vài lần nhưng không có công pháp thích hợp nên trở về phòng mình, khi đi ngang qua cửa điện thấy bên ngoài một số người đang tụ tập.

- Các người không tin ta sao? Đại ca của ta là thuộc hạ của Lý Thần sư huynh tin tức này là người vô tình nghe được.

- Thật sự là linh chi 3000 năm sao? Nếu có thể hái được có thể đổi một bộ huyền cấp hoặc một thanh huyền khí a.

- Các người ở đó mơ đi đến lược các người sao? Các sư huynh, sư tỷ đều đã lập đội tuần sao họ sẽ xuất phát vào thanh hà sơn cốc.

- Vậy người kêu chúng ta đến đây để làm gì?

- Khả khả tất nhiên là kiếm tiền rồi, lần này theo thông tin ta nhận được tất cả các sư huynh trên thanh hà bằng đều xuất phát, ta ở đây mở cuộc xem ai là người dành được cây linh chi này, ai muốn phát tài thì nào vô, không muốn cút đường ảnh hưởng đến việc làm ăn của ta.

Long Thắng Thiên nhớ lúc trước cũng có một cây kiếm huyền khí thượng phẩm nhưng đã trả lại cho Từ Yên nếu không có thể đổi được một bộ công pháp huyền cấp thượng phẩm, hắn thở dài đi về phòng trước phòng có dán một tờ giấy phía dưới có một cái hộp hắn mở ra xem bên trong ghi lịch học của hắn đồ trong chiếc hộp và môn bài. Hắn tiến vào trong phòng lấy huyền băng tâm bắt đầu tìm hiểu liệt chí.

Lúc này tại một phòng khác của vũ viện.

- Thần sư huynh, theo tin đệ nghe nói lần này Đỗ Cương, Ngô Phong đều đi thanh hà cốc.

Lý Thần cười nhạt.

- Không cần quan tâm đến bọn họ, ta bảo người theo dõi Lạc Như người làm đến đâu rồi?

- Lạc Như sư tỷ chỉ ở trong đan các hầu như rất ít đi ra ngoài.

- Hừ, ta không tin nàng có thể trốn ta cả đời, người tiếp tục chú ý động tĩnh của nàng chờ nàng ra khỏi đan các thì lập tức báo cho ta.

Lý Thần nhìn tiểu đệ mình lui ra trên tay bốc lên một ngọn lửa đỏ rực.

- Ngô Phong, Đỗ Cương để xem khi ta luyện hỏa diễm đao đến mức đại thành các người lấy gì so với ta?

Ngày hôm sau Long Thắng Thiên đến nghe giảng bài lão sư là một linh tướng thiên về tấn công, hắn sao có hứng thú bên trong có cơ thể mình có một lão quái vật ngay cả công pháp thiên cấp còn không xem vào mắt nhưng rất nhanh hắn lại phát hiện một tiêu, nơi đây đa số nữ tử đều luyện võ thân hình rất săn chắc, nóng bỏng, ngực tấn công mông phòng thủ, hắn lại phát hiện một người quen, nàng là người đứng thứ hai trong thập đại mỹ nhân Lý Thanh Nguyệt.

- Nàng ở luyện khí viện sao lại chạy loạn qua đây.

Theo hắn đánh giá bàn về sắc đẹp nàng hơn hẳn người đứng thứ nhất Lạc Như của đan viện luận đáng người nàng cũng ăn đứt nhưng vì đan sư có địa vị tôn kính số người theo đuổi Lạc Như nhiều hơn nàng nên nàng chỉ đứng thứ hai, lúc này Long Thắng Thiên mới để ý bên cạnh hắn còn có một đồng đạo tên này cũng giống như hắn là một tên mê gái à không làm sao giống hắn được hắn là thưởng thức cái đẹp.

- Huynh đệ ta thấy người anh tuấn tiêu soái như thế này nếu lên bắt chuyện với các nàng không chừng họ sẽ đồng ý.

Từ Tiêu đang ngắm nhìn mấy mỹ nữ bị làm phiền trong lòng khó chịu nhưng nghe hắn vuốt mong ngựa liền thoải mái.

- Người đứng là biết thưởng thức bản thiếu quả thật rất tiêu soái.

Long Thắng Thiên cười nói.

- Đúng vậy, ta tin với nhan sắc của người có thể làm cho họ động lòng, hay một lát nữa người thử bắt chuyện với bọn họ xem?

- Ta đã thử qua rồi nhưng không có hiệu quả.

- Ta hỏi huynh đệ người xưng hô thế nào?

- Ta gọi Từ Tiêu.

- Tiêu huynh lúc trước đó là do huynh chưa hiểu về nữ tình nếu không với dung mạo của người làm sao thất bại.

Từ Tiêu nghe nói mắt sáng lên.

- Huynh đệ xin chỉ giáo.

- Ta nói tiêu huynh khi người muốn tán tỉnh một nữ tử người trước tiên phải hiểu về họ ta nói có đúng không?

Hắn thấy Từ Tiêu gật đầu liền tiếp tục chém.

- Người phải tìm hiểu hết tất cả về nàng ta bao gồm sở thích, tính tình, lời nói, y phục, số đo 3 vòng các loại... khi đó người sẽ đến nói chuyện với cô ấy, họ sẽ cảm thấy huynh thân thiết, cảm thấy ông trời sinh huynh và họ là cùng một đôi, là bạch mã hoàng tử trong lòng họ, lúc đó không phải huynh có thể dễ dàng đất thủ sao?

- Hay, nhưng mà ta làm sao tìm được mấy thứ đó.

Long Thắng Thiên hiện lên vẻ mặt chân thành nói.

- Tiêu huynh ta thấy người và ta vừa gặp như đã quen, thân như huynh đệ nên không đành lòng nhìn người đau khổ thế này.

Hắn ngừng lại lấy ra một quyển sách.

- Đây là tài liệu ta bỏ rất nhiều công sức, thiên tâm vạn khổ mới có thể lấy được bên trong ghi lại những điều huynh cần tìm.

Từ Tiêu hai mắt sáng lên.

- Thật sao?

- Tiêu huynh người ngọc diện tiêu phong, anh vũ bất phàm là rồng trong loài người, người nghĩ ta có thể lừa người sao?

- Tất nhiên là không thể.

- Đúng vậy nể tình huynh đệ ta có thể bán ưu đãi cho người.

- Huynh đệ tốt lắm sao này có việc gì cứ đến tìm ta, gia gia ta chính là tứ trưởng lão chắc chắn không ai không dám nể mặt.

Long Thắng Thiên kinh ngạc thật không ngờ hắn lại tìm được một cái ô lớn a.

Sao khi rời vũ viện Long Thắng Thiên đi đến vũ viện hắn muốn lãnh nhiệm vụ để lấy điểm công hiến, sao khi xem xét hắn quyết định lựa chọn nhiệm vụ lấy sừng của độc giác tê hắn còn nhớ mỗi thù bị đuổi thực mạng kia, hắn đi luyện khí viện xem lịch gián muốn tìm hiểu thêm về luyện khí ở đại lục này, chủ yếu là nơi đây có đến 4 người trong mỹ nhân bang, sao khi hắn có lịch gián hắn lại về phong tu luyện.

Liệt chỉ không phân chia tầng thứ nó giống như chỉ lực thông thường chỉ khác ở cách vận khí để linh lực truyền vào cơ thể đối phương, luyện càng thuần thực khí truyền càng nhiều, sao khi luyện công lại vận thôn thiên quyết cảm nhận linh lực truyền về phía bản thân với tốc độ cực chậm.

- Không biết đến bao giờ mới đột phá a.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lý Thanh Nguyệt

Ngày hôm sao hắn đi đến luyện khí viện, trên đường đi nghe ngóng về Lý Thanh Nguyệt biết cô nàng này là một người cuồng luyện khí, nàng rất có thiên phú tuy còn trẻ nhưng đã đạt đại sư, về thân phận nàng là tam công chúa của Đại Thường tiểu quốc, Long Thắng Thiên ngồi trong phòng nghe giảng bài đến nhàm chán hầu như tất cả kiến thức đều đến từ thời đồ đá cả các loại vũ khí hầu hết đều yêu cầu tu sĩ dùng linh lực điều động, lạc hậu đến đáng thương.

Phía trên một lão sư đang giảng bài, phía sau lão sư lại có một ông lão càng già hơn nghe nói người này là một trong 7 vị trưởng lão tiên môn khi môn sinh có vấn đề khó lão sẽ giải thích.

- Tất cả vũ khí trên đời này đều dùng linh lực để kích phát nếu vũ khí không dùng được linh lực thì gọi là phàm khí.

Long Thắng Thiên nghe đến đoạn này liền biết đến lúc thể hiện đứng lên nói.

- Thừa lão sư, ta có ý khiến nếu như ta có thể không cần dùng linh lực kích phát vũ khí thì sao?

Lão sư đang giận thì sững sờ sao đó cười nói.

- Không thể có chuyện như thế được, nếu như người có thể làm được thì sẽ khai sáng một mảng mới của luyện khí.

- Vậy nếu như ta có thể tạo ra loại vũ khí không cần dùng linh lực của tu sĩ, thì có được tiên môn bang thưởng không?

- Điều đó còn phải xem hiệu quả của loại vũ khí người có giúp ít cho tiên môn không?

Long Thắng Thiên mỉm cười từ trong túi trữ vật lấy ra một trái lựu đạn nói.

- Lão sư mời người nhìn thứ này.

Lão sư nhìn một thứ giống như một trái cây chưa chín bên trên còn có cái cuống, cầm lên quan sát rồi thử đưa linh lực vào phát hiện không có gì xảy ra.

- Đây là một phạm khí sao?

- Lão sư mời ngài rút cái cuống ra sao đó ném vào khu rừng kia.

- BÙM... ẦM...

Một tiếng nổ vang lên làm cho căn phòng rung động, khói bụi mù mịt đợi sao khi khói tan đi xuất hiện một cái hồ to dùng mấy cây đại thụ trong vòng nửa trượng thâm hại không thể tả đây rõ ràng là công kích của một linh uy.

Lão già ngồi phía sau từ nãy đến giờ đang theo dõi đột nhiên hai mắt sáng lên.

- Lát nữa người đến gặp ta.

Lão chỉ nói một câu sao đó bỏ đi, lão giáo sư từ trong kinh ngạc tỉnh lại lúc này hẳn hoàn toàn không có dùng linh khí, đây thật sự là một loại vũ khí không dùng linh khí thật sự sao, thật sự có loại vũ khí này càng nghĩ hẳn cảnh hưng phấn nhìn Long Thắng Thiên với cặp mắt sáng quắc.

Long Thắng Thiên đang hưởng thụ sự ngưỡng mộ đặc biệt khi hắn thấy Lý Thanh Nguyệt nhìn hắn với ánh mắt hiếu kỳ càng thêm đắc ý đến khi hắn quay lại nhìn ánh mắt vị lão sư nhìn mình thì toàn bộ cảm giác biến mất toàn thân hắn dựng lống, hắn không ngại loại ánh mắt này nhưng đó là khi mỹ nữ nhìn hắn còn bây giờ là của một lão già.

- ẶC, lão sư ta xin phép đi trước nếu không trường lão sẽ không vui.

- Đúng, đúng người cứ việc đi, đừng để trường lão đợi.

Ở huyền linh đại lục này có hai loại ngành nghề được phạm nhân, tu sĩ tôn kính nhất là luyện đan và luyện khí. Họ không tranh với mọi người suốt đời theo đuổi giới hạn của mình, Long Thắng Thiên vừa tạo ra loại vũ khí trước nay chưa từng thấy nên đối với hắn rất khách khí là đương nhiên.

Hắn đi đến phòng của trường lão, bên trong là một lão già nhìn trong rất tiên phong đạo cốt.

- Tiểu tử, người tên gì?

- Đệ tử Long Thắng Thiên.

- Người là hậu nhân của Long gia ở Nam Sơn sao?

- Đúng vậy.

- Vậy người biết Đông Phương Hải không?

- Người là đường thúc của ta.

Lão già vẻ mặt đắc ý cười nói.

- Khi xưa hẳn là đệ tử của ta.

Liên quan gì đến ta, Long Thắng Thiên trong lòng buồn bực nói.

- Tiểu tử người có muốn làm đệ tử của ta không?

Long Thắng Thiên nhìn lão đắc ý trong lòng mấp má.

- Tiền bối làm đệ tử của người có lợi ích gì không?

- Ha ha tiểu tử ngươi đúng là gian xảo, nhưng ta thích, người làm đệ tử chân truyền của ta thì ở trong tiên môn đừng trêu chọc đến mấy lão đầu tử, còn lại người có thể đi ngang.

Hắn xoay chuyển ánh mắt nói.

- Chỉ có nhiều đó thôi sao?

- Tài nguyên ở luyện khí viện có thể đặc cách cho người dùng, ngoài ra có thể hỏi ta vấn đề khi gặp khó khăn.

Long Thắng Thiên cười mỉm tài nguyên thì chắc chắn sử dụng còn hỏi lão, thì miễn đi.

- Đồ nhi bá kiến sư phụ.

Triệu Kiến Nghiệp đất ý, hắn tin tưởng với danh tiếng của hắn còn không thu phục tên tiểu tử này sao?

- Được rồi sao này ta là sư phụ của ngươi, mau đứng lên đi.

Triệu Kiến Nghiệp thấy hắn vẫn quỳ liền hỏi.

- Tại sao còn chưa đứng lên?

- Sư phụ ta vừa mới bá kiến sư, người cũng phải cho hồng bao kiếm hên chứ.

Triệu Kiến Nghiệp nghe hắn nói khoe miệng co giật vài cái.

- Người muốn cái gì?

Long Thắng Thiên cười hì hì nói.

- Sư phụ người đức cao vọng trọng là trưởng lão trong tông, người cho ta thứ gì cũng được cho dù là một viên đá cũng là bảo vật.

Nghe hắn nói xong ngay cả mặt già của lão cũng đỏ lên thân là trưởng lão có thể tặng cục đá sao, lần này chưa thu lời thì đã lỗ, lão quăn cho hắn một túi trữ vật liền đuổi người.

- Hôm nay tâm trạng ta không tốt người còn muốn nói gì ngày mai đến.

- Sư phụ không lẽ tặng ta cục đá thật sao?

Triệu kiến Nghiệp nghe hắn nói rất muốn một cước đạp bay tên tiểu tử này, hừ lần này đúng là xui xẻo.

Long Thắng Thiên vừa đi về đến phòng liền đóng cửa xem xét đồ vật bên trong. Lão sư này cũng không phải keo kiệt cho hắn 4 khối tài liệu huyền cấp trung phẩm nhưng đã có mấy khối vật liệu địa cấp còn cần chúng làm gì hắn vận thôn thiên quyết bắt đầu hấp thu, linh lực hùng hậu truyền vào giúp hắn đột phá đến linh úy cấp 2 trung kì sao đó lại tiếp tục tu luyện liệt chí.

Những ngày này Long Thắng Thiên trải qua cuộc sống vô cùng an nhàn, sáng lên vũ điện, chiều lại đến gặp Triệu sư phụ của hắn bàn về vũ khí mới đầu Triệu Kiến Nghiệp giản đại cho hắn đến khi Long Thắng Thiên lấy ra một số nguyên lí vật lí làm cho Triệu kiến nghiệp hai mắt tỏa sáng cuối cùng biến thành hai người đàm luận, tới hắn lại tu luyện nhờ tài nguyên mỗi ngày vợ vét một ít ở khí viện sao hai tuần bước vào linh úy cấp 3 sơ kì, hôm nay hắn chuẩn bị đi Thanh Hà cốc săn độc giác tê.

Thanh Hà cốc nằm ở sao 7 ngọn núi của thanh hà môn phía sao thanh hà cốc là vùng cận trung tâm hắc ám sâm lâm, Long Thắng Thiên tiến đi đến những vùng đất bằng trong cốc những nơi này khá rộng thích hợp cho việc sống quần cư của Độc giác tê, hắn mở bản đồ phát hiện bên trong đánh dấu 3 vùng có nhiều độc giác tê nhất, khi hắn định tiến vào lại phát hiện một đoàn người, theo bản năng hắn định đi vòng qua nhưng thấy trong đó lại có Lý Thanh Nguyệt không khỏi dừng sò.

- Nàng ta không phải học luyện khí sao? Đi vào đây làm gì?

Long Thắng Thiên liền tiến đến.

- Thanh Nguyệt sư tỷ.

Lý Thanh Nguyệt nhìn lại thấy Long Thắng Thiên đi tới, nàng nhận ra hắn, mấy hôm trước nghe đồn hắn được trưởng lão nhận làm đệ tử chân truyền còn được thưởng xuyên lui tới phòng của ngài để được chỉ dạy.

- Thắng Thiên sư đệ có chuyện gì không?

Long Thắng Thiên nhìn nàng cười hì hì.

- Thanh Nguyệt sư tỷ kêu đệ là tiểu Thiên được rồi.

Lúc này đột nhiên có một người đi đến, mặt lạnh như băng hời.

- Thanh Nguyệt sư muội người này là ai?

- Đồ Cương sư huynh, đệ ấy là Long Thắng Thiên là đệ tử nhị trưởng lão vừa mới thu.

Đồ Cương liếc nhìn Long Thắng Thiên trên mặt không biểu cảm quay đầu bước đi.

Long Thắng Thiên thầm giờ ngón cái thật ngẫu a, đáng tiếc ta không phải mỹ nữ, hẳn quay sang hỏi Lý Thanh Nguyệt.

- Thanh Nguyệt tỷ hẳn là ai vậy?

- Huynh ấy là Đồ Cương thiên tài kiếm thuật, sư đệ người cũng đi hái linh chi sao?

- Ha ha không có ta đi săn độc giác tê, sư tỷ không phải người học luyện khí sao? Tại sao lại đi chung với họ?

- Ta đi chung với họ là để xem cách bọn họ chiến đấu từ đó cải tiến vũ khí trở nên dễ sử dụng hơn.

Hắn nhìn nàng hăng hái nói hai mắt tỏa sáng, thật là một người yêu nghề.

- Sư tỷ người không biết võ công hay là để ta theo bảo vệ người.

Lý Thanh Nguyệt lườm hắn một cái mỉm cười nói.

- Người bản thân còn lo chưa xong lại đòi bảo vệ ta? Đến lúc đó không chừng ai bảo vệ ai còn chưa biết.

- Hi hi sư tỷ nói đúng cảnh giới của người còn cao hơn ta, vậy phải làm phiền sư tỷ ra tay bảo vệ tiểu đệ rồi.

- Được, cứ đi theo tỷ, tỷ sẽ bảo vệ người.

Long Thắng Thiên nhìn nàng vỗ ngực đảm bảo, bộ ngực trung động trùng kích thị giác hắn làm hắn suýt nữa chảy máu mũi, trên đường đi ngoại trừ Đồ Cương vẫn lạnh nhạt một số người đang bàn tán về việc hái linh chi, số còn lại nhìn hắn với ánh mắt bất thiện đơn giản hắn là người đi gần Lý Thanh Nguyệt nhất. Nàng luôn là nữ thần trong lòng họ bấy giờ bấy giờ không biết ở đâu lòi ra một con ki đà cản đường.

- Sư tỷ, xem ra có rất nhiều người yêu thầm tỷ a.

- Điều đó là đương nhiên người không thấy tỷ tỷ người rất xinh đẹp sao?

Long Thắng Thiên nhìn Lý Thanh Nguyệt, một hình bóng quen thuộc lại tràn về, Tử Yên nàng hại phu quân thật khổ, hắn nắm chặt tay, sao đó chạy theo Lý Thanh Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Săn độc giác tê

Hai người vừa đi vừa trò chuyện cười nói vui vẻ như một đôi tình nhân, hắn lấy lý do luyện khí để thỉnh giáo nàng, Lý Thanh Nguyệt lúc đầu cũng vui vẻ đồng ý nhưng sao đó nàng càng nghe hắn nói càng kinh ngạc dần dần chuyển sang hai người thảo luận, Long Thắng Thiên cảm nhận ánh mắt mọi người xung quanh hướng hắn ngày càng nhiều, cuối cùng cũng có người đi tới.

- Thanh Nguyệt sư tỷ, ta nghe nói vị huynh đệ này khí, vũ song tu là kì tài hiếm có không biết có thể thỉnh giáo một chút không?

Long Thắng Thiên trong lòng cười lạnh, thỉnh giáo hắn lại đi hỏi sư tỷ hắn là sao? Rõ ràng không để hắn vào trong mắt.

- Tiểu Thiên người cũng biết vũ kĩ sao?

Lý Thanh Nguyệt nhìn tên tiểu đệ này, lý luận của hắn về luyện khí đã đủ cho nàng kinh ngạc nếu hắn còn biết vũ kĩ thật sự là khủng bố.

- Thanh Nguyệt sư tỷ, ta chỉ biết một ít vũ kĩ nhưng chỉ giáo những tên này thì không thành vấn đề.

Triệu Đạt trong lòng khinh bỉ, hắn biết Long Thắng Thiên chỉ mới vào tiên môn không thể nào là đối thủ của hắn, người cứ mạnh mẽ đi chút nữa ta sẽ

cho người đẹp mặt.

Long Thắng Thiên tiêu soái bước ra nhìn về 4 người bên phía Triệu Đạt, 4 người đều là lính úy cấp 2, hai người sơ kì, hai người trung kì, thật đúng lúc cho hắn luyện tập.

- Các người lên từng người hay tất cả cùng lên?

Bọn người Triệu Đạt sầm mặt.

- Triệu sư huynh để đệ lên trước.

Vừa dứt lời hắn nhìn Long Thắng Thiên nói.

- Người lên đi ta nhường người 3 chiêu.

Long Thắng Thiên mỉm cười chân vận ngự phong thuật, tay dùng liệt chỉ đánh về phía hắn, tên tiểu sư đệ giật mình không ngờ đối phương có tốc độ nhanh như vậy liền vận linh lực phòng thủ, Long Thắng Thiên di chuyển liên tục thay đổi phương hướng công kích làm đối phương không có khả năng đề phòng, tên tiểu sư đệ bị động chống cự nhưng được một lúc lại thấy cơ thể phát nóng, máu huyết sôi trào.

- Chuyện gì xảy ra? Không lẽ ta bị tẩu hỏa nhập ma?

Hắn không dám vận linh lực tiếp nếu không bị tâm ma cản trở nhẹ thì bị phế tu vi nặng thì mất mạng như chơi, hắn cắn răng đỡ một chỉ của Long Thắng Thiên sao đó lộn vài vòng trên mặt đất, lúc này mấy người Triệu Đạt liền chạy đến.

- Tam sư đệ người không sao chứ?

- Không, không sao?

Long Thắng Thiên ở một bên mỉm cười.

- Vị sư huynh này, người không phải nói sẽ nhường ta ba chiêu sao? Không lẽ mỗi lần người nhường một chiêu lại lẩn một vòng, ba vòng là ba chiêu sao?

- Người...

Triệu Đạt lúc này tiến đến.

- Vị sư đệ này người kinh công bất phạm, ta cũng muốn cùng người so vài chiêu.

- Nay người tưởng người là ai, nơi đây là nhà của người sao? Muốn đánh ai là đánh sao?

Lý Thanh Nguyệt tiến lên nói, tuy nàng không quá thân với Long Thắng Thiên nhưng dù sao hắn cũng là người khí viện không thể để bị ăn hiếp với lại nàng đã hứa bảo vệ hắn để tên này đánh hắn bị thương sao này làm gì còn mặt mũi.

- Thanh Nguyệt cô nương đây là chuyện riêng của vũ viện, người khí viện không nên xen vào.

- Bỏ cô nương muốn xen vào thì sao? Người muốn làm gì ta? ta muốn nhắc nhở người nếu người còn bước đến một bước nhất định sẽ hối hận.

Triệu Đạt khinh thường hắn là người vũ viện chẳng lẽ sợ khí viện, lúc này bên tay truyền đến tiếng nói.

- Sư huynh hay là tạm thời bỏ qua cho hắn đi?

Triệu Đạt nhìn tên sư đệ liếc mắt với mình sao đó nhìn xung quanh liên tinh ngộ, vài chục ánh mắt đang nhìn chăm chăm, hắn tin tưởng chỉ cần bước thêm một bước nữa thì vãn kiếp bất phục.

- Hừ, nếu Thanh Nguyệt cô nương đã mở lời thì tại hạ xin đợi lần sau vậy.

Long Thắng Thiên đứng một bên lú lú không thôi.

- Vẫn là người xưa sáng suốt thà đất tội tiểu nhân hơn là đất tội nữ nhân nhất là nữ nhân xinh đẹp nếu không ngay cả chết cũng không biết tại sao.

Hắn cười hi hi đi đến cạnh Lý Thanh Nguyệt.

- Thanh Nguyệt tỷ tỷ người thật lợi hại chỉ một câu nói liền dọa sợ một tên lính úy để tiểu đệ mở rộng tầm mắt.

- Đến bây giờ người mới biết sự lợi hại của tỷ tỷ người sao?

Long Thắng Thiên nhìn nàng trân trối, hắn chỉ nói cho có không ngờ nàng tin là thật, hài có đôi khi nữ nhân thật sự dễ lừa.

Sao khi Triệu Đạt rời đi hai người lại tiếp tục thảo luận Lý Thanh Nguyệt liên tục hỏi làm hấn không kịp trả lời chỉ ừ cho có lệ.

- Này người nói hấn thật sự bị một trái cây rơi vào đầu liền tìm ra định luật huyền ảo như vậy sao.

- Ừ.

- Vậy người nói tại sao ngày nào ta cũng ăn trái cây lại không tìm được?

- Việc này... chắc là do người không giống người.

- Ý người là sao? Người nói ta là ngu ngốc đúng không?

Long Thắng Thiên bị nàng chừng mắt đến hoảng sợ, hấn còn không tự ki đến mức một mình chấp hết mọi người ở đây.

- Thật ra thì có thể khi trái cây đó rơi xuống trúng đầu ông ta làm cho ông ấy lâm vào tình trạng đốn ngộ, hoặc nói không chừng đó là linh dược cấp 8.

- Người nói cũng có đạo lý.

Lý Thanh Nguyệt gạt đầu sao đó hai mắt sáng ngời nhìn Long Thắng Thiên nói.

- Tiểu Thiên người thông minh như vậy chẳng lẽ cũng là bị thứ gì đó đập trúng đầu hoặc là té giếng các loại.

Long Thắng Thiên mặt đen lại, hấn rõ ràng rất tỉnh và đẹp trai lại bị nàng nói thành té giếng, hấn quang sát nàng mấy lần từ khi đến đại lục đến giờ chỉ có Hắc Dịch tiên vương là chiếm tiện nghi của hấn bây giờ lại tới thêm một người không lẽ người thông minh đúng là sợ mấy tên ngốc sao?

Đoàn người tiếp tục lên đường Đỗ Cương vẫn mặt lạnh băng đi trước, Long Thắng Thiên nhìn hấn một thân bạch y, mang trên mình một bạch kiếm lại thêm vẻ lạnh lùng nếu đặt ở kiếp trước chắc chắn làm cho mấy cô nàng rung động.

- Không biết ta có nên thay đổi một ít hình tượng không?

Lúc này hấn đột nhiên phát hiện phía trước là một vùng đất trống đây là một trong các nơi được đánh dấu trên địa đồ có nhiều độc giác tê xuất hiện nhất.

- Thanh Nguyệt sư tỷ, lần này ta đến đây là săn độc giác tê nơi này có khả năng chúng xuất hiện do đó ta sẽ ở lại đây săn thú không thể đi cùng các người.

- Không sao, ta đi một mình cũng được.

Long Thắng Thiên nhìn nàng cười hi hi nói như không có chuyện gì liền thất vọng, không lẽ nàng tình đầu chưa khai chưa biết yêu sao?

- Vậy ta đi trước.

Long Thắng Thiên vừa bước đi Triệu Đạt trong mắt lóe lên vẻ do dự.

- Hừ, lần này tạm tha người tốt nhất đừng để ta gặp lại.

Long Thắng Thiên tiến về phía bãi đất trống, tuy nói đất trống là do không có rừng nhưng cũng có một số bụi cây to.

- Lão Dịch đến lúc trả thù rồi.

- Tiểu tử vừa nãy khi người rời đi tên tiểu tử kia đã động sát khí ta xem người nên ít đào hoa lại thì tốt hơn.

Hấn nghe ra lão Dịch là đang cười nhạo hấn từ khi đến đại lục hấn chưa từng giết một ai, phải nói cuộc sống ở địa cầu ảnh hưởng hấn không ít nhưng hấn thật sự có thể giữ tay không dính máu suốt cuộc đời sao?

- Đến muộn không bằng đến sớm nếu đã muốn thay đổi bản thân thì phải làm triệt để.

Long Thắng Thiên nhìn một vòng xung quanh nơi đây có một con suối vài bụi cỏ cao, ngoài ra đều không có gì để ẩn nấp, độc giác tê thường đi theo đàn nếu một con hấn có tự tin solo nhưng một bầy thì chính là tự ngược.

- Lão Dịch người đón thử xem lần này ta có thể bắt được bao nhiêu con độc giác tê?

- Làm sao ta biết.

- Được, trong một canh giờ người nói xem ta có thể bắt được bao nhiêu con độc giác tê? Lần này ta đã nhượng bộ lắm rồi người đừng nói ta thấy già liền bắt nạt.

- Hừ, ta đoán người không bắt được 10 con.

- Vậy nếu ta bắt được thì sao?

- Liên quan gì đến ta?

Long Thắng Thiên sầm mặt lão già này thật khó dụ a, hắn đi đến một chỗ trống lục tìm trong túi trữ vật không có lấy một cái vũ khí, hắn đành lấy một khối tài liệu địa cấp trong giống như một khúc cây vận linh lục bắt đầu đào, sao nữa canh giờ hắn đào được một cái hố đường kính gần 1 dặm sâu 10 trượng.

- Không hố là tài liệu địa cấp đào đất cũng rất kinh khủng.

Hắn ném vài chục trái lựu đạn vào trong hố sao đó bắt đầu đi tìm độc giác tê, Long Thắng Thiên đi hơn 10 dặm liền phát hiện phía trước có một bầy độc giác tê gần 100 con trong đó con lớn nhất là yêu thú cấp 2 đỉnh phong.

- Đây cũng không phải một đàn lớn a.

Lần trước kháng thú triều bầy độc giác tê do một con yêu thú cấp 3 dẫn đầu lên đến mấy ngàn, nhìn từng con yêu thú đang di chuyển trên đồng cỏ Long Thắng Thiên bắt đầu tiến lại gần sao đó tung ra một đòn liệt chí vào ngay con gần nhất.

- Người đừng ngại thơ nữa, chỉ lực của người vốn không mạnh lại ở khoảng cách xa như vậy tấn công không khác nào gãi ngứa cho chúng.

- Khả khả, ta làm sao lại rảnh như vậy người cứ đợi xem kịch vui đi.

Hắn tiếp tục tấn công độc giác tê, kết quả tốt nhất mang lại là dẫn đến hai con hiểu lầm cán lộn, sao nữa canh giờ bầu không khí có lẽ mấy con độc giác tê được thì nhìn lẫn nhau mấy con cái thì tùm một chỗ.

- Tiểu tử người thật vô sỉ, ta còn có một môn thiết diện thần công người có muốn học không?

Long Thắng Thiên không hơi đâu nghe lão nói, hắn lấy ra ngu đầu mã diện phóng thẳng đến chỗ mấy con cái, tiếng xe mô tô vang lên làm cả bầy đều quay đầu lại nhìn tròn mắt, một con bò vàng đang đại chiến với hơn 30 con độc giác tê cái không rơi vào thế hạ phong, liên tục bị 30 con tê cái hút vào vậy mà còn đứng được, Long Thắng Thiên mặt nhăn như khi hắn nhớ lúc trước xem kênh thể giới động vật đầu phải như thế này.

- Không lẽ do ta dùng thôi tình độc quá liều.

- Tiểu tử người không biết trên đại lục này lấy thực lực vì tôn sao? một con yêu thú được muốn giao phối đều phải đánh bại con cái.

- Ta kháo, tại sao người không nói sớm.

- Người không phải nói có kịch vui sao? nếu ta nói ra thì còn xem gì nữa a.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hang động dưới đáy hồ

Long Thắng Thiên trong lòng mừng 18 đời nữ nhân nhà Hắc Dịch, hắn lên ga hết cỡ mở tốc độ bàn thờ phóng về phía cái hồ, phía sao gần 100 con độc giác tê truy đuổi, khi cách cái hồ nửa dặm hắn lấy ra mấy trái boom khói quăng về phía trước sao đó lái xe tiến vào trong lòng hồ.

- ĐỪNG... ẦM... ẦM...

Gần 100 con độc giác tê lao xuống hồ, sao đó là liên tục mấy tiến nổ từ mấy chục trái lựu đạn vang lên làm yêu thú xung quanh chạy tán loạn, Long Thắng Thiên đứng trên một cái cây tay cầm rocket 1h hắn đang tìm độc giác vương, sao khi khói tan đi bên trong hồ vẫn còn vài con đứng vững đều là yêu thú cấp 2 đỉnh phong.

- Khả khả, lần này xem như lấy lại cả vốn lẫn lãi.

Long Thắng Thiên nạp thanh linh từ vào rocket 1h sao đó liên tục khai pháo, hắn tính sơ qua mỗi chiếc sừng là 100 thanh linh từ ở đây có gần 100 chiếc bắn cỡ nào cũng thấy lời, sao khi hắn thu thập hết sừng tê liền hướng đoàn người Đỗ Cương đuổi theo.

- Không biết lần này có thể làm ngư ông đắc lợi không?

P phía trước đoàn người Đỗ Cương đang đụng phải một đoàn người khác cũng là đến giành linh chi ngàn năm.

- Đỗ Cương thật trùng hợp không ngờ lại gặp người sớm như vậy.

Ngô Phong một thân lực y, trên tay bạch phiến khí thế xuất trần bước đến, bên cạnh hắn còn có Trần Tiểu Phụng theo sau.

- Ngô Phong muốn chiến một trận không?

Đỗ Cương nói xong liền vận linh lực bất cứ lúc nào cũng có thể xuất chiến.

- Đỗ huynh lần này ta đến không phải tìm người chiến đấu hay là để lần sau đi.

Ngô Phong thầm hô xui xẻo hắn không sợ Đỗ Cương hai người giao tranh mấy lần đều bất phân thắng bại nếu bây giờ đánh với hắn thì còn làm ăn gì nữa.

- Người không chiến sao? vậy ta đi trước.

Nhìn Đỗ Cương lạnh lùng rời đi Ngô Phong cười nhạt.

- Đợi các người đánh đuổi yêu thú ta đến hái vẫn chưa muộn.

Hắn quay sang nhìn Trần Tiểu Phụng nói.

- Tiểu Phụng đến đây hầu hạ thiếu gia.

Trần Tiểu Phụng tiến đến, từ khi Trần gia diệt môn nàng chỉ có thể lệ thuộc vào người đàn ông này, trên đại lục này nữ tu phải có chỗ dựa mới có thể phát triển nếu là tán tu một khi bị bắt được nhất định sống không được tốt, nàng cũng như vậy nếu không có hắn nàng sẽ bị Nam Cung hoàng tộc truy sát.

Long Thăng Thiên một đường mò tới hắn chỉ lấy bản đồ ngoại khu nên không có địa điểm linh chi chỉ có thể ném đá dò đường lúc này hắn đi đến bên cạnh một bờ suối phía trên thác nước chảy xuống cuồn cuộn bên dưới đầy bọt trắng xóa, hắn định đi xuống tắm một chút, lúc này Lão Dịch tiên vương liền nhắc nhở.

- Đừng xuống, phía dưới có người.

- Có sao? đâu, sao ta không thấy?

- Mau lui lại.

Long Thăng Thiên không nói hai lời lập tức chui vào bụi cây, hắn nhìn về cái hồ hai bóng người hiện lên, không đúng phải nói là một người một thú, hắn nhìn về phía nữ tử, nàng đeo trên người một chiếc khăn che mặt nhưng chỉ đáng người thôi cũng đủ để xưng mỹ nhân.

- Khả Khả xem ra lần này nhân phẩm của ta lại bạo phát.

Hắn nhớ đến lần trước trong hắc ám thâm lâm Tử Yên đại chiến yêu thú đến cuối cùng để hắn ngư ông đắc lợi lần này hắn lại gặp hoàn cảnh tương tự trong lòng hưng phấn, tiểu đệ đệ hắn cũng hưởng ứng.

Bạch y nữ tử vừa bay ra khỏi hồ, nàng nũng nịu quát lên một tiếng thanh kiếm trong tay mang hàn khí kinh người chém ra gây lập tức nhiệt độ xung quanh giảm vài độ con thủy quái bị chế ra làm đôi.

Long Thăng Thiên nhìn trên trời con yêu thú biết bay kia dù gì cũng là linh vương liền bị một kiếm chém chết, hắn nuốt một ngụm nước bọt hưng phấn trong lòng mát sạch, tiểu đệ đệ cũng không hòa theo.

- Người nào? mau bước ra.

Long Thăng Thiên thấy bạch y nữ tử nhìn về phía mình trong lòng tim đập thình thịch cổ gáy trần trụi cười hi hi bước ra.

- Tỷ tỷ khoan hãy động thủ, tiểu đệ chỉ là bị lạc đường không phải cố ý rình coi người... à không đúng tiểu đệ chưa thấy gì hết.

Bạch y nữ tử liếc nhìn hắn một cái liền phát hiện cảnh giới của hắn chỉ có linh uy cấp thấp liếc qua một cái liền lãng không bay đi.

Long Thăng Thiên buồn bực dù sao hắn cũng là mỹ nam lại không chào hỏi hắn một tiếng nhưng sao đó tâm tình lại vui vẻ nàng không mang con yêu thú đi bây giờ là của hắn.

- Lão Dịch người biết đây là con gì không?

- Đây là một con sư ngư, ít nhất là một con yêu thú cấp 5 trung cấp.

Long Thăng Thiên nhìn con cá có cái đầu giống sư tử, trên đầu còn có một cái sừng nửa vàng nửa đen.

- Lão Dịch tại sao cái sừng nó lại có hai màu?

- Loài sư ngư này có một khả năng đặc biệt có thể tìm mỏ linh từ, trên sừng con này có màu vàng chứng tỏ mỏ linh từ kia chính là kim linh từ.

Nghe Hắc Dịch tiên vương nói hẳn mới hiểu ra vấn đề không phải người ta bỏ qua con xác yêu thú cấp 5 mà là vốn dĩ không cần.

- Lão Dịch người nói nàng là lấy đi kim linh từ sao? vậy bên dưới chắc là vẫn còn bạch linh từ, thanh linh từ đúng không?

Hắc Dịch nhìn hai mắt hẳn phát sáng liền trong đầu nảy sinh một chủ ý, gật đầu nói.

- Cũng có khả năng là như vậy.

Lão tuy bên ngoài tán thành trên thực tế Hắc Dịch tiên vương biết bạch linh từ, thanh linh từ không biết đã bị ăn từ mấy đời, lần này phải cho hẳn một bài học để hẳn bớt tham tài cũng tốt.

Long Thăng Thiên thu xác sư ngư vào giới chỉ liền phóng vào trong hồ, nơi này là chỗ của yêu thú cấp 5 ở chắc chắn sẽ không có yêu thú khác, hẳn đi xuống hơn 70 trượng liền thấy một hang động.

- Đứng vào, tiếp tục đi xuống.

Long Thăng Thiên tiếp tục đi xuống hơn 100 trượng lại thấy một hang động khác kích cỡ lớn hơn hang động bên trên gấp đôi, hẳn liền bơi vào trong, phía trước xuất hiện một mảng nước Long Thăng Thiên đưa tay chạm vào liền cảm thấy mất đi điểm tựa sao đó rơi xuống.

- AAA... các lão bà, phu quân có lỗi với mọi người, bịch.

- Tiểu tử ta biết người sợ chết nhưng không ngờ lại sợ đến như vậy a.

Long Thăng Thiên nằm trên mặt đất cảm nhận từng cơn đau truyền đến làm cả người ê ẩm.

- Ta thật sự chưa chết sao? ha ha lão tử đúng là con ông trời té như vậy cũng không chết.

- Người bớt sàm ngôn lại đi, đi xung quanh tìm xem có gì đáng giá không?

Hắn đang tự kiêu nghe Hắc Dịch tiên vương nói liền bừng tỉnh lúc này mới thận trọng quan sát xung quanh, nơi đây là một không gian rộng gần 5 dặm cao khoảng 10 trượng bên trên chính là nước còn đang phản chiếu vài tia nắng.

- Thật không thể tin được trên đời lại có một nơi như thế này.

Long Thăng Thiên nhìn thấy một viên châu đang lơ lửng trên bầu trời nó là nguyên nhân không để nước rơi xuống.

- Lão Dịch, kia là thứ gì?

- Định thủy châu.

- Đây là bảo vật cấp bậc gì?

- Không phân chia cấp bậc, thứ này được gọi là kì bảo, này người định làm gì?

- Đương nhiên là lấy xuống a, không lẽ thấy bảo vật đưa đến tận cửa mà không nhận.

- Tên tiểu tử nhà người không phải tham tài sao? người không muốn tìm xem còn bảo vật khác không sao?

Nghe lão Hắc Dịch nói hẳn bừng tỉnh, đúng vậy không phải mấy tên yy thường viết bảo vật lúc nào cũng được giấu kĩ sao?

- Đúng vậy ta thật sự là hồ đồ cũng may còn lão Dịch đại ca nhắc nhở nếu không thật phạm sai lầm.

Long Thăng Thiên nhìn xung quanh nơi đây quá hiu quạnh không một cây cỏ nào còn sống cũng không có một con yêu thú, làm cho người khác cảm giác lạnh người.

- Kỳ lạ nơi này ngay cả một tàn tích cũng không có.

- Đây là tuyệt sinh đại trận.

- Tuyệt sinh đại trận tên hồ báo như vậy? Lão Dịch người phá được không?

Hắn đổ mồ hôi trận pháp này nghe tên cũng đủ thấy lợi hại, nếu không phá được thật sự là bỏ mạng.

- Tuyệt sinh đại trận này không dùng để giết người mà dùng để hút lấy sức sống của thiên địa linh vật để nuôi lấy người tạo ra trận, còn có thể dùng để che mắt ngoại nhân.

- Nói như vậy là ta tạm thời không sao?

- Đúng vậy nếu như người ở đây một thời gian ngắn không sao, nhưng nếu ở lâu dài cho dù là chứa tể sinh cơ cũng sẽ tận diệt, muốn phá trận này chỉ cần lấy một ít máu tạc vào mắt trận là được.

Long Thắng Thiên nghe được liền thờ phào.

- Một ít máu là bao nhiêu?

- Vài lít là đủ.

- Ta khát, người là muốn lấy mạng ta sao?

- Người tương máu người nào cũng được sao? dù cho lấy hết máu một trăm tên linh úy như người cũng không đủ, mau lấy xác con yêu thú ra đi.

Hắn lấy xác sư ngư ra sao đó bắt đầu lấy máu, da thịt yêu thú cấp 5 không phải dày bình thường phải mất nửa canh giờ hắn mới lấy ra vài lít, hắn theo sự chỉ dẫn của Hắc Dịch tìm ra được mắt trận sao đó tạc máu vào, không gian xung quanh liền bắt đầu biến động một lúc sao liền hiện ra một căn nhà đá kế bên nhà còn một cái ao đã cạn khô.

Long Thắng Thiên tiến đến căn nhà đá liền cảm nhận được một luồng sinh lực tràn đến, hắn cố hít một hơi liền cảm thấy thân thể mất hết mệt mỏi tinh thần hưng phấn, hắn nhìn vào cái hồ kia luồng sinh lực là từ đó truyền đến, hắn chắc chắn nơi này đã từng chứa đựng bảo vật bây giờ thì cạn khô.

- Thật đáng tiếc.

Long thờ dài một tiếng sao đó tiếng vào trong ngôi nhà đá, bên trong chỉ có một người à không, một bộ xương khô đang ngồi như luyện công bên cạnh còn có một thanh kiếm.

- Đây hẳn là một tên kiếm đạo.

Hắn đi một vòng quanh nhà trên tường viết đầy chữ nhưng đáng tiếc hắn không hiểu, Long Thắng Thiên chợt nhớ đến Từ Yên nếu có nàng ở đây thì tốt biết mấy, hắn tiến đến cầm lấy thanh kiếm, hàn khí bên trong tỏa ra làm cho máu trong người hắn như đóng băng, Long Thắng Thiên vận linh lực chống cự nhưng không có hiệu quả, hắc đỉnh bên trong lại rung lên hàn khí lập tức biến mất.

- Hừ, thật nguy hiểm chút xíu nữa là hại chết ta.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Di tích

Thanh kiếm này là thiên phẩm hạ cấp, mang hồn thú băng hệ.

Vũ khí thiên cấp a, ngay cả chứa tể cũng đo mất vậy mà để hắn tìm được.

- Lão Dịch nếu như ta hút hết linh khí trong thanh kiếm này thì có thể đạt đến linh vương không?

- Có thể.

Long Thắng Thiên đại hỉ nếu thật sự như vậy hắn có thể không cần đợi Từ Yên đợi hắn 10, hắn vận thôn thiên quyết đi đến.

- Sẽ bị bạo thể chết.

Hắn ngay lập tức đứng hình nghiêng răng hỏi.

- Là sao?

- Người nghĩ thể chất của người có thể có thể chịu nổi linh lực cấp linh đế sao? Chưa nói đến bên trong còn một hồn thú cấp 7.

- Dù vậy sao người không nói sớm hại ta mém chút hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Long Thắng Thiên bỏ qua thanh kiếm kia tiến đến bộ xương khô, hắn lấy xuống không gian giới chỉ, chỉ cần thứ này không hư thì đồ vật bên trong sẽ không sao.

- Hoàn hảo, vẫn còn dùng được.

Hắn đưa thần thức vào bên trong kiểm tra, không gian bên trong rộng hơn 100 trượng, cao hơn 10 trượng nhưng chỉ có mấy cái rương, hắn lấy chiếc rương đầu tiên ra bên trong chứa toàn đan dược tổng cộng hơn 10 bình chủ yếu là trị thương, hồi phục và một bình tăng linh đan gia tăng tốc độ tu luyện.

Rương thứ 2 bên trong chứa tài liệu luyện khí, đa số là tài liệu địa cấp, còn một số ít của thiên cấp.

Rương thứ 3 chứa linh dược chỉ có vài cây thanh tâm thảo cấp 7, long kim thảo cấp 7, một cành hóa ma thụ và một cây nhân sâm.

- Lão Dịch người biết công dụng của chúng không?

- Mấy thứ này có thể làm khó ta sao? Long kim thảo dùng để tăng huyết mạch long tộc, hóa ma thụ chỉ cần người luyện chế thành vũ khí một khi đối phương bị trúng chiêu liền bị tâm ma cản trở, còn cái củ cái đồ, à không huyết nhân sâm này có thể chế huyết linh đan cho dù người bị mất toàn bộ máu trên cơ thể chỉ cần còn một ít sinh cơ sao khi phục dụng liền có thể khỏe mạnh như thường.

- Bá đạo như vậy?

Long Thắng Thiên hai mắt sáng ngời, hắn nhìn vào hai cái rương còn lại theo lý thuyết thì vật càng giá trị thì càng dễ phía sau.

- Khả khả, lần này xem ra nhân phẩm ta lại bạo phát a.

Hắn lấy chiếc gương thứ tư trong lòng hồi hộp không biết là thứ gì đây, Long Thắng Thiên sao khi mở rương hai mắt liền sáng lấp lánh như sao ngay cả Hắc Dịch tiên vương cũng chú ý.

- Kim linh tử, hắc linh tử còn mấy viên to tròn này là thứ gì sao nhìn quen vậy?

- Yêu đan.

Long Thắng Thiên tính sơ qua kim linh tử hơn 1 vạn, hắc linh tử hơn 1000 hắn cười đến không khép miệng lại được.

- Người muốn cười đến bao giờ? Mau cầm mấy viên yêu đan cho ta xem.

Hắn nghe Hắc Dịch nói liền liếc nhìn mấy viên yêu đan kia, thì ra là yêu đan bảo sao ta lại thấy quen như vậy nhưng tại sao lại to như thế hắn nhớ lúc trước linh đan của con xà vương chỉ như ngón cái, mấy viên này to như một nắm tay, hắn cầm lấy một viên lên xem thử.

- Ma hầu cấp 6 ám hệ quá yếu.

Thì ra là yêu thú cấp sáu hèn gì linh đan lại to như vậy, hắn tiếp tục cầm lên để Hắc Dịch nghiệm hàng.

- Thôn thiên cầu cấp 7, ha ha cuối cùng cũng tìm ra linh đan hợp với người.

Long Thắng Thiên mặt đen lại, tên này là nói mình giống chó sao?

- Lão Dịch con thôn thiên cầu này không có hệ sao?

- Tất nhiên là có, nó thuộc hệ thôn phệ.

- Còn có loại hệ này?

Long Thắng Thiên kinh ngạc

- Thôn thiên quyết không phải chỉ có 12 tầng thôi sao bây giờ thêm một con hệ thôn phệ này làm sao đưa vào?

- Ta có từng nói thôn thiên quyết có 12 tầng hay sao?

Long Thắng Thiên ngẩn người, đúng vậy tên này chưa từng nói nhưng hắc tháp rõ ràng là truyền lại như vậy.

Hắc Dịch tiên vương thấy hắn mơ màng liền giải thích.

- Ta tuy là khí linh của Thôn thiên đỉnh nhưng phải đến đời chủ nhân thứ 5 ta mới khai sinh linh trí thật sự, mỗi đời chủ nhân trước của nó đều lưu lại một tia thần thức ở trong thôn thiên đỉnh để hậu nhân đời sau có thể lĩnh ngộ, nhưng trải qua hàng trăm vạn năm vẫn không có người nào lĩnh ngộ được tia thần thức của chủ nhân đời đầu tiên vì lý do đó ta luôn cho rằng vẫn còn một hệ thuộc tính khác ngoài 12 loại.

- Vậy ý người là thôn thiên quyết cũng sẽ có 13 tầng.

- Đúng vậy.

- Vậy không lẽ 100 vạn năm nay không ai tìm được hồn thú thôn phệ sao?

- Đương nhiên là có nhưng đến cuối cùng đều thất bại, đã tung có một vị chủ nhân cho rằng chủ nhân đời đầu của thôn thiên đình sở hữu chính là một con hồn độn thần thú.

Hắn nghe Hắc Dịch tiên vương nói cũng hiểu ra được một số điều, hồn độn thần thú nghe tên cũng đủ thấy trâu bò a, ngay cả ở địa cầu nó cũng đứng đầu trong mấy con thần thú, hắn nhìn viên linh đan trong tay chợt nhận ra một điều rất quan trọng.

- Lão Dịch mấy chủ nhân đời trước của người sao khi thất bại thì như thế nào?

- HAI, đều có vinh dự để lại một tia thần thức trong thôn thiên đình.

- ẶC, vinh dự đến như vậy? có lẽ ta không thích hợp.

- Cũng đã từng có chủ nhân giống như người không đi ra bước đó nhưng cuối cùng lại bị 12 loại thuộc tính xung kích bạo thể mà chết.

Long Thăng Thiên mặt như ăn mấy ngàn con ruồi thì ra hắn bị cho vào tròng ngay từ đầu, các người dám gài lão tử hử, đến lúc đó ta không luyện đủ 12 loại thuộc tính thì không phải sẽ không có chuyện gì sao? Hắc hắc vẫn là ca thông minh nhất.

- Lão Dịch người nói con thôn thiên cầu này cũng hút linh lực giống như thôn thiên quyết sao?

- Không đứng trên đời này chỉ có hồn độn thần thú mới có thể hút linh lực thiên địa để tu luyện còn con cầu này chỉ có thể hút linh lực yêu thú.

Thì ra là như vậy, hắn tiếp tục phân loại linh đan, kim can hạt, đại sơn quy, liệt điểm hồ, băng phong hồ và một con sư ngư.

- Không lẽ con sư ngư trên kia là thú hộ nơi này sao?

Hắn không quan tâm điều quang trọng nhất bây giờ là cái gương cuối cùng, hắn lấy ra bên ngoài chỉ thấy bên trong có 4 tấm ngọc bài, một hộp gỗ.

- Đây là thứ gì?

- Đây là thông linh thạch thường dùng để lưu lại thần thức hoặc là công pháp, người chỉ cần đưa thần thức vào liền biết trong đó chứa đựng thứ gì.

Long Thăng Thiên truyền thần thức vào 4 tấm ngọc bài lần lượt hiện lên thông tin truyền vào đầu hắn, tấm đầu tiên là một bộ trận pháp, tiếp theo là luyện đan thuật, luyện khí thuật cuối cùng là một bộ thân pháp còn có một đoạn thông tin ngắn hiện lên, trong đó ghi rõ chủ nhân nơi này từng là một vị tán tu cơ duyên xảo hợp thành tựu đại đề dùng thân pháp của mình hành hiệp khắp nơi mượn giàu cho nghèo, thứ gì quý giá tự thân bảo quản, cuối cùng dụng phải cường địch trốn đến nơi đây.

- Ta kinh, cái gì hành hiệp trượng nghĩa rõ ràng là một tên đạo tặc hèn gì lại giàu có như vậy.

Hắn nhìn 4 miếng thông linh thạch, thân pháp thì hắn đã có sư phong thuật của Lão Dịch truyền cho nên quyền này không có tác dụng còn về đan thuật với trận pháp để sau này tính, hắn nhìn sơ qua luyện khí phát hiện những điều trong đây ghi lại cũng không hữu ích nhiều liền không để ý đến mấy tấm lệnh bài này nữa chuyển sự chú ý qua chiếc hộp còn lại.

- Hi vọng không phải là một bộ kiếm pháp a.

Hắn mở ra bên trong chỉ có một chiếc chìa khóa màu vàng sáng lấp lánh bên trên có in hình một con kì lân.

- Lão Dịch người nhận ra thứ này không?

- Đây là một chiếc chìa khóa.

Ai không biết đây là một chiếc chìa khóa, hắn quan sát vài lần không phát hiện được gì liền ném lại vào chiếc hộp.

- Hắc hắc không ngờ lần này lại trúng lớn như vậy a.

Hắn nhìn thanh kiếm đang nằm dưới đất, không lẽ mờ dăng tới miệng còn không xoi được?

- Lão Dịch không có cách nào lấy được linh khí từ trong đó ra sao?

- Không.

- Vậy có thể sử dụng không?

- Được.

Long Thăng Thiên tiến lại cầm lấy thanh kiếm một cảm giác lạnh lẽo lại truyền đến, hắc đỉnh bên trong tỏa ra khí tức ngay lập tức cảm giác lạnh lẽo biến mất, hắn cầm thanh kiếm trong tay có ảo giác có thể chém đứt thiên địa, thể gian vô đối.

- Thật đúng là vũ khí thiên cấp có khác.

Vũ khí lợi hại như thế này chỉ một tia khí tức của hắc đỉnh liền bị trấn áp, trong lòng hắn càng rung động không biết hắc đỉnh lợi hại như thế nào? Mặt kệ như thế nào tiểu đỉnh càng lợi hại thì mạng ta càng được đảm bảo, hắn mang bộ xương khô đến cái hồ sao đó chôn xuống.

- Tiền bối người cũng xem ra là có ơn với ta nhưng bản thân ta chính trực, nghĩa khí, trung hậu, thật thà không thể kế thừa y bát của người nên chỉ có thể nói lời tạ ơn mong người đừng trách tội.

Long Thắng Thiên đi đến chỗ định thủy châu mới phát hiện ra một vấn đề hiện tại hắn không thể phi hành làm sao có thể lấy định thủy châu?

- Đúng rồi, chút nữa quên mất ngu đầu mã diện cũng có thể phi hành.

Hắn lấy ngu đầu mã diện ra sao đó bật chế độ phi hành, hắn thu định thủy châu vào trong giới chỉ liền cảm nhận áp lực khổng lồ ép xuống, hắn phóng thẳng vào trong nước thoát ra khỏi hồ, mặt nước trong hồ liền hạ thấp hơn 10 trượng.

- Lần nào gặp mỹ nữ ta đều may mắn không biết có nên dẫn theo một lão bà bên cạnh không?

Long Thắng Thiên nhìn xung quanh vài lần, nơi đây có yêu thú cấp 5 tức là hắn đã lạc trôi vào sâu trong thanh hà cốc nếu còn đi bậy chắc chắn sẽ làm mồi cho yêu thú.

- Có nên ném đá dò đường không đây?

- Không cần người chỉ cần thả thiểm điện điều ra ngoài nó sẽ chỉ cho người biết nên đi đường nào.

- ẶC, sao người không nói sớm?

- Nếu ta nói ra không phải người sẽ mất đi cơ duyên sao, xét đến cùng người nên cảm ơn ta mới đúng.

Đây là cái lý luận gì vậy? đã làm sai còn muốn ta cảm ơn, hắn thả ra thiểm điện điều ngay lập tức xác định được phương hướng liền phóng xe đi, không biết bọn họ tranh giành linh chi đến đâu rồi? đi được nửa ngày hắn lại nhìn thấy đoàn người Lý Thanh Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đột phá

Thanh Nguyệt sư tỷ.

Lý Thanh Nguyệt quay lại nhìn liền thấy Long Thắng Thiên đi đến.

- Tiểu Thiên không phải người đi bắt độc giác tê sao? Tại sao lại chạy đến đây?

- Ta đã bắt được rồi, sư tỷ không phải đi hái linh chi sao? Sao lại đi về nhanh như vậy.

Nghe Long Thắng Thiên hỏi Lý Thanh Nguyệt dậm chân trả lời.

- Còn không phải có người đến phá đám hay sao? Hại ta không xem được bọn họ đánh nhau.

- Hả, ai lại có bản lĩnh như vậy?

- Ta cũng không biết khi linh chi thành thực không biết từ đâu một cô nương áo trắng bay ra sao đó hái linh chi bay mất.

Nghe Thanh Nguyệt nói Long Thắng Thiên nhú mày, không phải lại là nàng chứ?

- Sư tỷ người không cần phải buồn bực, ta có một cách có thể làm cho bọn họ so tài với nhau.

Lý Thanh Nguyệt nghe được hưng phấn hỏi.

- Người có cách gì mau nói a, nếu thành công sư tỷ sẽ thưởng cho người.

- Rất đơn giản người chỉ cần mở hội luận võ ai được giải nhất người sẽ cùng người đó luận trà đàm đạo.

Lý Thanh Nguyệt đảo mắt hỏi.

- Cách này thật sự được sao?

Long Thăng Thiên thấy nàng bắt đầu tin liền chém tiếp.

- Tất nhiên, người là một trong mười mỹ nữ tiên môn ta dám chắc họ không những tham gia mà còn vô cùng náo nhiệt.

Lý Thanh Nguyệt hai mắt phát sáng lại ra vẻ tò mò hỏi.

- Thật sao? Nhưng tại sao họ lại tham gia, không lẽ chỉ muốn cùng ta uống trà thôi sao?

Tất nhiên không phải tiến thêm bước nữa càng tốt, hần trong lòng thầm nghĩ ngoài mặt cười ha ha nói.

- Tất nhiên, họ là ngưỡng một tài năng và sắc đẹp của sư tỷ a.

- Vậy nếu như bây giờ ta nói có người khi dễ ta họ cũng đứng ra đánh sao?

- Đúng vậy.

Long Thăng Thiên theo bản năng gật đầu lại thấy có gì đó là lạ.

- Hi hi tiểu Thiên bây giờ sư tỷ tâm trạng không được tốt, sợ là không nhận được đến ngày đó, người có thể giúp sư tỷ không?

Long Thăng Thiên nhìn sư tỷ một bộ dạng chờ đợi trước mắt mà lạnh người, hần tính sơ qua đoàn người Đỗ Cương có đến mấy chục người cái này rõ ràng là tự ngược đầu phải chiến đấu.

- Sư tỷ, không phải người muốn nói tên phi lễ đó là ta chứ?

- Đúng vậy a, ai kêu người thân với ta nhất không nhờ người thì ta nhờ ai bây giờ?

Hần nhớ lại từ khi tiến vào luyện khí viện chưa từng thấy một tên nam nhân nào trêu chọc nàng hần còn tưởng bọn họ có vấn đề bây giờ mới biết thật ra họ không dám.

- Hi hi, sư tỷ đệ đột nhiên nghĩ ra một cách khác hữu hiệu hơn.

- Hừ là cách gì?

- Tạm thời thì không thể nói đến khi về tiên môn người sẽ biết.

- Tiểu Thiên người không phải muốn gạt tỷ tỷ chứ như vậy người ta rất là thương tâm a.

Long Thăng Thiên nhìn nàng vẻ mặt ủy khuất, đôi mắt ngấn nước thăm than thở, ở đây không có giải Oscar nếu không nàng nhất định sẽ nhận được.

- Tiểu đệ làm sao dám, huống hồ tỷ tỷ người lại thông minh, xinh đẹp, dễ thương như vậy làm sao có người nỡ lừa người.

- Tốt vậy chúng ta mau trở về.

Hần nhìn nàng vui vẻ chạy đi bây giờ mới hiểu câu nói lòng dạ đàn bà là thâm sâu khó lường nhất, thật thay đổi nhanh đến chóng mặt a, hần và Lý Thanh Nguyệt vừa đi vừa nói chuyện làm cho mấy tên xung quanh vừa hâm mộ vừa đỏ kị.

Lúc này trong thanh hà điện 7 vị trưởng lão đang hội họp.

- Thất đệ người nói bọn tiểu tử đó nhìn thấy một linh vương thật sao?

- Đúng là như vậy, cả 3 người Ngô Phong, Đỗ Cương, Lý Thần đều khẳng định.

- Đại ca người nghĩ có khi nào là mấy tiên môn kia đến dò thám chúng ta không?

- Ta nghĩ nghĩ đệ nói có lí dù sao cuộc thi liên viện 10 năm một lần giữa tứ đại tiên môn cũng chỉ hơn một năm nữa là tổ chức, lần này ta nghe nói có hơn 10 suất tiến vào Đông Phương học viện.

Đoàn Chính Nghĩa trong lòng cũng đang lo lắng việc này nhất định phải xử lí ổn thỏa.

- Các vị sư đệ ta nghĩ chúng cũng chỉ thăm dò tìm hiểu nội tình, bọn chúng không có gan làm bậy đâu.

- Đại ca không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn chuyện này có thể ảnh hưởng đến tương lai thanh hà môn chúng ta hơn 10 sao.

Đoàn Chính Nghĩa gật gù đầu.

- Từ đệ nói đúng, kêu mấy tên tiểu tử kia đừng đi loạn nữa yên ổn ở trong tiền môn đi.

Đoàn Chính Nghĩa nhìn Triệu Kiến Nghiệp nói.

- Nhị đệ đạo gần đây nghe nói người thu một tiểu đồ rất có thiên phú?

Triệu Kiến Nghiệp nghe vậy liền mỉm cười.

- Tên tiểu tử này cũng tạm được thôi nhưng nếu có ta chịu khó chỉ giáo không chừng có thể tạo ra tiền đồ.

- Ha Ha lão gia hóa người vẫn không bỏ được thói quen khoác lác, ta nghe nói tiểu tử đó có thể tạo ra linh khí mà không cần sử dụng linh lực e rằng ngay cả người cũng không làm được vậy mà còn nói là tạm tạm sao?

Nhị trưởng lão bị nói đến mặt đỏ bừng.

- Hừ, cho dù là như vậy thì sao? hần tính tình còn trẻ lại thiếu kinh nghiệm giống như cây cao giữa gió nếu không có ta dìu dắt hần có thể đứng được sao?

Đại trưởng lão nghe vậy liền gật đầu cười nói.

- Người cũng không cần nổi giận ta chỉ nhắc nhở người hần có thể kiếm được cho tiền môn một suất vào Đông Phương học viện có sẵn mà đào tạo về mặt tài liệu luyện khí thì ta có thể mất nhắm mắt mở.

Mấy vị trưởng lão nghe được hai mắt liền sáng lên, nếu trong tiền môn có người đạt được một suất vào Đông Phương học viện thì họ sẽ nhận được một nguồn tài nguyên vô cùng lớn có thể giúp học tiến thêm một bước không chừng.

- Nhị ca nếu tên tiểu tử đó muốn học thêm trận pháp cứ bảo hần đến tìm đệ.

- Nếu hần muốn học kiếm thuật ta cũng có thể truyền đại.

- Đúng vậy nếu hần muốn học phù chú ta cũng có thể chỉ.

...

Triệu Kiến Nghiệp quát.

- Các người là đang đào gốc tường nhà ta sao? hần đã được ta chọn để kế thừa y bát nên không có duyên với các người, các người đừng mơ nữa.

- Nhị đệ ta thật sự rất ghen tị với người a, tìm được một tên đệ tử ưng ý để truyền thừa sao này người có thể an tâm cười hạc quy tiên.

- Người nói cái gì?

- Khục... khục... lẽ lẽ, lẽ lẽ là an hưởng tuổi già, là an hưởng tuổi già.

- Hừ.

Long Thăng Thiên trở về liền mượn lý do tu luyện bế quan, hần từ trong không gian giới chỉ lấy ra một bình tăng linh đan ngay lập tức một mùi dược liệu bay ra khỏi bình hần có cảm giác chỉ cần ngửi thôi cũng có thể tăng cảnh giới, trong bình có 10 viên đang được lấp lánh, hần lấy ra một viên dùng thử, đan dược vừa vào một nguồn linh lực hùng hậu lập tức tràn đến tuy hần vận thần thiên quyết nhưng vẫn cảm thấy cơ thể mình đang căng phồng có thể bạo phát bất cứ lúc nào. Hắc đỉnh trong cơ thể rung lên 8 phần linh lực lập tức bị nó hút vào.

- Thật nguy hiểm, tốc độ hấp thu của ta vẫn là quá chậm.

Long Thăng Thiên cảm nhận linh lực trong cơ thể đang bắt đầu đột phá từ linh úy tầng 3 sơ kì, trung kì, hậu kì, đỉnh phong lúc này linh lực trong tầng linh đan đã bị hần hấp thu hết từ trong hắc đỉnh lại tiếp tục truyền ra linh lực của hần lại lần nữa đột phá linh úy tầng 4, 5, 6 sơ kì, trung kì lúc này mới hết thuốc.

- Lão Dịch nếu ta để hắc đỉnh hấp thu dược lực sao đó lại truyền cho ta người thấy như thế nào?

- Không được.

- Tại sao?

Hần thấy cách này rất tốt chỉ cần đủ tài nguyên hần sẽ nhanh chóng đột phá linh vương.

- Thứ nhất người cần thuốc lên cấp cảnh giới tuy cao nhưng không có lực chiến đấu tương ứng, thứ nhì người sẽ mất đi tự chủ ý lại vào hắc đỉnh, thứ 3

đời này người đừng mơ đột phá linh vương.

- Tại sao không thể đột phá linh vương?

- Hừ người tương linh vương chỉ cần đủ linh lực cung cấp là đột phá sao? muốn đột phá linh vương không những cần linh lực mà còn cần linh ngộ, mỗi linh vương đều có đạo riêng của mình gọi là vương đạo.

- ẤC khó như vậy? vậy làm sao ta có thể tìm được đạo của mình?

- Chỉ có 2 cách một người là thiên tài tuyệt thế ngộ ra đạo bản thân, hai chỉ có thể từ trong chiến đấu tìm ra.

Long Thăng Thiên tuy thường tự kiêu nhưng bản thân hẳn hiểu rõ thiên phú của mình không ra sao cả như vậy hẳn phải đi con đường thứ 2, không đạt đến linh vương không thể đi tìm năng.

Hắn lấy ra kim long thảo vận chuyển hồn thú tiến hành hấp thu, từng luồng linh khí bao quanh yêu xà sao đó hòa nhập vào trong, hắn cảm nhận được yêu xà có được một cỗ khí thế khác hẳn trở nên uy nghiêm không thể xâm phạm.

- Chỉ có như thế sao? không lẽ dung hợp thất bại?

- Hừ, chỉ một cây kim long thảo cấp 7 thì có thể làm đổi được gì, có thể cho con rắn nhỏ này có được một ít long uy là thành công rồi.

Nghe Hắc Dịch tiên vương nói, Long Thăng Thiên cạn lời linh thảo cấp 7 a, kể bên lúc nào cũng có một con yêu thú cấp 7 thủ hộ, một con yêu thú cấp 7 là ngang với một linh đế thử tính xem ở Nam vực có bao nhiêu người đạt linh đế, lại thêm một tên phá của.

Hắn nhìn đồ vật trong giới chỉ một chút trừ thôn thiên cầu ra hẳn vẫn còn 5 viên linh đan nếu là người khác chỉ có thể dùng chúng để luyện đan hoặc tạo trận pháp nhưng hắn có Hắc đỉnh có thể chuyển hóa thành hồn thú.

- Lão Dịch người đã từng thấy một vũ khí có nhiều hồn thú bao giờ chưa?

- Chỉ thấy 1 lần.

- Hà, ngay cả lão quái vật người cũng chỉ thấy một lần?

- Người nói ai là quái vật, bản tọa chỉ mới sống hơn trăm vạn năm thua xa cái đỉnh đen kia

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Mém chết

- Như vậy còn không gọi là quái vật? một tên chúa tể cũng chỉ sống hơn vạn năm a.

- Người thì biết cái gì? Bọn chúng mới thật sự là quái vật ngay cả bản thân sống bao nhiêu năm cũng không nhớ.

- Người đừng có đánh trống lảng a, nhanh nói cho ta biết cái thứ người gặp kia là cấp bậc gì?

- Ta không có tâm trạng.

Long Thăng Thiên lắc đầu lão Dịch này làm việc vốn tùy hứng lão không muốn nói ép cũng vô dụng, hắn bắt đầu chế tạo vũ khí một loại vũ khí thông thường đều chỉ có một hồn thú nếu chứa 2 hồn thú thì cần có vật liệu vô cùng vững chắc hơn nữa hai hồn thú này có thể sẽ tương khắc mất đi hoặc là dung hợp lại thành một cho nên chỉ riêng việc giữ hai hồn thú cùng tồn tại cũng là một vấn đề lớn.

- Chỉ có những thứ ta không làm được không có thứ gì ta nghĩ không ra, đúng rồi nếu không thể để chung một chỗ vậy thì tách chúng ra.

Hắn nhớ lại lúc trước ở địa cầu hắn từng xem phim 5 anh em siêu nhân gì đó mà không nhớ tên, 5 khẩu súng của bọn chúng có thể hợp lại một, nhớ đến đây trong đầu hắn lóe lên ý tưởng hẳn muốn chế 4 hộp đạn chứa 4 hồn thú, muốn sử dụng hồn thú nào chỉ cần gắn chúng vào là xong. Long Thăng Thiên lao vào chế tạo nhưng ngay lập tức lại xuất hiện một vấn đề khác hẳn không luyện được tài liệu địa cấp a.

- Máy thứ này đều là hồn thú cấp linh vương không phải tài liệu địa cấp thì không thể luyện chế.

- Lão Dịch người thông minh, uyên bác như vậy có nghĩ ra cách gì không?

- Tạm thời chỉ có 2 cách một là đợi người đột phá linh vương, hai là tìm được một loại dị hóa.

- Dị hỏa?

- Đúng vậy vạn vật tương khắc chỉ cần người có cơ may tìm được dị hỏa ta có thể giúp người không chế chúng.

Long Thắng Thiên thờ dài xem ra việc chế tạo vũ khí phải tạm hoãn, hắn rời phòng đi đến vũ điện để đổi lấy điểm công hiến, hắn tại thanh hà cốc tổng cộng thu được 93 cái sừng tên mỗi cái đổi được 100 điểm công hiến tổng cộng hắn thu được hơn 9300 điểm công hiến, hắn nhìn trên bảng đổi thưởng một môn vũ kĩ hoàng cấp thượng phẩm cần 1000 điểm công hiến, vũ kĩ huyền cấp cần ít nhất 1 vạn điểm công hiến.

Hắn sao khi đổi điểm liền tiến đến tận thư các, ông lão tóc bạc kia vẫn đứng ở đó như trước nhắm mắt dưỡng thần, hắn gật đầu vờ lảo đảo tiến vào bên trong.

- Lúc trước ta chưa sử dụng môn bài tính ra lần này có thể mang ra hai loại công pháp.

Hắn bây giờ chỉ có liệt chỉ dùng để công kích nhưng sát thương lại không lớn không thể lúc nào cũng dùng thôi tình độc được, đối với mỹ nữ hắn không ngại nhưng nếu là nam nhân và yêu thú thì sao? Nếu chạy không thoát thì chỉ có nước cắn lưỡi.

- Kim can quyền, phục ma quyền, phong vân chương...

Long Thắng Thiên lắc đầu nhìn về phía lầu 2 liền cất bước đi lên mặt dù tu sĩ luyện đến linh úy đỉnh phong mới có thể miễn cưỡng thi triển vũ kĩ huyền cấp nhưng hắn có thôn thiên quyết linh lực của hắn nhiều hơn người khác mấy lần.

- Đứng lại linh úy trung cấp không được bước lên tầng 2.

Lúc này một người đứng ra cản hắn lại, nghe động tĩnh một số người cũng chú ý.

- Chỉ xem cũng không được sao?

Hắn thấy người kia không trả lời cũng hiểu, đang lúc hắn định rời đi thì có âm thanh vọng đến.

- Cút để hắn lên.

- Vâng.

Nhìn Long Thắng Thiên đi lên một số tên phía dưới bàn tán.

- Người biết hắn là ai không?

- Người đi hỏi hắn xem có biết ta là ai không? tại sao ta phải biết hắn?

- Ta biết.

- Người biết? vậy nói nghe xem hắn là ai?

- Hắn là người vừa bước lên lầu.

- Đệt, hôm nay không nên ra khỏi phòng.

Long Thắng Thiên đi lên tầng hai, hắn nhìn xung quanh số vũ kĩ nơi đây không bằng một phía dưới tầng một, hắn đi một vòng quan sát không tìm được vũ kĩ thích hợp nhưng hắn lại tìm được một bộ luyện thể kim cương công.

Kim cương công là công pháp luyện thể chia là 2 phần, phần 1 luyện bì làm cho da thịt rắn chắc đao thương bất nhập, phần 2 luyện tạng làm lục phủ ngũ tạng được cường hóa hạn chế nội thương.

- Người là tên đồ đệ nhị ca mới thu sao?

Long Thắng Thiên nhìn một lão già từ bên trong đi ra, hắn xem người này chắc là một trong 7 vị trưởng lão của tiên môn.

- Tham kiến tiên bối.

- Không cần đa lễ, người cứ gọi ta Phong trưởng lão là được.

Long Thắng Thiên nhìn lão già này, không biết lão tính toán gì đây?

- Có phải người đang thắc mắc tại sao ta lại đặc cách cho người lên đây đúng không? người không cần phải biết người chỉ cần tiếp tục phát huy tài năng của người là tốt rồi.

Mấy lão già này thật biết thả thính a, hắn cũng không hỏi nhiều chỉ cần không đụng đến hắn thì tất cả mặt kệ.

- Người cứ xem tiếp đi, ta đã dặn dò bọn chúng người có thể lên đây khi nào cũng được.

Long Thắng Thiên nhìn lão già rời đi, không biết mấy người này định làm gì? tốt nhất vẫn nên có phòng bị a, hắn rời đi vũ điện phát hiện có người đi theo, hắn nhận ra tên này, lúc trước tên này đi theo bên cạnh Triệu Đạt.

- Xem ra phải đi giải quyết một số vấn đề, ta cũng không thích lúc nào cũng bị nam nhân rình mò a.

Long Thắng Thiên không đi về phòng mà đi hướng khu rừng bên ngoài tiền môn, nơi đây khá hoang vắng thích hợp cho đệ tử tĩnh tu, luyện công.

- Ta thật không ngờ người lại tự sa đầu vào lưới.

Triệu Đạt từ bên trong đi ra phía sau hắn còn có 4 tên tiểu đệ.

- Ta nói Triệu huynh ta và người không ân không oán tại sao người cứ để ý đến ta hoài vậy? không lẽ người có sở thích đặt biệt vậy thì thật xin lỗi ta đã có thể từ a.

Triệu Đạt nghe hắn nói nộ khí bốc lên, lần trước tên này làm hắn mất mặt trước nhiều người hắn là con của một đại thần quyền uy khinh triều ngay cả mấy vị hoàng tử còn phải nể hắn 3 phần, Triệu Đạt không nước được cục tức này liền phái người theo dõi tên này hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội.

- Người có di ngôn gì cứ nói hôm nay tâm tình ta vui có thể sẽ giúp người thực hiện.

Long Thắng Thiên nghe được trong lời nói mang theo sát khí, hắn trong lòng rung động nếu hắn không tính sai đây có thể là lần đầu tiên hắn giết người từ khi đến đại lục này.

- Triệu huynh đã nói như vậy ta cũng muốn biết một chuyện, thật ra người thích toàn thay hay là hủy thi diệt tích.

Triệu Đạt nghe được trong lòng phần nộ, vận linh khí tấn công, 4 tên tiểu đệ cũng tiến hành vây đánh. Long Thắng Thiên ném ra mấy trái boom khói sao đó vận ngự phong thuật phi thân sang một bên tay liên tục thi triển liệt chỉ.

- Chia ra bao vây hắn lại.

Bốn tên tiểu đệ nghe được liền chia ra tấn công từ 4 phía Triệu Đạt đứng bên ngoài quan sát khi có thời cơ liền xuất kích, Long Thắng Thiên bị vây bên trong hắn vốn không giỏi cận chiến ngay lập tức liền bị vây đánh trên người liền xuất hiện một số vết thương.

- Không ngờ mấy tên này lại lợi hại như vậy.

Hắn hiện tại đã đạt linh uy tầng 6 lại bị 4 tên linh uy tầng 2 hợp lực vây giết đây là do thiếu kinh nghiệm chiến đấu, hắn vận âm dương quyết hấp thu một phần công kích giảm tổn thương cho cơ thể.

- Tiểu tử người bây giờ là đang quyết đấu chứ không phải là thi đấu, nếu người không hạ sát thủ người chết chính là người.

Triệu Đạt tìm được cơ hội lập tức tấn công hắn gọi ra hồn thú là một con hỏa hầu đánh đến, Long Thắng Thiên bị trúng đòn lập tức bị đánh văng đi một đoạn rơi xuống đất học ra mấy ngụm máu, hắn cảm giác được xương ngực của mình giống như bị gãy đoạn.

- Tên tiểu tử người mạng cũng giải thật, bị trúng một đoàn hỏa hầu cũng không chết.

Triệu Đạt nhìn Long Thắng Thiên nằm trên đất cũng hơi kinh ngạc nhưng không sao bị đánh đến như vậy thì còn sống nổi sao?

- Hừ, tiểu tử người nên biết trên đời này có một số người không phải loại người như người có thể đắc tội được.

Long Thắng Thiên cảm thấy toàn thân đau nhất hắn bây giờ ngay cả cử động cũng không thể, bây giờ phải làm sao đây? Hắn nhìn Triệu Đạt phía trước lại có thêm 4 tên tiểu đệ đứng xung quanh nếu không tìm được cách e là sẽ bỏ mạng.

Triệu Đạt đi đến chừng lực ngưng tụ, lúc này một giọng nói lại cất lên.

- Đệ tử luận bàn đến điểm ngưng thì nên ngưng.

Triệu Đạt nhìn Long Thắng Thiên nằm trên đất hừ lạnh.

- Xem như người may mắn.

Long Thắng Thiên nằm trên đất thở phào lấy ra mấy viên hòi thương đan, hòi linh đan nuốt vào sao đó hắn nằm lăn ra đất để được lực tự phát tác ảnh mất nhìn vô thần lên bầu trời lúc này nếu không có người kia đúng lúc đi ngang qua thì hắn thật sự bị giết rồi.

- Lão Dịch người nói đúng chỉ có thực lực mới có thể bảo mạng nếu chỉ dựa vào ngoại lực có thể một ngày sẽ lật thuyền trong mương vạn kiếp bất phục.

Hắc Dịch tiên vương nhìn hắn nhắm mắt nằm đó, hắn khẽ thở dài.

- Hi vọng trải qua việc lần này người sẽ thật sự thay đổi, con đường đế vương không phải dễ đi a.

Hắc Dịch tiên vương thở dài như đang hồi tưởng lại chuyện cũ ánh mắt mờ hồ buồn bã.

Long Thắng Thiên cảm nhận được thân thể đang dần hồi phục, hắn thử đứng lên vận động thương thể trong người không cánh mà bay.

- Đan dược cấp 7 quả nhiên lợi hại, Triệu Đạt ta không biết nên hận người hay đa tạ người.

Hắn đứng dậy đi về phòng mình lần này hắn ngộ ra được rất nhiều đạo lý cần phải tìm hiểu, Long Thắng Thiên ngồi trong phòng nghĩ về con đường tu luyện của mình hắn bây giờ chỉ có thân pháp, vũ kỹ không có sát thương, không có kỹ năng cận chiến, không có kinh nghiệm chiến đấu, hắn bây giờ chỉ có khả năng luyện khí nhưng trong thực chiến không thể sử dụng được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thí luyện

- Xem ra ta cần một sát chiêu để làm lá bài tẩy nhưng đi đâu tìm đây? Đứng rồi lão Dịch người không phải nói không có công pháp đào mạng vậy công pháp chiến đấu người cũng phải có đúng không?

- Tất nhiên nhưng công pháp của ta chỉ khi người đạt cấp linh vương mới có thể sử dụng.

Đang lúc hắn thất vọng thì nghe Hắc Dịch nói tiếp.

- Ta không có không có nghĩa là người khác không có.

- Ý người là sao?

Long Thắng Thiên vừa nghe liền biết có hi vọng hai mắt sáng như sao hỏi.

- Người nên nhớ một điều mỗi một loại vũ khí đều có linh khí của nó khi chủ nhân chiến đấu điều sẽ câu thông với khí linh để tăng thêm uy lực cho chiêu thức do đó khí linh cũng có thể sẽ ghi nhớ lại những chiêu thức đó.

- Vậy thì sao?

- Tên tiểu tử gốc nhà người không phải người còn một thanh thiên kiếm hay sao mau mang nó ra ta sẽ có cách hỏi ra mấy chiêu cho người sử dụng.

Long Thắng Thiên bừng tỉnh liền lấy ra thanh kiếm thiên cấp hạ phẩm kia.

- Cố gắn câu thông với kiếm linh đi ta sẽ trợ uy cho người.

Hắn nhắm mắt lại một tia thần thức tỏa ra truyền vào thanh kiếm, thanh kiếm rung lên theo bản năng muốn phản kháng sao đó lại cảm nhận một luồng uy áp truyền đến liền im lại, Long Thắng Thiên cảm nhận được kiếm linh không còn phản kháng liền tiến vào thanh kiếm hắn nhìn thấy được kiếm linh là một băng điều vô cùng to lớn đang nhìn hắn.

- Lão Dịch tiếp theo ta phải làm sao?

- Người chỉ cần tập trung ghi nhớ là được.

Hắc Dịch tiên vương vừa dứt lời Long Thắng Thiên liền cảm thấy xung quanh biến đổi phía trước xuất hiện một trận chiến, một thanh niên áo trắng trên tay cầm một thanh kiếm đang đánh nhau với hơn 10 người, hắn nhìn người thanh niên chiến đấu giống như đang dạo chơi, mỗi chiêu thức người này tung ra như lưu thủy hành vân vô cùng trôi chảy, 1 vs 10 nhưng không rơi vào hạ phong.

- Thật lợi hại.

Long Thắng Thiên lú lờ nếu đổi là hắn thì nhất định bị ăn hành ngập mặt.

- Người đừng ngơ ngác nữa mau tập trung ghi nhớ.

Lúc này người thanh niên đột nhiên lao lên trời thanh kiếm trong tay y rung lên tỏa ra hàn ý mãnh liệt.

- Băng phong vạn lý.

Một kiếm này chém ra thiên địa như bị đóng băng lại từng lưỡi phong nhận bay đến trong vô hình ngay sao đó là 10 thi thể xuất hiện, người thanh niên bạch y như tuyết giết người không dính máu trên tay mang theo một thanh kiếm thiên hạ vô đối, lúc này hình ảnh biến mất hắn bị đẩy trở ra.

- Người thấy thế nào?

- Ngẫu, rất ngẫu.

- Ta muốn hỏi người nhớ được bao nhiêu chiêu thức?

Long Thắng Thiên nhìn Hắc Dịch tiên vương đang nghiêm túc cũng không đùa giỡn.

- Tạm thời không nhớ được chiêu nào.

- Hải không thể trách người dù sao người cũng chưa từng luyện kiếm, đây là vũ kỹ bằng tự kinh người cố gắng luyện tập.

Long Thắng Thiên cảm giác có một luồng kiến thức truyền vào trong đầu mình. Bằng tự kinh chia làm 4 thức bằng chỉ, bằng toái, bằng phong vạn lý, bằng diệt thiên hạ mà hắn mới đạt linh uy nên chỉ có thể học thức đầu bằng chỉ một chỉ điểm ra vạn vật hóa bằng.

- Ngay cả tên gọi cũng trâu bò.

Hắn lấy ra huyền băng tâm bắt đầu tìm hiểu bằng chỉ, một chỉ khi bắn ra ngay lập tức có thể đóng băng đối thủ nếu luyện đến đại thành ngay cả linh lực đối phương cũng có thể đóng băng.

Triệu Đạt lúc này đang ngồi tu luyện, bây giờ tâm tình hắn đang rất tốt hôm nay cuối cùng cũng trả được thù tuy không giết được tiểu tử kia nhưng cũng có thể làm cho hắn nằm trên giường vài tháng thậm chí có thể tổn thương căn cơ, đột nhiên hắn cảm giác có một trận nguy hiểm ập đến theo bản năng muốn né đi nhưng lại phát hiện cơ thể không còn cảm giác lập tức ngã xuống chết không kịp thở.

Sáng hôm sau Long Thắng Thiên từ trong tu luyện tỉnh lại hôm qua hắn đã nắm được phần cơ bản của bằng chỉ hắn tự tin chỉ cần luyện thêm vài ngày là có thể thi triển được, hắn vừa bước ra phòng liền thấy được một bóng hình xinh đẹp đang đứng trước, ánh nắng chiếu vào làn da trắng sáng làm cho nàng thêm mê hoặc.

- Thanh Nguyệt sư tỷ mới sáng sớm người đến đây có việc gì sao?

- Hừ tên tiểu đệ đệ nhà người từ lúc trở về liền không đến khí viện, sư tỷ quan tâm người nên đến xem không được sao?

Long Thắng Thiên thấy nàng giận dữ, bộ dáng e thẹn làm hắn nhìn ngây ngất, hắn và nàng quen thân vậy sao?

- Người còn đứng đó làm gì? Mau theo ta, ta dẫn người đến chỗ này.

Lý Thanh Nguyệt không đợi hắn phản ứng đã nắm tay kéo đi trên đường nhiều người nhìn thấy cảnh này đều ghen tỵ.

Long Thắng Thiên cảm nhận được cảm giác mềm mại từ trên tay truyền đến cũng không có ý phản kháng, dù sao người ta cũng là sư tỷ a có muốn phản kháng cũng không được, hắn được nàng kéo đến một nơi khác trong vũ viện lại nhìn thấy rất nhiều người đang đứng đó không biết đang xem cái gì?

- Đây là nơi nào?

- Người thật sự không biết sao?

Thấy hắn lắc đầu Lý Thanh Nguyệt đắc ý nói.

- Đây là phòng của Triệu Đạt, tối hôm qua hắn bị người ta dùng phi châm ám sát đến sáng hôm nay mới phát hiện thi thể.

Long Thắng Thiên nghe nói đến Triệu Đạt trong lòng liền dâng lên hàn ý sao khi biết được hắn chết liền có cảm giác là lạ, tên nào ngu ngốc đến mức ra tay trong tiên môn, Long Thắng Thiên tiến đến quan sát thấy Triệu Đạt nằm trên mặt đất mắt mở to, rõ ràng là chết không nhắm mắt, lúc này một đoàn người đi đến mọi người đều tránh qua hai bên để nhường đường, Long Thắng Thiên nhận ra người này, tam trưởng lão Ngô Quang Huy.

Ngô Quang Huy tiến vào trong nhìn xung quanh một vòng sao đó lại nhìn thi thể của Triệu Đạt, hắn phát tay một luồng linh lực phóng vào người Triệu Đạt lập tức hai cây châm bay ra nằm trên tay lão.

- Tất cả mọi người ai không phận sự lập tức rời đi, trong thời gian này không ai được suất sôn.

Lý Thanh Nguyệt thấy không còn gì vui lập tức kéo Long Thắng Thiên rời đi, hai người đi được một lát Lý Thanh Nguyệt nhìn hắn nói.

- Tiểu Thiên sư tỷ nghe nói người có xích mích với tên Triệu Đạt kia có đúng không?

- Sư tỷ người là đang nghi ngờ ta sao?

- Hừ, ta chỉ là quan tâm người thôi với bản lĩnh của người ngay cả đánh hấn cũng không lại chứ đừng nói đến việc giết hấn.

Long Thắng Thiên mặt đen lại bị một nữ nhân đặt biệt là mỹ nữ xem thường là không tốt chút nào.

- Sư đệ người có thể dạy ta cách chế tạo mấy trái boom lửa kia không?

- Boom lửa.

Long Thắng Thiên ngăn người sao đó mới biết nàng nói là lừa mình.

- Sư tỷ người cũng biết đây thứ rất quý báu a, không thể tùy tiện truyền cho người được.

- Sư tỷ ta sẽ học không công sao? ta đường đường là tam công chúa Đại Thường tiểu quốc còn không trả nổi học phí sao?

Long Thắng Thiên thấy nàng chu mỏ nói, trong đáng yêu vô cùng liền cười hắc hắc nói.

- Thật sao? thứ gì cũng có thể?

- Này sao người cười gian như vậy?

Lý Thanh Nguyệt thấy hấn quét tới quét lui trên người mình theo bản năng lùi lại phía sao đề phòng.

- Không cần phải đề phòng như vậy, tiểu sư đệ của người mấy hôm nay tâm trạng không tốt muốn uống một chút trà hạ quả a.

- Liên quan gì đến ta?

Hấn nhìn ánh mắt ngây thơ của nàng lại không biết nói gì, sư tỷ ta không biết người khờ thật hay giả khờ a.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đến khí viện Lý Thanh Nguyệt trên đường đi vừa nói vừa cười dung nhan tỏa sáng làm nội tâm của hấn rung động không thôi.

- Tiểu Thiên ta thấy người có tài năng như vậy nhất định có thể tiến vào Đông Phương học viện sao này sư tỷ phải nhờ người chiếu cố a.

- Tất nhiên sư tỷ người xinh đẹp như vậy làm sao ta có thể quên người được.

Lý Thanh Nguyệt nghe hấn khen liền đỏ mặt.

- Người chỉ biết nói loạn.

Long Thắng Thiên nhìn nàng e thẹn thật muốn tiến lên ôm nàng một cái, hấn từ trong người lấy ra một bạch linh tử sao đó vận linh lực khắc tên mình lên đưa cho nàng nói.

- Sao này người cầm miếng ngọc này đến gặp ta như vậy ta sẽ không bao giờ quên người.

Lý Thanh Nguyệt nhìn bạch linh tử trên tay trong lòng rối loạn nhưng rất nhanh lại tươi cười nói.

- Đây là người nói a không được nuốt lời.

Nói xong nàng chạy vào khí viện, Long Thắng Thiên nhìn nàng rời đi trong lòng khó hiểu.

- Sao ta có cảm giác vẫn không hiểu hết nàng.

Lúc này trong thanh hà điện 7 vị trưởng lão đang ngồi thảo luận về cái chết Triệu Đạt.

- Đại ca theo như đệ kiểm tra hai cây ngân châm lấy ra từ trong người của Triệu Đạt là do một vị linh tướng phóng ra.

- Có manh mối gì không?

- Người này ra tay rất chuyên nghiệp hầu như không để lại dấu vết.

Đoàn Chính Nghĩa nhíu chặt đôi mày, hấn nghĩ được mùi âm mưu trong đây.

- Đại ca hôm trước đệ vô tình thấy được Triệu Đạt muốn ra tay với Long Thắng Thiên.

- Cái gì hấn lại dám ra tay với đồ đệ của ta?

Nhị trưởng lão này giờ vẫn bàng quan nhưng khi nghe nói đến đồ đệ mình lập tức trợn mắt.

- Nhị ca yên tâm đồ nhi người không sao hôm nay khi ta đến phòng Triệu Đạt gặp hấn vẫn sinh long hoạt hổ đi bên cạnh nha đầu Thanh Nguyệt.
- Hừ nếu như hấn dám làm đồ nhi ta bị thương ta sẽ cạo trọc đầu gia gia hấn.

Mấy vị trưởng lão đều lắc đầu nhị ca của bọn họ vẫn nóng tính như vậy.

Long Thắng Thiên trở về vũ điện hấn dự định đi tìm một số nhiệm vụ để rèn luyện kinh nghiệm liếc qua bảng nhiệm vụ, thanh phong điều mỗi con 500 điểm công hiến, liệt điểm báo 600 điểm, kim chung quy 550 điểm, độc giác xà 600 điểm... tất cả đều tập trung tại thanh hà cốc.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chiến độc giác tê

Long Thắng Thiên đang ở trong phòng luyện công bên ngoài lại có người chạy đến báo nhị trưởng lão gọi hấn đến.

- Tiểu tử ta nghe nói người bị thương, có sao không?

Nghe được nhị trưởng lão hỏi thăm hấn trong lòng thấy là lạ, lão đầu tử này biết quan tâm người khác từ khi nào vậy.

- Đồ đệ không sao?

- Hừ, tên không có mắt đó dám dẫm thương đệ tử của ta, cũng may hấn đã chết nếu không ta liền cạo đầu hấn.

Chết cũng được gọi là may mắn sao? Hấn trong lòng thầm nghĩ không biết tên Triệu Đạt nghe được sẽ ra sao?

Triệu Kiến Nghiệp thấy hấn không sao cũng yên lòng.

- Tiểu Thiên người có nghe nói đến Đông Phương Học viện chưa?

Thấy Long Thắng Thiên mờ mịch lão nói tiếp.

- Đông Phương học viện được xem là thánh địa tu luyện của Đông Phương trung quốc, nơi đó có thể cung cấp tài nguyên cho người nhiều hơn tiên môn vài chục lần, có công pháp, vũ kỹ địa cấp, có tông sư luyện khí chi đại, có thể đảm bảo bình an cho người và và người thân của người hơn nữa ta nghe nói trong học viện còn có một linh đê tọa trấn mỗi năm có thể truyền đạo vài lần.

Triệu Kiến Nghiệp nói xong liếc nhìn Long Thắng Thiên thấy hấn vẫn không phản ứng còn tưởng rằng tên này bị dọa đến phát ngốc.

Long Thắng Thiên nhìn nhị trưởng lão đắc ý trong lòng khinh bỉ, lão tử có công pháp thiên cấp còn cần mấy cái vũ kỹ địa cấp kia sao? Còn về luyện khí ta trên người mang theo cả một nền văn minh mấy ngàn năm còn cần tông sư chỉ giáo sao? Hấn nhớ lúc Tử Yên rời đi đã nói thánh giáo của nàng ở Đông Phương quốc nếu có thể tiến vào Đông Phương học viện không chừng có thể gặp lại nàng, hấn tò về kích động nói.

- Không biết sư phụ nói việc này với đồ nhi là có ý gì?

Nhị trưởng lão nhìn Long Thắng Thiên thân hình kích động cười nhạt, ngay cả ta cũng kích động huống hồ tên tiểu tử nhà người.

- Mỗi 10 năm một lần tứ đại tiên môn sẽ tiến hành tỷ thí lúc đó chấp sự của Đông Phương học viện cũng có mặt sẽ chọn ra những người ưu tú đưa về học viện.

- Sư phụ ý của người là muốn đồ nhi đi tham gia cuộc tranh tài lần này?

- Không sai nhưng không phải chỉ mình ta muốn mà các trưởng lão khác cũng đã đồng ý cho người đại diện khí viện tham gia. Trong vòng một năm này tiên môn sẽ tận lực bồi dưỡng người, tài nguyên trong môn người có thể tùy tiện chọn.

Nghe được câu cuối Long Thắng Thiên hai mắt sáng ngời, khả khả lần này nhân phẩm của ta lại bạo phát.

Triệu Kiến Nghiệp nói xong liền xông ra ngoài tiếp tục nghiên cứu định luật newton hấn không tin một thứ ngây cả phẩm nhân nghĩ ra được mà hấn không giải quyết được.

Long Thắng Thiên đi đến kho tài liệu khí viện dù sao sư phụ đã nói làm đồ đệ không tuân là đại nghịch bất đạo, hấn nhìn một vòng ở đây chủ yếu là tài liệu huyền cấp, hấn đứng lúc cần luyện chế một thanh kiếm không thể dùng thiên kiếm lung tung được.

- Làm người không được tham lam a, mỗi thứ lấy một ít là được.

Sao khi lấy đủ số vật liệu hần đến luyện khí phòng luyện chế một thanh kiếm, một thanh thủy thủ với cấp độ linh úy trong vòng nửa ngày hần liền hoàn thành, không có hồn thú nên thanh kiếm không thể coi là linh khí chỉ có thể được xem là sắc bén hơn các loại vũ khí bình thường.

Long Thắng Thiên trở lại phòng liền lập tức tu luyện hần lấy ra mấy chục khối tài liệu huyền cấp sao đó vận thôn thiên quyết hấp thu, linh lực trong cơ thể bắt đầu có dấu hiệu đột phá, do hần đã thức tỉnh kinh hệ nên chỉ cần nửa giờ liền hấp thu hoàn toàn đạt đến linh khí tầng 7 đỉnh phong sao đó lại tiếp tục tìm hiểu bằng chỉ.

Trong phòng đại trưởng lão tứ trưởng lão, lục trưởng lão đều mang một vẻ mặt căng thẳng.

- Đại ca theo tin tức truyền về người chúng ta đã phát hiện được một di tích được nghi là do một linh hoàn để lại.
- Đây là tin tốt sao ta nhìn hai đệ căng thẳng như vậy?
- Đại ca có đều không biết di tích này lại nằm trong vùng tiếp giáp giữa thanh hà tiên môn và ngọc phong tiên môn.

Đoàn Chính nghĩa nhíu mày.

- Chuyện này bên ngọc phong tiên môn biết chưa?
- Khi di tích suất hiện đã tạo ra chấn động vô cùng lớn e là họ đã biết rồi.
- Bọn họ không có động tĩnh gì sao?
- Bên ngọc phong tiên môn nói sẽ phái người đến thương lượng vài ngày nữa sẽ đến.

Đại trưởng lão cười nhạt.

- Vậy thì để vài ngày nữa tính đi, chuyện này tạm thời đừng nên nói cho người khác biết.

Đại trưởng lão nhìn hai đệ đệ rồi đi lão cũng rời khỏi phòng, hướng đến tàn thư các bay đi.

Sáng hôm sao Long Thắng Thiên khởi hành đến thanh hà cốc, một tiêu đầu tiên của hần lần này là độc giác tê hần lại chạy đến nơi lúc trước bắt được bầy độc giác tê phát hiện được một bầy mới, hần nhìn mấy con độc giác tê cái cơ thể rung lên cảm giác bị quần lần trước vẫn còn ám ảnh hần liền quay sang đánh chủ ý với con đực.

- Trước tiên phải rửa hận cho đã.

Hần trèo lên một cái cây lấy ra mấy trái boom khói bỏ vào rocket 1h bắn về phía bầy độc giác tê sao đó lại cầm lựu đạn ném, bầy độc giác tê này chỉ khoảng vài chục con cầm đầu là một linh thú cấp 2 trung cấp, bầy độc giác tê đột nhiên bị khói trắng bao phủ sao đó lại bị lựu mình nổ đau ngay lập tức chạy tán loạn, Long Thắng Thiên ngồi trên cây quan sát một tiêu của hần là con đực rựa lớn nhất, mập nhất.

Long Thắng Thiên vận ngự phong thuật đuổi theo một tiêu không đến một khắc đã bị hần bắt kịp.

- Tiểu tê có dám đấu với lão tử một trận không?

Độc giác tê đang liều mạng chạy không biết từ đâu nhảy ra một tên chặn đường nó mặt kệ hút tới.

- Chà, không nói lí như vậy?

Long Thắng Thiên lại vận ngự phong thuật phóng qua một bên liền quay lại bài ra tư thế phòng thủ nhưng thấy độc giác tê không để ý đến hần vẫn một đường chạy tới, hần vận ngự phong thuật đuổi theo sao đó phi thân cười trên lưng độc giác tê.

- Tiểu tê ngoan ngoãn chịu thua đi.

Độc giác tê vẫn không để ý đến hần vừa chạy vừa nhảy làm Long Thắng Thiên trong đầu toàn sao, hần rút ra thanh huyền kiếm của mình bắt đầu chém vào độc giác tê nhưng chỉ thấy để lại một vết hằn.

- Ta kháo, da dày như vậy? chém không được thì ta đâm.

Độc giác tê trên lưng truyền đến cảm giác đau càng điên cuồng nhảy bốn chân búng liên tục giống như một cái lò xo. Long Thắng Thiên ngồi bên trên nhìn thanh kiếm mình chỉ có thể đâm vào vài phân hai mắt mờ to, đây thực sự là linh thú cấp 2 sao? Hần mất cân bằng lập tức nghiêng người về phía trước một tay ôm cổ độc giác tê một tay kéo lỗ tay nó vận linh lực kê mở vào rống một tiếng.

Độc giác tê cảm thấy trong đầu ù ù liền ngã sang một bên, Long Thắng Thiên cũng bị hất xuống đất.

- Hừ, lão tử không tin ngay cả màng nhĩ của ngươi cũng dày như da ngươi.

Độc giác tê bò dậy lắc lắc đầu nhìn Long Thắng Thiên hai mắt đỏ bừng mũi thở phì phò hướng hán bắn tới.

- Khả khả đến đây hôm nay ta sẽ cho người biết thế nào là nam nhân.

Hán vận linh lực xuất băng chỉ ngay lập tức cái mỏ của độc giác tê liền đóng băng nhưng sao đó liền vỡ ra, Long Thắng Thiên lộn qua một bên tiếp tục xuất băng chỉ bụng, đầu, chân, đuôi độc giác tê đều bị đóng băng lập tức vỡ ra.

- Lão tử không tin chém không chết người.

Long Thắng Thiên lấy ra huyền kiếm khi độc giác tê tông đến hán liền lộn qua sao đó tìm cơ hội chém lại.

- Tiểu tử người đang làm gì vậy?

Hắc Dịch tiên vương thấy cảnh này hiểu kì hỏi.

- Người không thấy ta đang tử chiến sao?

Hắc Dịch tiên vương khoe môi co giật như vậy cũng gọi là tử chiến? sao ta thấy giống chơi đầu bò vậy.

Long Thắng Thiên buồn bực hán lại không thể sử dụng liệt chỉ nên nhớ ở đây chỉ có hán và con tê đực này nếu như thua thì vạn kiếp bất phục, hán dựa vào ngư phong thật tiếp cận độc giác tê hán chém, đâm, chọt, lụi cũng chỉ có thể làm chốc một ít da bên ngoài.

- Ót...

- Cái gì vậy?

Long Thắng Thiên cảm nhận được thanh huyền kiếm của mình đột nhiên đâm lúc cán hán quay lại nhìn.

- Đệt.

Thanh huyền khí nằm im giữa hai chân sau của độc giác tê mà cơ thể của nó co giật dữ dội sao đó ngã xuống hai mắt trắng giả, miệng trào bọt Hắc Dịch tiên vương cơ mặt co giật cái này đúng là chết không nhắm mắt, Long Thắng Thiên rút thanh kiếm ra lại nhìn độc giác tê nằm trên đất.

- Lão Dịch nói đúng trong lúc chiến đấu không nói đề tiện hay không đề tiện chỉ có chiến thắng mới là vương đạo.

- Ta có nói thế sao?

Long Thắng Thiên đi đến hán lấy ra một viên hồn châu sao đó hút lấy hồn thú độc giác tê vào bên trong rồi thu xác vào túi trữ vật động tác vô cùng chuyên nghiệp, hán hồi phục linh lực sao đó đi tìm một tiêu tiếp theo, sao một tuần thi đấu hán tổng cộng đánh 4 trận toàn thắng trận đầu đánh với một con kim trư thân to như đại tượng bị hán dùng kiếm đâm vào mắt, hai trận tiếp theo đánh với lục hầu, hắc lang đều bị hán một kiếm xuyên cổ, lần này là một con phong báo.

- Phong báo không những có sức mạnh còn có tốc độ ta ngoài trừ soái hơn nó thì hoàn toàn không có ưu thế.

Nhìn phong báo thân hình không thua gì độc giác tê phía trước hán trong lòng lại có cảm giác hưng phấn nếu lần này chiến thắng thì sức chiến đấu của hán sẽ tăng lên một đoạn dài.

- Nhìn người cao lớn như vậy chắc đã ăn không biết bao nhiêu sinh mạng ta sẽ vì chúng báo thù.

Long Thắng Thiên cảm huyền kiếm xông lên từ một bên đâm thẳng vào cổ phong báo, yêu thú vồn nhảy cảm liền lập tức nhảy sang một bên trường kiếm chỉ xẹt qua chân nó.

- Tốc độ nhanh như vậy?

Hán xoay người liền thấy phong báo đang hướng mình đánh đến, hai chân trước triển khai tư thế vồ mồi.

- Yêu thú cũng biết đánh lén, không ngờ tiểu tử người vô sỉ như vậy

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đi ăn cùng Lý Thanh Nguyệt

Ngự phong thuật vận chuyển hần nhanh chóng lộn qua một bên, băng chỉ lập tức xuất ra nhắm thẳng mặt phong báo, hần thấy đối phương né được chỉ lực của mình thâm kêu không ổn tốc độ yêu thú này không thua gì hần.

Phong báo né được đòn lại tiếp tục hướng Long Thắng Thiên vô đến một cú này có thể đánh nát một khối đá, hần vận ngự phong thuật né qua một bên lúc này trên vai lại truyền đến cảm giác đau rất.

- Đánh như thế này ta sớm muộn cũng bị nó thịt.

Hần nhớ lại hình ảnh lúc trước người thanh niên kia múa kiếm tuy nhìn như đùa giỡn nhưng thật chất mỗi một chiêu thức đều đánh vào chỗ hiểm đối phương làm chúng không thể không phòng bị.

- Hừ lão tử không tin không thu phục được tiểu miêu người.

Phong báo gầm lên một tiếng tiếp tục vô đến, Long Thắng Thiên đứng im không né huyền kiếm trên tay hướng đến cổ phong báo, hần tin chỉ cần con yêu thú này đánh tới thanh kiếm này có thể đâm thủng cổ đối phương hần bắt quả chỉ trọng thương, Phong báo ý thức được nguy hiểm liền chuyển hướng hai mắt nhìn trùng Long Thắng Thiên.

Long Thắng Thiên lần đầu chiếm được thượng phong liền hưng phấn hét lên một tiếng đánh tới mỗi lần va chạm trên người hần đều để lại một vết thương, sao nữa canh giờ hần chống kiếm trên mặt đất nhìn phong báo sừng sừng trước mặt.

- Không thể nào tên này bị thương chắc chắn nặng hơn ta sao nó lại còn đứng vững được.

- Tiểu tử người quên nó là yêu thú sao? người lại đâu phải yêu thú lại đi liều mạng với nó.

Nghe Hắc Dịch tiên vương nói Long Thắng Thiên mặt đen lại, người là đang khuyên ta hay chửi ta? hần nhìn phong báo phía trước hai mắt lóe sáng.

- Lão Dịch nói đúng nhân loại không phải hơn yêu thú chỉ ở trí tuệ thôi sao? tại sao ta lại liều mạng với nó.

Hần lấy ra một viên hồi thương đan uống vào phần lớn thương thế liền hồi phục.

- Tiểu miêu sao lại đứng đó không lẽ người sợ gia gia người sao?

Phong báo tuy không hiểu hần nói gì nhưng nhìn ra ánh mắt khinh thường liền phi thân đến lần này không phải vô mà cần, Long Thắng Thiên cười nhạt tay vận linh lực xuất băng chỉ lần này lại không nhắm phong báo mà nhắm vào mặt đất dưới chân nó, phong báo chân dẫm lên băng ngay lập tức mất đà liền lao thẳng phía trước lúc này một thanh kiếm đâm tới xuyên qua cổ, phong báo nằm trên đất sinh cơ dần trôi đi nó không tin mình lại bị một tên như thế giết chết, Long Thắng Thiên nhìn phong báo nằm trên đất tâm tình kích động, con yêu thú này có tu vi ngang hần nếu chỉ tính sức chiến đấu thì còn hơn hần nên nhớ lúc trước khi hần ở linh uy tầng 6 liền bị linh uy tầng 2 đánh đến mềm chết, lúc này trên bầu trời xuất hiện đầy pháo hoa.

- Tiểu tử người chuẩn bị pháo khi nào vậy?

- Thiên cơ bất khả lộ.

- Tiểu tử người hình như đi sai hướng đó là hướng về tiên môn.

- Người không thấy tiên môn đốt pháo triệu tập đệ tử sao?

Sao khi tiến vào tiên môn hần nhìn thấy rất nhiều người đang tụ tập trước vũ điện.

- Huynh đệ cho ta hỏi có chuyện gì xảy ra vậy?

- Ta nghe nói tiên môn vừa tìm được một di tích của một vị linh hoàn.

Long Thắng Thiên hai mắt tỏa sáng, di tích lại là di tích đây là thứ hần thích nhất khi đến đại lục này.

- Vậy mọi người tập trung ở đây là có chuyện gì?

- Tiên môn bên trong đang lựa chọn người đi tham gia di tích.

- Làm sao lựa chọn? các trưởng lão không đi vào di tích sao?

Tên kia nghe Long Thắng Thiên hỏi hai mắt kì quái nhìn hần.

- Huynh đệ người có phải là người tiên môn không vậy?

- Tất nhiên, ta vừa từ thanh hà cốc thí luyện trở về nên không rõ tình hình.

- À, lần này di tích xuất hiện ở khu vực giữa hai môn phái, sao khi thương nghị hai tiên môn quyết định mỗi bên chọn ra 50 đệ tử từ linh sư trở xuống đi vào di tích.

- Vậy người đến đây là để đăng kí tham gia di tích sao?

- Tất nhiên, mỗi một danh ngạch tham gia đều có thể dùng điểm cống hiến để đổi lấy.

Hắn nhìn dòng người xếp hàng ít nhất cũng có mấy trăm nếu đăng kí không biết phải đợi đến bao giờ, Long Thắng Thiên đang lúc khó xử lại nhìn thấy một người quen liền tiến đến chào hỏi.

- Từ huynh, lâu rồi không gặp người vẫn phong độ như xưa a.

Từ Tiêu đang bận làm ăn nghe có người gọi liền ngẩng đầu hắn nhận ra Long Thắng Thiên lần trước nhờ người này mà hắn của được một mỹ nữ.

- Huynh đệ lâu rồi không gặp ta nhớ người lắm a, ủa mà người tên gì vậy?

Long Thắng Thiên khóc môi co giật, thật là thân a ngay cả tên cũng không nhớ.

- Ta họ Long tên tiểu ca, mọi người đều gọi ta Long ca.

- Khả khả, hay ta gọi người Long huynh thấy thân mật hơn.

Nhìn Từ Tiêu trên tay đang cầm mấy tờ giấy hắn hiểu kì hỏi.

- Từ huynh người là đang làm gì a?

Nghe Long Thắng Thiên hỏi Từ Tiêu cười thần bí nói.

- Hắc hắc, ta đang kiếm linh từ a.

Hắn vừa nói vừa quơ nắm giấy trong tay.

- Ta nghe nói trường lão có thể đề cử người đi tham gia di tích ta liền tìm đến gia gia xin mấy xuất, bây giờ ở đây ta đang bán đầu giá, Long huynh nể tình chúng ta quen biết nếu người muốn ta có thể bán rẻ cho người.

Nhìn khuôn mặt phát tài của Từ Tiêu, Long Thắng Thiên cảm thấy người này rất có năng khiếu làm ăn, đúng là một tên gian thương nhưng mà ta thích.

- Ha ha, ta tạm thời không cần, nếu muốn ta cũng có thể hỏi sư phụ lấy vài danh ngạch.

Hai người trò chuyện vài câu Long Thắng Thiên liền đi đến khí viện tìm sư phụ hắn vừa bước vào liền gặp Lý Thanh Nguyệt đang vui cười đi ra, nàng bước đi linh hoạt như đang nhảy múa trên khuôn mặt mang theo một nụ cười thuần khiết làm người ta liền vui lòng.

- Thanh Nguyệt sư tỷ.

Lý Thanh Nguyệt đang tươi cười nghe có người gọi mình liền quay lại thấy Long Thắng Thiên đi đến.

- Tiểu Thiên mấy hôm nay người đi đâu vậy? ta đến tìm người mấy lần vẫn không gặp.

Thấy nàng vẻ mặt buồn bực đi đến hắn trong lòng hoảng sợ, đúng là trở mặt nhanh thật.

- Mấy ngày nay tiểu đệ đi rèn luyện, người tìm ta có chuyện gì sao?

- Không có chuyện gì thì không thể tìm người sao?

Lý Thanh Nguyệt chu mỏ nói sao đó thay một vẻ mặt tươi cười.

- Tiểu Thiên người có nghe nói đến chuyện di tích không?

Thấy hắn gật gật đầu nàng hưng phấn nói tiếp.

- Ta vừa mới đến tìm nhị trưởng lão xin được hai danh ngạch người có muốn đi không?

- Sư tỷ người không biết đánh đám đến đó làm gì?

- Tất nhiên là đi đến xem bọn họ đánh nhau a tìm cảm hứng chế tạo linh khí.

Long Thắng Thiên nhìn nàng mặt hưng phấn đỏ bừng giống như nhìn người khác đánh nhau là sở thích lớn nhất của nàng.

- Nay sao lại nhìn ta như vậy? người có muốn đi hay không? nếu không muốn ta tìm người khác.

- Đi, tất nhiên phải đi, thân làm tiểu đệ nhất định phải đi theo bảo vệ sư tỷ.
- Hi hi, như vậy còn tạm được, hôm nay tâm tình của sư tỷ tốt ta đãi người đi ăn.

Lý Thanh Nguyệt không để ý đến hần trực tiếp nắm tay kéo đi, Long Thắng Thiên phía sau về mặt bắt đầu đi để mấy tên đệ tử thầm khinh bỉ. Hai người vừa đi vừa cười nói.

- Tiểu Thiên người không gạt sư tỷ chứ? thật sự có cây súng lớn như vậy sao?
- Tất nhiên thứ đó người ta gọi là đại bát có thể bắn phá một tòa thành.
- Hừ người cho rằng sư tỷ người là trẻ lên ba sao? một tòa thành to như vậy làm sao bắn phá?
- Sư tỷ gốc ai bảo người bắn thành? người bắn cửa thành, quân lính không được sao? Không nói đến chuyện này nữa hôm nay sư tỷ người đãi ta thứ gì đây?
- Hi hi đến lúc đó người sẽ biết.

Long Thắng Thiên đi theo nàng vào nhà ăn, tất cả thức ăn của tu sĩ đều tập trung ở đây thường ngày thì phát miễn phí nếu muốn ăn thêm thì phải đưa thêm thanh linh tử, hần nhìn vị sư tỷ liên tục gọi món ăn thầm nghĩ lần này chơi thật lớn a.

- Tiểu Thiên mấy hôm nay người đi đâu thí luyện?
- Thanh hà sơn cốc.
- Hừ vậy mà không mang ta theo?

Nhìn nàng xụ mặt thất vọng hần đỡ khóc đỡ cười.

- Ta đi thí luyện sư tỷ người theo làm gì?
- Tất nhiên là đi theo cổ vũ người rồi, có một mỹ nhân như ta đi theo cổ vũ nhất định có thể tăng lực chiến đấu của người lên.

Người không phá hoại thì ta đã tạ ơn trời đất rồi.

- Được rồi nếu lần sau đi ta sẽ kéo sư tỷ người theo, đến lúc đó người muốn chạy cũng không được.

Long Thắng Thiên nhìn một đồng thức ăn trên bàn liền xông vào chiến, hần mấy hôm nay chiến từ khi hần trở về đến giờ vẫn chưa ăn gì nên tốc độ ăn có chút khủng khiếp. Lý Thanh Nguyệt một bên mặt đỏ bừng.

- Người không thể ăn từ từ sao? Ta cũng không có dành với người.

Nàng thấy mọi người xung quanh bàn tán muốn tìm một cái lỗ chui xuống ở đây ai không phải vương tôn quý tộc, ăn uống thanh nhã chỉ có tên này không biết từ đâu chui ra.

Long Thắng Thiên ăn xong nhìn qua thấy nàng vừa ăn vừa nghiêng răng nghiêng lợi không khỏi tò mò hỏi.

- Sư tỷ không lẽ thức ăn không hợp khẩu vị người?

Lý Thanh Nguyệt trừng hần một cái.

- Người ăn xong rồi sao? Vậy về thôi.

Hần thấy nàng nói xong liền quay người rồi đi liền kêu lên.

- Sư tỷ người hình như chưa trả linh tử.
- Người không biết tự trả sao?
- Ặc, không phải nói người mời sao?
- Đúng vậy, ta nói mời người a nhưng không có nói sẽ trả nha.

Long Thắng Thiên nhìn nụ cười tinh nghịch trên mặt nàng liền biết mình bị gai đang tính đứng lên trả trong đầu chợt nảy ra chủ ý, hần lấy túi trữ vật ra mang từng món ăn đổ vào.

- Đây người đang làm gì vậy?

Lý Thanh Nguyệt một bên hiểu ki hời.

- Tất nhiên là mang về rồi bao nhiêu đây thức ăn đã tốn của ta hơn nửa tháng tiền sinh hoạt nếu không mang về ta lấy gì ăn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ngu đầu mã diện phát uy

Lý Thanh Nguyệt nghe xong muốn chui xuống đất nàng đường đường là tam công chúa một nước làm sao chấp nhận được truyện này nếu như truyện đi nàng nhất định không dám ra đường.

- Coi như ta xui xẻo.

Long Thăng Thiên nhìn nàng ném thanh linh thạch trên bàn sao đó dậm chân bỏ đi một bộ ta không quen biết làm hấn trong lòng buồn cười sao đó cũng không thu thức ăn nữa lập tức đuổi theo.

- Thanh Nguyệt sư tỷ đợi ta với.

Lý Thanh Nguyệt không quay đầu tiếp tục đi đến phía trước tai không nghe tâm không phiền.

- Thanh Nguyệt tỷ tỷ, Thanh Nguyệt tỷ tỷ...

- Chuyện gì?

Nàng quay lại nhìn hấn trên gương mặt hiện đầy vẻ giận dữ.

- Người đưa dư thanh linh tử ta mang trả lại người.

- Không cần.

Nàng nói xong lại xoay người tiếp tục bước đi.

- Thật sự không cần sao? 50 thanh linh tử đó.

- Ta đã nói không...

Lý Thanh Nguyệt quay người lại nào thấy thanh linh thạch trước mặt hiện ra một cây trâm cài màu bạc lấp lánh nhất là viên ngọc phía trên sáng lung linh làm nàng nhìn đến thất thần.

Long Thăng Thiên thấy bộ dạng của nàng liền đất ý, ở cái đại lục này ai biết kim cương là cái gì? chỉ có hấn mới hiểu được giá trị của nó 100 nữ nhân thì có thể làm 99,99 người cười.

- Sao vậy người không cần sao?

- Cần, ai nói ta không cần.

Lý Thanh Nguyệt nhìn cây trâm thích không rời mắt đây là lần đầu tiên có một thứ làm nàng say mê đến vậy.

- Lúc trước người có tặng cho ai món quà như thế này không?

Hấn thấy nàng chuyển sắc mặt trầm nghĩ nhất định phải chế tạo thật nhiều thứ này nhất định sao này còn cần dùng đến.

- Tất nhiên là chưa, sư tỷ là người đầu tiên.

Lý Thanh Nguyệt trong lòng không hiểu sao lại vui mừng vô cớ, không lẽ ta thích hấn? không thể nào tên này lưu manh như vậy làm sao ta lại thích hấn.

- Người tặng cho ai liên quan gì đến ta?

Nàng nói xong đỏ mặt đi tiếp, hừ lần này ta tạm tha cho người, hấn cùng nàng đi dạo một vòng sao đó lại tiến đến phòng nhị trưởng lão vừa mở cửa đi vào liền thấy sư phụ mình ngồi nghiêm nghị trong phòng phía trên treo một đồng trái cây.

- Sư phụ người đây là...

- Ta đang nghiên cứu người có gì cứ nói đừng làm phiền ta.

- Đồ nhi muốn đi vào di tích.

- Không được, người học luyện khí chui vào đó làm gì?

- Sư phụ người nghĩ thử xem đây là di tích của một linh hoàn a nếu như người đó cũng là một luyện khí sư thì sao? hơn nữa người chế tạo vũ khí cũng cần phải quan sát người khác chiến đấu đúng không?

Hắn nhìn sư phụ mình không phản ứng tiếp tục chém.

- Sư phụ đồ nhi mong ước lớn nhất trong cuộc đời này là chế tạo ra một loại binh khí vô tiền khoáng hậu lưu danh cổ kim không lẽ ngay cả một di tích nhỏ nhoi này ta cũng sợ như vậy chẳng khác nào là kẻ yếu hèn, nhu nhược, không có cầu tiến làm sao xứng làm đồ đệ cho người, sư phụ trong lòng đồ nhi người là một vị đại sư vô cùng tôn kính học thức uyên bác, kiến thức yền thâm, tài năng vô hạn, quý kẻ vô biên...

- Khục khục...

- Đồ nhi lời sư phụ như vầng nhật nguyệt chiếu sáng chân trời mới cho đồ nhi, ta tin tưởng nếu như người có cơ hội để thực hiện lý tưởng nhất định sẽ không vì một ít khó khăn, nguy hiểm mà dừng bước đồ nhi nói có đúng không?

- Hừ, đương nhiên ta thấy người cũng nên đi luyện tập để có thêm kinh nghiệm.

Vừa dứt lời liền ném cho Long Thắng Thiên hai viên bi màu đen.

- Đây là phích lịch châu ta dựa trên nguyên lý lự mình của người chế tạo một khi phát nổ linh tướng cũng trọng thương tên tiểu tử người tự lo đi.

Hắn nhìn hai viên bi trên tay trong lòng ám áp, lúc trước hắn nhận nhị trưởng lão làm sư phụ cũng vì tìm một chỗ dựa hai người chỉ là quan hệ bình thường không ngờ lão thật sự xem hắn như người thân tuy người không nói nhưng hắn cũng cảm nhận được.

- Sư phụ mấy thứ trái cây kia là sao?

- Hừ, cái gì trái cây? đây là linh quả lúc trước tên newton kia chỉ bị một phàn quả rơi trúng đầu liền ngộ ra nguyên lý sâu xa như vậy bây giờ ta bị linh quả rơi trúng với tư chất của ta không tin không ngộ ra cái gì.

Long Thắng Thiên tròn mắt há mồm như vậy mà cũng nghĩ ra được, hắn trong lòng thầm kêu mai mắn, cũng may hắn chưa kể việc cái vương miện vàng của acsimet nếu không chắc... hắn thật không dám nghĩ.

Rời phòng nhị trưởng lão hắn lại tiếp tục bế quan lần này thực chiến giúp hắn nhận ra được rất nhiều điều, hắn bế quan một tuần sao đó xuất quan vì Lý Thanh Nguyệt tìm đến nói tiên môn chuẩn bị tiến vào di tích.

Nàng một thân hồng y trong nắng đứng trước phòng tâm trạng vô cùng tốt.

- Tiểu Thiên mau đi thôi mọi người sắp khởi hành rồi.

Hai người đi đến khu vực tập trung nơi đây đã có vài chục người Long Thắng Thiên nhìn xung quanh một vòng hắn phát hiện Đỗ Cương, Ngô Phong cũng có mặt nhưng là đứng phía sau, mấy tên cầm đầu hắn cũng không nhận biết.

- Sư tỷ mấy người kia là ai vậy?

Lý Thanh Nguyệt nhìn theo hướng Long Thắng Thiên chỉ đến mấy người đứng đầu khó chịu nói.

- Hừ đó là mấy tên khóa trước ý mình vào tiên môn sớm hơn người khác, cảnh giới cao hơn một chút liền ra vẻ.

Nhìn nàng khó chịu hắn thấy kì lạ, người ta kiêu ngạo cũng là có vốn luyện cũng đâu có đụng chạm gì đến nàng.

Lúc này trên bầu trời có một người lẳng không bay đến chính là lục trưởng lão hắn nhìn xung quanh một vòng nói.

- Lần này di tích có quan hệ trọng đại, tiên môn đặt niềm tin nơi các người nhất định phải biểu hiện cho thật tốt nhất định sẽ có thưởng.

- Tuân mệnh.

- Xuất phát.

Lục trưởng lão bay phía trước đoàn người liền đi theo phía sau vô cùng trật tự, Long Thắng Thiên nhìn mọi người đi với tốc độ như vậy ít nhất cũng phải nửa tháng mới đến địa điểm hắn quay lại nhìn Lý Thanh Nguyệt nói.

- Sư tỷ tại sao chúng ta không bắt yêu thú làm thú cưỡi?

- Hi hi nếu như tiểu đệ người muốn bị yêu thú quần công thì cứ thử.

Hắn nghe nàng nói liền tỉnh ngộ ở đây chỉ có linh vương cầm đầu nếu không may một con yêu thú cấp 7 từ hắc ám thâm lâm phát hiện yêu tộc của chúng bị bắt làm thú cưỡi chắc chắn bật PK lên đồ sát hết.

- Thanh Nguyệt sư tỷ người có muốn thử cảm giác cỡi yêu thú không?

Lý Thanh Nguyệt nhìn hắn, tên tiểu đệ này hôm nay là sao vậy không lẽ bế quan bị chạm dây?

- Được nếu tiểu đệ người dám sư tỷ ta sẽ phụng bồi.

Long Thăng Thiên từ trong túi trữ vật lấy ra ngu đầu mã diện, sao khi được hắn cái tiến nó bây giờ không khác gì một con yêu thú uy phong đứng đó ánh kim tỏa ra chói mắt.

Lý Thanh Nguyệt tò mò nhìn nàng thật không biết đây là thứ gì nhưng chắc chắn không phải yêu thú.

- Sư tỷ đừng ngây ngốc nữa mau lên ngồi a.

Nàng nhìn Long Thăng Thiên trèo lên sao đó lại vỗ phía sao ý bảo nàng ngồi trên đó nàng thấy vậy hai mắt tỏa sáng hai tay nhất vẩy chạy lên.

- Tiểu Thiên đây là thứ gì a?

Lý Thanh Nguyệt ngồi lên liền cảm thấy thứ này rất mềm mại, thoải mái hiểu kì hỏi.

- Thứ này là ngu đầu mã diện có thể lên trời xuống biển a.

- Lợi hại như vậy sao?

Hắn quay đầu lại nhìn nàng một vẻ tò mò đôi mắt mở to trong đáng yêu vô cùng, Long Thăng Thiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

- Không phải thử sẽ biết sao?

Long Thăng Thiên vận tay ga ngay lập tức tiếng xe gầm rú như một con mang thú xuất chuồng, mấy người đi trước liền quay lại đề phòng yêu thú tập kích ngay cả lục trưởng lão cũng chú ý.

- Sư tỷ ôm chặt lấy ta.

- HÙM... HÙM...

Lý Thanh Nguyệt đang còn mơ màng không hiểu hắn có ý gì lập tức thân thể bật ngược ra sao theo bản năng ôm lấy hắn, mọi người xung quanh tròn mắt chỉ thấy một bóng vàng lóe lên bắn về phía trước tốc độ không thua một linh sư.

- Đây là cái quái gì vậy?

- Làm sao ta biết được.

- Hình như là một con đầu trâu mặt ngựa.

- Ta kháo trâu cũng có thể lai với ngựa sao?

Mấy tên nam đệ tử bàn luận còn mấy nữ tử thì hai mắt tỏa sáng không hiểu tại sao có cảm xúc muốn lên thứ kia thử.

- Sư tỷ cảm giác thế nào?

Long Thăng Thiên cảm giác được hai khối thịt mềm áp sát vào lưng cảm giác vô cùng thoải mái, ngu đầu mã diện người đứng là tình tình của ta.

- Sư đệ người đứng là quái vật a.

Nàng ngồi trên thứ này cảm giác tốt hơn cỡi ngựa không biết bao nhiêu lần, thứ này tốc độ ít nhất cũng ngang với linh sư thấy mọi người xung quanh nhìn mình nàng cảm thấy hai má nóng lên nhưng trong lòng lại hưng phấn.

- Sư tỷ người là đang khen hay là đang chửi ta vậy?

- Tất nhiên là khen a.

Hắn nhìn nàng vẻ mặt hưng phấn môi nhỏ vênh lên trả lời thật muốn hôn một cái.

- Sư tỷ người có muốn đi nhanh hơn không?
- Có thể nhanh nữa hay sao?

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của nàng hấn còn tưởng nàng là Patrick phiên bản dị giới, hấn tiếp tục bắn tốc độ đạt tới linh sư đỉnh phong chiếc xe biến thành một bóng vàng biến mất trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Câu cá

Lý Thanh Nguyệt ngồi phía sau nhìn nam nhân trước mặt trong lòng nàng thật rung động hấn lúc nào cũng làm nàng vui vẻ.

- Tiểu Thiên người đối với sư tỷ thật tốt.
- Thanh Nguyệt tỷ người xinh đẹp như vậy nam nhân nào cũng muốn đối tốt với người.
- Nhưng sư tỷ vẫn thấy được người là tốt nhất làm người ta cảm động a.
- Hi hi vậy người có thể cảm động mà lấy thân báo đáp không?
- Chuyện này không phải là không thể đợi khi nào tâm tình sư tỷ người vui có thể xem xét.

Hai người đi khoảng nửa ngày liền đến nơi dừng chân của tiên môn sao khi họ ăn uống nghỉ ngơi vài canh giờ sao mọi người mới tới nơi, lúc này có vài người tiến đến chỗ Long Thắng Thiên.

- Vị sư đệ này ta muốn mua lại vũ khí kia của người không biết có được hay không?
- Xin lỗi thứ này ta không bán.

Một tên tiểu đệ liền đứng ra ánh mắt xem thường nhìn Long Thắng Thiên.

- Tiểu tử Lý Quân sư huynh hỏi người là đã nể mặt người rồi người còn không biết điều.
- Lý Quân thứ này ta đã để ý người có thể đi được rồi.

Lý Thanh Nguyệt ở một bên đột nhiên lên tiếng ở Đại Thường quốc nàng là hoàng tộc gia tộc hấn chỉ là đại tộc tắc nhiên không sợ.

- Nếu Thanh Nguyệt công chúa đã mở lời ta cũng chỉ có thể bỏ qua.

Lý Quân rời đi liền một tên khác lại đến.

- Huynh đệ chúng ta có thể thương lượng không?
- Là sao?
- Ta xin tự giới thiệu ta là Sa Đạt đại hoàng tử Sa Nguyên tiểu quốc, ta có thể dùng một huyền khí thượng phẩm đổi với người.

Long Thắng Thiên nhìn vẻ mặt hấn đất ý như được rồi liền khinh thường.

- Không đổi.

Sa Nguyên thấy hấn từ chối liền bất ngờ huyền khí thượng phẩm a, ở tiểu quốc cũng chỉ có vài món, hấn liếc nhìn Lý Thanh Nguyệt liền này ra chủ ý tiến lại gần Long Thắng Thiên nhỏ giọng nói.

- Tiểu huynh đệ nếu không ta cho người thêm vài mỹ nữ Sa Nguyên quốc, tuy không xinh đẹp như vị tiểu muội này nhưng bảo đảm ngực to hơn mong lớn hơn, chân lại dài hơn người thấy được không?

Long Thắng Thiên trợn mắt nhìn Sa Đạt, người nhìn ta giống tên háo sắc sao lại đi dùng mỹ nhân kể với ta.

- Sa huynh ta nói thứ vũ khí đó cho dù là bán đi cái Sa Nguyên quốc của người cũng không mua được người tin không?

Nhìn về mặt không hiểu của Sa Đạt hẳn lại chém tiếp.

- Người nhìn vị sư tỷ đang nhồi trước mặt đi nàng ta là công chúa của Đại Thường quốc ta chỉ chờ nàng ta đi một vòng liền thu phục được, huynh hiểu ta muốn nói gì không?

Sa Đạt nghe hẳn nói hai mắt tỏa sáng nếu hẳn có thể cưa được vài cô công chúa thì còn sợ mấy huynh đệ hẳn sao ngay cả phụ hoàng hẳn cũng không cần phải sợ.

- Tiểu huynh đệ người mua loại vũ khí này ở đâu vậy?

- Khả khả thứ này trên đời này chỉ có một cái nếu nhiều quá sẽ không có tác dụng.

Sa Đạt như ngộ đạo hai mắt sáng trưng nhìn Long Thắng Thiên.

- Tiểu huynh đệ chúng ta mới gặp như đã quen sao này người đi theo ta ai dám tổn thương người ta băm hẳn thành vạn mảnh.

- Hẳn đã có bốn tiểu thư bảo vệ còn cần người sao?

Lý Thanh Nguyệt này giờ không biết hai người nói cái gì trong lòng bức bối cuối cùng nghe Sa Nguyên đồng dạng tuyên bố cuối cùng cũng có cơ hội lên tiếng.

- Đúng vậy a ta đã có sư tỷ bảo vệ người không cần bảo vệ ta.

Sa Nguyên nghe vậy cảm thấy không hiểu người là luyện khí sư làm sao có thể bảo vệ hẳn?

- Ha ha không sao dù sao ta cũng buồn chán đi chung tìm hiểu thêm kiến thức cũng không tồi.

Long Thắng Thiên trong lòng buồn bức không biết ở đâu rồi ra con kì đà nếu không hẳn có thể nhanh chóng tiến thêm một bước với vị sư tỷ này.

Nửa tháng sao đoàn người đi đến một sơn cốc.

- Dừng lại.

Lục trưởng lão từ trên không nhìn xuống về mặt thận trọng nói.

- Phía trước là di tích hôm nay chúng ta ở đây ngày mai liền tiến vào các người hôm nay phải ở yên không được chạy loạn.

Hẳn nói xong lại liếc nhìn Long Thắng Thiên một cái.

- Người như vậy là có ý gì?

Long Thắng Thiên trong lòng buồn bức bản thân ta là người nghiêm túc.

Lý Thanh Nguyệt thấy hẳn mặt nhăn nhó ở một bên cười.

- Tiểu Thiên trong nửa tháng người đã đi lạc 3 lần rồi.

Long Thắng Thiên lải nhải đầu mã diện phóng đi trước, lục trưởng lão vì phải bảo hộ người khác nên chỉ có thể nói cho hẳn biết địa phương nghỉ ngơi để hẳn đến trước ai ngờ tên này cứ chạy loạn làm hẳn phải tìm kiếm không được nghỉ ngơi.

- Còn không phải sư tỷ người lải loạn sao với khả năng của ta thì sao có thể lạc đường.

- Hừ là đang nói ta ngốc sao?

Hẳn nhìn nàng bắt đầu xù lông trong lòng kêu khổ.

- Ai? tên nào dám nói sư tỷ ngốc ta sẽ liều mạng với người đó.

Lý Thanh Nguyệt nhìn hẳn giả ngốc không kiềm được cười phá lên.

- Lần này tạm tha cho người.

Long Thắng Thiên nhìn nàng lải nhải đầu đúng là tính khí thất thường, hẳn nhìn xung quanh tìm chỗ hạ trại lại thấy Trần Tiểu Phương đang nhìn hẳn.

- Tiểu tử cô nàng này đối với người có sát khí.

- Lão dịch người yên tâm cô ta còn chưa thể giết được ta.

Lý Thanh Nguyệt không nghe hắn nói liền quay đầu lại thấy tên tiểu đệ của mình đang nhìn chăm chăm vào một cô gái khác trong lòng không hiểu sao khó chịu.

- Tiểu Thiên người thấy tiểu muội này có đẹp không?

- Đẹp.

Hắn theo bản năng trả lời.

- Vậy có cần sư tỷ qua đó làm quen giúp người không?

- Không cần ta tự mình đi tốt hơn.

- Hừ vậy còn không mau đi, đứng đây làm gì?

Nghe ý tứ của nàng không lẽ là đang ăn dấm sao? Khả khả ca đầu độc thành công rồi, hắn vẫn thản nhiên trả lời.

- Không đi được.

- Tại sao a?

- Bên cạnh có một đại mỹ nữ chỉ có tên ngọc mới chạy qua đó.

Lý Thanh Nguyệt bị hắn chọc liền mỉm cười.

- Nếu đã không đi liền theo sư tỷ tìm chỗ đóng trại đi.

Nhìn hai người đi xa Trần Tiểu Phương trong ánh mắt hiện lên sát khí, mấy hôm nay Long Thắng Thiên bị nhiều người bàn tán nàng vô tình biết được hắn là người Long gia, nếu như không có Long gia trấn thủ Nam Phong lĩnh thì kế hoạch gia tộc nàng đã thành công không chừng bây giờ nàng đã là công chúa chứ không phải là người hầu của Ngô Phong.

- Ngày vui vẻ của người không còn dài đâu cố gắng tận hưởng đi.

Lý Thanh Nguyệt dẫn theo Long Thắng Thiên tìm một nơi dựng trại, nàng chọn gần một hồ nước thuận tiện cho việc tắm rửa.

Hắn nhìn hồ nước trước mặt rộng đến mấy dặm lại nhớ ở địa cầu hắn cũng thường xuyên cùng đám bạn ra hồ câu cá trong lòng không khỏi hoài niệm.

- Cũng lâu rồi chưa ăn cá a.

Long Thắng Thiên từ trong túi trữ vật lấy ra mấy khối tài liệu hoàng cấp chế tạo cần câu lại cắt một miếng thịt linh thú làm mồi.

- Tiểu Thiên người đang làm gì đó?

Lý Thanh Nguyệt trang trí xong liền hài lòng bước ra thấy hắn đang ngồi cầm một cái cây ở trước hồ.

- Ta đang câu cá a.

- Câu cá?

Hắn nhìn nàng một mặt mờ mịt liền biết nàng không hiểu câu cá là cái gì? cũng không biết người trên cái đại lục này làm sao bắt cá, Long Thắng Thiên phải tốn cả buổi mới có thể giải thích cho nàng hiểu.

- Như thế này có thể bắt được cá? ta không tin.

- Nếu thật sự bắt được thì sao?

- Hừ nếu người câu được cá sư tỷ có thể ăn sống chúng.

- Thật không.

- Quân tử nhất ngôn.

Long Thắng Thiên nhìn nàng một bộ ta thắng chắc hắn thầm nghĩ không biết lúc hắn câu được cá về mặt nàng sẽ ra sao?

Hai người ngồi được một lúc hắn liền cảm giác có động tĩnh vận 10 phần linh lực giật cần, một con cá khoảng 20 cân bị hắn giật đến bay cao hơn 10 trượng rơi trên bờ.

Lý Thanh Nguyệt nhìn con cá đang nhảy tròn tròn mắt thật sự có thể câu dính cá a.

- Sư tỷ con cá này nặng hơn 20 cân người có thể ăn được vài ngày a.

- Hừ ta bây giờ đói ý không ăn người làm gì được ta.

Lý Thanh Nguyệt đỏ mặt cãi lại kêu nàng ăn sống con cá này lấy mạng nàng còn tốt hơn.

- Sư tỷ không phải người nói quân tử nhất ngôn sao?

- Sư tỷ người vốn không phải quân tử người ta là thực nữ a.

Long Thắng Thiên biết vị sư tỷ này không nói lý không đùa nàng nữa, hần mang con cá đi nướng tiếp tục hoài niệm cuộc sống bình an ở địa cầu.

Nàng nhìn hần mang cá đi liền cầm lấy cần câu tiếp tục câu cá về mặt đất ý vô cùng, lúc này một mùi thơm truyền đến nàng liền biết tiểu đệ mình đang nướng cá, Lý Thanh Nguyệt chạy đến nhìn con cá trên gác nướng miệng mở đến không khép được mấy hôm nay nàng bị món ăn mới lạ này hấp dẫn a.

- Chờ một lát nữa liền được.

Hần nhìn nàng hai mắt không rời được con cá lác đầu xem ra ông trời muốn đưa ta đến đây là để khai sáng thế giới này.

- Tiểu Thiên người mau chỉ ta câu cá đi.

Sao khi ăn xong Lý Thanh Nguyệt liền yêu cầu hần, nàng ngồi câu hơn 1 canh giờ mà không có ma nào.

Long Thắng Thiên tiến đến cầm cần câu giật lên.

- Miếng mồi đi đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tiến vào di tích

- Ta tưởng không cần nên ném đi rồi.

Sư tỷ người tưởng người là Khương Tử Nha sao? Hần lấy một miếng thịt khác móc vào sao đó cùng nàng câu cá.

Hai người tuy câu cá nhưng ánh mắt lại khác nhau, Lý Thanh Nguyệt mỗi lần câu được cá đều hưng phấn mặt tươi như hoa, Long Thắng Thiên nhìn nàng vui vẻ trong lòng lại cảm thấy bình thần thật mong một ngày có thể cùng mấy thê tử sống vui vẻ như thế này.

Sáng hôm sau đoàn người Thanh hà tiên môn đến di tích nơi đây cũng có vài chục người đang chờ đợi, một lão giả lưng không bay lại.

- Lý Thường đã lâu không gặp xem ra người cũng không có tiến bộ a.

- Tà trưởng lão người lần này đến đây là chỉ để nói những lời này thôi sao?

- Ha ha tất nhiên là không phải, vẫn là trước tiên kiểm tra đệ tử đã.

Hai trưởng lão trên không đồng thời tỏa ra uy áp làm các đệ tử phía dưới cảm thấy như có một ngọn núi lớn đè trên lưng.

Long Thắng Thiên đang ngắm mỹ nữ đột nhiên cảm giác áp lực đè xuống làm hần chút nữa sắp mất.

- Hai lão già các người ăn không rồi ngồi hay sao già mà còn chơi dạy.

Sao khi hai trưởng lão kiểm tra xong liền điều nhìn nhau gật đầu sao đó hạ lệnh cho các đệ tử tiến vào.

Long Thắng Thiên nhìn ngọn núi sừng sững, phía trên có mây mù lượn quanh không thể nhìn thấy cảnh vật trong núi, đám mây này là do trận pháp tạo thành khi đi vào không thể xác định phương hướng, di tích chính là nằm ở bên trong.

- Sư tỷ người nhất định phải bảo vệ ta a.

- Yên tâm có ta ở đây không ai dám đụng đến người.

Nhìn Lý Thanh Nguyệt vỗ ngực đảm bảo hấn cảm thấy máu huyết sôi trào, sur ty người lại câu dẫn ta sao?

Đoàn người tiến vào trong ngọn núi liền cảm thấy tâm hồn rung rẩy đây là hoàng uy trải qua không biết bao nhiêu năm còn lưu lại, đi được nữa canh giờ liền thấy phía trước sương mù ngày càng dày đặc.

Lúc này Ngô Phong chợt lên tiếng.

- Tất cả theo kế hoạch bắt đầu hành động.

Trước khi tiến vào di tích lục trường lão đã nói rõ tình hình vì trên núi không xác định được phương hướng nên chỉ có thể chia ra tìm kiếm 10 người thành một đội sao khi tìm được liền phát âm hiệu.

Long Thăng Thiên cùng Lý Thanh Nguyệt chung một tổ đội ngoài ra còn có Lý Thần, Lý Quân.

- Thanh Nguyệt công chúa lát nữa người theo sao ta, ta sẽ bảo vệ người.

- Bản công chúa còn cần Lý Quân người bảo vệ sao?

Lý Quân nghe nàng nói cũng không tức giận chỉ cười nhạt đi tới.

- Sur ty ta thấy hấn là đang để ý người a.

- Tất nhiên sur ty của người vốn xinh đẹp người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Nàng nói xong mỉm cười đi tới.

- Tiểu tử xem ra người gặp đối thủ.

- Lão Dịch người không cần kiểm toán trên đời này người có thể làm ta cứng họng tính đến giờ cũng chỉ thật sự có lão thôi.

Đi vào trong sương mù chỉ nhìn thấy xung quanh 3 trượng với điều kiện này không thể tìm thấy di tích sớm được.

- Lão Dịch người có thể xác định được phương hướng không?

- Hừ với kinh nghiệm phá hơn 3 trăm vạn trận pháp của ta thì cái tiểu trận này có thể làm khó được sao?

Hấn nghe Hắc Dịch tiên vương nói trong lòng liền mừng rỡ, với tốc độ của ngu đầu mã diện không phải trong đại trận này hấn có thể tung hoành sao.

- Ngừng lại.

Lý Quân ở phía trước ra hiệu trên mặt hiện lên vẻ thận trọng, hấn nhìn hàng động phía trước sao đó nói.

- Mọi người ở đây chờ để ta vào trong kiểm tra.

Ở đây hấn tu vi cao nhất nên không ai phản đối, Lý Quân cùng hai người khác đi vào một lát liền đi ra.

- Bên trong không có gì mọi người có thể đi vào.

Long Thăng Thiên đang định bước vào liền nghe Hắc Dịch nhắc nhở.

- Tiểu tử ta thấy tên này nham hiểm không thua gì người, cẩn thận có bấy.

Đám người tiến vào hang động lúc này hai người đi theo Lý Quân lúc nãy đột nhiên ra tay, Lý Quân, Lý Thần cũng động thủ chỉ trong nháy mắt 4 người liền ngã xuống mắt mở to, trong động chỉ còn 4 người Lý Quân cùng Long Thăng Thiên và Lý Thanh Nguyệt đứng đối diện.

- Lý Quân người đây là có ý gì?

Lý Thanh Nguyệt mày dựng thẳng nhìn Lý Quân.

- Không có gì chỉ là giải quyết một số phiền phức tránh để họ làm phiền đại sự.

- Người muốn độc hưởng di tích sao?

- Thanh Nguyệt công chúa nếu ta muốn độc hưởng di tích thì đợi lúc bọn chúng ác đấu rồi mới ra tay không phải tốt hơn sao?

- Hừ không lẽ người dám đánh chủ ý lên người bản công chúa.

Lý Quân mỉm cười nhìn nàng vỗ tay.

- Không sai, cái di tích này đối với ta có cũng được không có cũng không sao, dù gì tìm được thứ gì quý mấy lão đầu kia cũng lấy đi mất không bằng đánh chủ ý vào người không phải khả quan hơn sao?

- Người dám đụng đến ta phụ hoàng nhất định tru di cửu tộc gia tộc người.

- Ha ha chờ ta làm to bụng người lên lão già đó còn muốn chém ta sao?

- Vô sỉ, hạ lưu.

Lý Thanh Nguyệt nhìn hấn tiến lại gần vô thức lui lại phía sau từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm ngọc bài.

- Công chúa người không cần phải chống cự ngoan ngoãn vâng lời ta không muốn dùng đến bạo lực.

Đúng lúc Lý Quân muốn ra tay Lý Thanh Nguyệt ném một tấm ngọc bài về phía hấn, ngọc bài bị kích hoạt một luồng linh lực khổng lồ lập tức đánh bay hấn đi mấy trượng, Lý Quân rơi xuống đất liên tục thổ huyết.

- Hộ thân phù... không ngờ lão già kia lại đưa người hộ thân phù.

Hấn nói xong lại tiếp tục phun máu.

Lý Thanh Nguyệt nhìn Lý Quân nằm dưới đất trong lòng cũng không vui vẻ, hộ thân phù này là do phụ hoàng nàng làm ra sức tấn công không thua linh tướng đỉnh cấp trong lúc cấp bách dùng để bảo mạng nếu nàng không mang nhiệm vụ quan trọng trên người cũng không thể nhận được, nàng không ngờ tên này lại không chết.

- Ha ha người không ngờ ta không chết đúng không?

Hấn nói xong liền cời áo bên trong hiện ra cơ ngực săn chắc cường chần.

- Vô sỉ, hạ lưu, không biết xấu hổ...

Lý Quân mặt đen lại, hấn vận linh lực trên da liền hiện lên một tầng ánh sáng bạc.

- Lưu ly giáp.

Lý Thanh Nguyệt kêu lên nàng nghe nói ở Lâm gia có một bộ áo giáp huyền cấp không ngờ nó lại nằm trên người tên này.

- Ha Ha vì ngày hôm nay ta đã không biết bỏ ra bao nhiêu công sức có thể dễ dàng bị một lá phù phá hoại sao?

- Xoạt.

Lâm Quân đang đắc ý cười đột nhiên phát hiện cổ mình lại bị một kiếm xuyên qua, hấn chưa kịp quay lại đã bị đánh thêm một chương vào đầu nằm co giật trên đất.

- Đại ca người đã quá vất vả rồi phần còn lại có thể giao cho ta.

Lý Quân nằm trên đất nhìn đệ đệ mình, hấn không tin mình lại bị chết như vậy.

Lý Thần nhìn đại ca mình nằm trên đất mặt không cảm xúc tiến lại Thanh Nguyệt công chúa.

- Đây đây ở đây còn có người đây, người muốn thoát ỷ cũng đừng đứng trước mặt ta, ta chỉ thích mỹ nữ không phải loại như người.

Lý Thần nhìn Long Thắng Thiên trong mắt tỏa ra sát khí nhàn nhạt.

- Nếu người muốn chết sớm vậy thì ta tiễn người đi.

Lý Thần vừa động liền thấy một bóng người cản trước mặt hấn.

- Không cho người đụng đến hấn.

Lý Thanh Nguyệt thấy hấn không để ý đến nàng liền trừng mắt quát.

- Người thả hấn đi mọi chuyện có thể thương lượng nếu không ngọc đá cùng vỡ.

Long Thắng Thiên nhìn nàng cản trước mặt trong lòng lại âm áp, hấn tiến lại gần nàng vỗ vỗ vai.

- Sư tỷ tên tiểu tử này ta còn chưa để vào mắt người không cần cầu xin hấn.

Nàng nhìn tiểu đệ mình trong lòng lại tức giận gần chết một tên Lý Thần đã khó đối phó thêm hai linh sư nữa người đánh lại sao?

- Tiểu Thiên người không nên cậy mạnh nghe lời ta mau đi đi, ta là công chúa bọn hấn không dám giết ta đâu.

- Nếu ngay cả người mình thích còn không bảo vệ được thì ta sống còn ý nghĩa gì nữa.

Lý Thanh Nguyệt nghe hấn nói trong lòng đầy bảo tố lại nhìn ánh mắt chân thành kia làm tim nàng đập liên thanh.

- Người, tên ngốc này ta mặt kệ người.

- Nề mặt công chúa người có thể lắng, để vũ khí kia lại.

- Người tên Lý Thần đúng không ta thấy gọi người là tâm thần đúng hơn.

Long Thắng Thiên vừa nói xong liền thấy Lâm Thần động thủ tay cầm một thanh kiếm đâm đến cổ hấn, hấn thi triển ngự phong thuật phóng qua một bên sao đó tay trái vận liệt chỉ, tay phải vận băng chỉ liên tục tấn công.

- Người chỉ có thể thôi sao? Nếu vậy thì chết đi.

Lý Thần đầu tiên là vận linh lực chống đỡ sao đó lại phát hiện chỉ lực chỉ mang tính phụ trợ không có sát thương liền không để ý công tới Long Thắng Thiên.

- Tiểu Thiên cẩn thận, Lý Thần người dám làm bị thương hấn ta liền tự vẫn.

Lý Thần nghe nàng đe dọa liền ngừng lại công kích nhìn Long Thắng Thiên ở phía cửa động.

- Lần này ta tạm tha cho người, tốt nhất đừng để ta gặp lại.

Lý Thanh Nguyệt nhìn Long Thắng Thiên thấy hấn vẫn đứng đó tức đến dậm chân.

- Người còn không mau đi.

Hấn nhìn nàng vừa nói vừa nháy mắt trong lòng không khỏi buồn cười.

- Tâm Thần ta có chuyện muốn nói với sư tỷ ta nói xong ta liền đi.

Lý Thần không trả lời chỉ liếc nhìn hai tên hộ vệ, hai người này hiểu ý liền đi đến ngăn ở cửa động.

- Sư tỷ người thật sự muốn ở lại với tên tâm thần này sao?

Lý Thanh Nguyệt tiến lại thấy hấn nháy mắt liền ấn ý phối hợp.

- Ta còn có thể lựa chọn sao?

- Tất nhiên nếu sư tỷ người muốn ta sẽ mang người đi.

- Hi hi thật không?

Long Thắng Thiên nắm tay nàng mỉm cười nói.

- Ta có thể lừa người sao? Người nói đúng không Tâm Thần.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Hồ Nước kì lạ

Lý Thần cơ mặt co giật trong lòng nộ khí, hai người còn coi ta có mặt ở đây sao?

- Hừ, bót nói nhảm đi, tốt nhất người mau chóng rời khỏi đây đừng để ta đòi ý đến lúc đó muốn đi cũng không được.

Long Thắng Thiên liếc mắt nhìn Lý Thần cười nhạt hần lấy ngu đầu mã diện ra liền kéo Lý Thanh Nguyệt lên sao đó hướng ra cửa động phóng đi.

- Hừ hai tên ngu xuẩn.

Lý Thần hừ lạnh một tiếng hai tên linh sư đứng chắn ngay cửa vận linh lực ý định ngăn chặn.

Long Thắng Thiên trên tay cầm rocket 1h bên trong đã chứa sẵn 1 vạn thanh linh tử hần ngấm thẳng cửa động khai pháo.

- Diêm vương Hắc Dịch pháo... ẦM.

Hai tên linh sư nhìn một đòn này liền không dám can đầu tránh qua một bên, Long Thắng Thiên không có người cản trở liền phóng ra bên ngoài chạy mất dạng.

- Một lũ vô dụng.

Lý Thần nhìn một đống phế tích trong mắt lóe lên sát khí mãnh liệt.

- Mau đi tìm bọn chúng về nếu dám phản kháng lập tức giết chết.

Lý Thanh Nguyệt ngồi phía sau ôm Long Thắng Thiên đôi mắt vẫn còn mơ màng.

- Tiểu Thiên lúc này người là dùng vũ kỹ gì sao lợi hại như vậy?

- Sư tỷ đó không phải vũ kỹ mà là vũ khí do ta luyện chế.

- Thật sao? Lại có thứ vũ khí lợi hại như vậy, người có thể đại ta không?

- Đương nhiên là được chỉ cần thứ ta biết đều sẽ đại cho người.

Đối với một luyện khí sư mà nói vũ khí cũng giống như một phần sinh mạng của họ, trong lòng nàng thật sự vô cùng phức tạp.

- Tiểu Thiên tại sao người lại đối với sư tỷ tốt như vậy?

- Đối với nữ nhân của mình ta chưa bao giờ hẹp hòi.

- Xì, ai là nữ nhân của người.

Lý Thanh Nguyệt trong lòng lại thấy vui vẻ, hai má đỏ lên đến lợi hại.

Long Thắng Thiên ở phía trước lái không nhìn thấy được mỹ cảnh nhưng vẫn cảm nhận được nhiệt độ của cơ thể nàng đang nóng lên.

- Ài, nhất định lần sau phải luyện chế một chiếc siêu xe.

Hai người tiếp tục chạy đi được một đoạn đường hần thu lấy ngu đầu mã diện sao đó lại tiếp tục tìm kiếm di tích, nhờ có sự chỉ dẫn của Hắc Dịch hai người không va chạm các nhóm khác.

- Thanh Nguyệt sư tỷ người đang nghĩ chuyện của Lý gia sao?

- Đúng vậy họ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta.

- Sư tỷ người yên tâm đi chỉ cần rời khỏi ngọn núi này hần sẽ không có cơ hội ra tay với chúng ta.

Lý Thanh Nguyệt gật đầu trong đại trận tìm người vô cùng khó khăn, bên ngoài có lực trường lão bảo kê bọn họ vốn không thể đất thủ.

- Không nhắc đến bọn họ nữa chúng ta tiếp tục tìm di tích đi.

Tìm hơn 2 ngày cuối cùng hai người đi đến một vách núi, theo Hắc Dịch suy đoán lối vào di tích có thể nằm gần tấm trận.

- Tiểu tử xem ra chúng ta đến trễ phía trước có người đang phá trận.

Long Thắng Thiên kéo Lý Thanh Nguyệt núp vào một tảng đá quan sát xung quanh, nơi đây rõ ràng sương mù ít hơn xung quanh rất nhiều có thể quang sát được khoảng hơn 100 dặm, phía trước có một nhóm người đang công phá cấm chế mỗi lần linh lực đánh vào chỉ hiện lên rồi biến mất.

- Những người này là đệ tử của Ngọc Phong môn.

- Tiểu Thiên hay là chúng ta phát tín hiệu gọi người đến trợ giúp?

- Sợ người của chúng ta chưa tới thì bọn họ đã tới rồi.

Lý Thanh Nguyệt cau mày hỏi.

- Vậy bây giờ phải làm sao?
- Trước xem tình hình rồi tính.

Bên ngoài đệ tử Ngọc phong môn không ngừng công kích cấm chế vẫn không có hiệu quả.

- Sư huynh chỉ với sức của chúng ta e rằng không thể phá được cấm chế này hay là dùng hộ thân phù để phá chúng.
- Được.

Lại Hồ từ trong người lấy ra một ngọc bài ném về phía cấm chế ngay lập tức ngọc bài nổ tung cấm chế rung lên rồi biến mất.

- Ngay cả đòn công kích linh tướng cấp cao cũng không có hiệu quả?

Mọi người xung quanh thấy vậy đều kinh ngạc ngay cả linh tướng cũng vô dụng vậy bọn họ làm sao phá được.

- Sư đệ mau phát tính hiệu gọi thêm người đến.
- Lại Hồ sư huynh lẽ như người của Thanh hà tiên môn đến thì sao?
- Nếu bọn họ đến cũng không phá được cấm chế.

Tên sư đệ đang định phát tính hiệu đột nhiên cảm thấy mặt đất rung động dữ dội từ xa truyền đến tiếng yêu thú rống giận.

- Không xong di tích này lại có yêu thú thù hộ, mau rời khỏi nơi này.

Lại Hồ vừa dứt lời một con hỏa sư phóng tới thân cao 5 trượng phía sau có 3 cái đuôi về mặt vô cùng hung tợn nó nhìn đám đệ tử Ngọc Phong tiên môn rống lên một tiếng sấm âm đánh đến lập tức 5,6 tên linh úy ngã lẳng ra đất tắc thở.

- Mau chạy.

Đám người còn lại đều bị trấn đến mặt tái xanh co giò bỏ chạy con hỏa sư lập tức đuổi theo.

- Sư tỷ người ở đây đợi, ta đi ra ngoài xem một chút.
- Không được như vậy quá nguy hiểm.

Lý Thanh Nguyệt nhìn hấn lắc đầu nếu con hỏa sư kia trở về thì cực kỳ nguy hiểm.

- Yên tâm chỉ cần ta chạy vào sương mù tên này sẽ không thể bắt được ta.
- Vậy ta đi cùng với người.

Long Thăng Thiên nhìn ánh mắt kiên quyết của nàng cũng chỉ có thể dẫn nàng theo hai người tiến lại gần cấm chế bên ngoài nhìn không khác gì nhưng khi chạm vào liền bị một lực lượng đánh bật ra.

- Thật lợi hại nếu ta học được thứ này nhất định có thể phòng đạo tặc.
- Sư đệ người đang mơ tưởng sao? Cấm chế này không nói đến độ phức tạp ngay cả vật liệu cũng không thua gì luyện khí.

Long Thăng Thiên âm thầm trao đổi với Hắc Dịch tiên vương.

- Lão Dịch người có thể phá được cấm chế này không?
- Không thể.
- Vậy sao? Xem ra lần này nhân phẩm ta có vấn đề không thể bạo phát sao này nhất định phải điều chỉnh lại.
- Người có thể.

Long Thăng Thiên nghe lão Dịch nói hai mắt liền tỏa sáng hỏi lại.

- Là sao?
- Người quên thôn thiên quyết sao? Cấm chế này thực chất là lấy linh khí từ thiên địa linh khí tạo thành người chỉ cần vận thôn thiên quyết hút hết linh khí

của chúng là được.

- Trâu bò như vậy? vậy trên đời này toàn bộ cấm chế ta đều có thể phá sao?

- Cho là như vậy đi.

Nghe được Hắc Dịch tiên vương nói hai mắt hấn sáng lên lần nữa.

- Khả khả, nhân phẩm ta không có vấn đề mà ngày càng bạo phát.

Lúc trước nghe lão Dịch nói mấy cái bảo vật ở đế quốc, đại tông môn không phải đều do cấm chế bảo vệ sao? nếu có rãnh nhất định phải ghé qua xem hàng mới được hắc hắc.

- Sư đệ người đang nghĩ gì sao lại cười gian như vậy?

Lý Thanh Nguyệt một bên nhìn hấn cười mà nổi da gà vô thức lùi lại mấy bước đề phòng.

- A không có gì chỉ là đang nghĩ đến mấy người bạn cũ.

- Bạn cũ? nhìn người hưng phấn như vậy là nữ nhân sao?

- Làm sao có thể, ở gần một đại mỹ nữ mà nghĩ đến một nữ nhân khác thì đúng là một tên đàn.

- Ba hoa.

Nhìn gương mặt sư tỷ ứng đỏ cộng thêm bộ dáng thẹn thùng kia hấn trong người cảm thấy nhiệt huyết dâng trào.

- Sư tỷ người lui lại về sao để ta thử phá cấm chế.

Thấy hấn lấy ra một thanh kim loại hình thù kì lạ cầm trên tay nàng hiếu kì hỏi.

- Đây là thứ gì?

- Vạn năng vô địch thiên hạ vô song cái thể thần thông không gì không xong như ý kim cô bổng.

Long Thắng Thiên nói xong chỉ thấy sư tỷ hai mắt mở to bộ dạng ta cái gì cũng không biết.

- Nói chung là một chiếc chìa khóa có thể mở cấm chế.

Long Thắng Thiên vận chuyển thôn thiên quyết thông qua thanh kim loại bắt đầu hút linh khí, một luồng linh lực khổng lồ chuyển vào trong thân thể sao đó tiến vào hấn đỉnh, cấm chế phía trước hiện lên một tầng màu vàng sao đó nhạt dần rồi biến mất.

- OA... tiểu Thiên người thật lợi hại.

Lý Thanh Nguyệt ở một bên nhìn thấy một mảng này hai mắt lấp lánh hưng phấn hô to.

- Sư tỷ đừng nhảy lung tung nữa mau tiến vào thôi.

Nàng biết mình thất thố chỉ là cười một tiếng đi vào.

Bên trong cấm chế xuất hiện một hang động, cẩn thận tiến vào bên trong chỉ thấy một thông đạo tối thui, hai người vận linh lực tiếp tục đi tới không bao lâu liền đến cuối hang, phía trước là một hồ nước bên phải còn có một bàn đá.

- Sao ở đây lại trống không vậy?

Long Thắng Thiên tiếng lại hồ nước cảm giác giống như tích tụ toàn bộ linh khí nơi đây hấn nhìn xung quanh nhủ mày.

- Kì lạ tại sao lại có một hồ nước ở đây?

Lý Thanh Nguyệt cũng tiến đến nhìn hồ nước bên trong phẳng lặng đến lạ thường muốn đưa tay xuống sờ thử khi nàng chạm đến mặt hồ liền bị một lực phản chấn văng ra.

- Sư tỷ người không sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lần đầu giết người

- Ta không sao.

Long Thăng Thiên tiến lại muốn chạm vào hồ nước cũng bị đánh văng ra.

- Tiểu tử ta biết đây là thứ gì rồi, đây là phong linh trận nếu ta đoán không lầm bên dưới cái hồ này có một mỏ linh thạch bị phong linh trận luyện hóa phong ấn lại tạo thành dạng nước.

- Ý người là cái hồ nước này là linh khí hóa lỏng?

- Không sai với lượng nước trong hồ ít nhất cũng được hơn vài vạn năm.

Nghe Hắc Dịch tiên vương nói làm hấn hưng phấn không thôi nhìn hồ nước trước mặt rộng gần một trượng lượng linh khí này không chừng có thể giúp hấn đột phá linh vương, hấn cố gắng giữ bản thân bình tĩnh.

- Làm sao có thể lấy chúng ra?

- Người chỉ cần phá cấm chế sao đó thu vào giới chỉ.

Long Thăng Thiên quay sang nhìn Lý Thanh Nguyệt nói.

- Sư tỷ ta biết đây là thứ gì.

Lý Thanh Nguyệt sao khi nghe hấn nói xong liền tròn mắt há mồm hưng phấn không thôi, sao khi bình tĩnh nàng dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn hấn.

- Tiểu Thiên không ngờ người còn hiểu về trận pháp.

- Chỉ biết chút ít, sư tỷ trên người có mang theo thứ gì đựng không?

Nghe hấn hỏi nàng chỉ tay vào túi trữ vật của mình.

- Thứ này được không?

- Cũng được đợi lát nữa khi ta phá trận người liền lập tức thu chúng vào.

Long Thăng Thiên tiến lại gần hồ sao đó bắt đầu vận thôn thiên quyết phá cấm chế.

- Tiểu Thiên cẩn thận.

- Yên tâm cấm chế này không làm khó được ta.

Lý Thanh Nguyệt nghe hấn nói liền đứng sang một bên quan sát tình hình.

Cấm chế trên mặt hồ lóe lên sao đó mờ dần, lúc này nước trong hồ đã bắt đầu bay hơi, Lý Thanh Nguyệt liền thu lấy nước vào trong túi trữ vật của mình, nàng hưng phấn cười nói.

- Hi hi lần này kiếm lớn rồi.

- Chưa hẳn, khi chúng ta trở về mấy lão giả trong tiên môn nhất định giành lấy mất.

- Đúng vậy, bây giờ phải làm sao?

Lý Thanh Nguyệt đang lo lắng lại nhìn sư đệ mình thông thả như không có việc gì cười nói.

- Tiểu Thiên người gian xảo như vậy nhất định sẽ có cách đúng không?

Hấn nghe nàng nói mặt đen lại, ta rõ ràng là một quân tử biết yêu nữ kính nữ nhân có chỗ nào giống gian xảo? hấn nhìn nàng tươi cười trước mặt trong lòng bối rối không biết có nên cho nàng biết bí mật không gian giới chỉ của mình hay không?

- Sư tỷ ta có một thứ muốn cho người biết nhưng người phải hứa không được nói cho người khác biết được không?

Nàng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hấn cũng biết vấn đề này không phải chuyện đùa, không đùa giỡn nữa.

- Chẳng lẽ người không tin sự tử sao? Với lại ở chung với người lâu như vậy có thứ gì ta còn chưa biết.

Long Thăng Thiên khước môi co giật hần lấy ra không gian giới chỉ lần trước tìm được trong hắc ám sâm lâm.

- Người biết đây là thứ gì không.

Thấy hần lấy ra một chiếc nhẫn cù rách nằng liền bùi môi.

- Chỉ là một chiếc nhẫn cù thôi làm sao lại nghiêm túc như vậy? chẳng lẽ người muốn nói với ta đây là không gian giới chỉ sao?

- Đúng vậy, đây chính là không gian giới chỉ a.

Lý Thanh Nguyệt giật mình nằng nhìn về mặt nghiêm túc của hần trong lòng rung động.

- Thật sự là không gian giới chỉ sao?

- Đương nhiên người có thể kiểm tra.

Kiểm tra, đương nhiên phải kiểm tra đây là thứ chỉ có trong truyền thuyết nằng đưa một tia thần thức vào liền phát hiện bên trong có một không gian khác liền ngậy người.

- Thật sự... đây thật sự là không gian giới chỉ a.

Sao khi trải qua kích động tâm tình bình ổn liền hướng hần trả giới chỉ.

- Người yên tâm ta sẽ không nói chuyện này với bất cứ ai nếu người không tin ta có thể phát thệ.

- Không cần ngay cả nữ nhân của mình còn không tin tưởng thì có thể tin ai.

- Coi như người biết điều.

Nằng nói xong lại cảm thấy không ổn.

- Người nói ai là nữ nhân của người?

Long Thăng Thiên nhìn nằng xù lông cười nói.

- Ở đây còn người khác sao?

Lý Thanh Nguyệt thấy hần thâm tình nhìn mình lập tức tim đập loạn nhịp trong lòng loạn hết lên hai má đỏ bừng, nằng liền lãng sang truyện khác.

- Người muốn sử lý hồ nước này như thế nào?

- Mỗi người một nữa.

- Không được ta không tốn công sức không thể lấy nhiều như vậy nhiều nhất chỉ lấy 2 phần.

- Quyết định vậy đi.

Sao khi ăn chia xong hai người tiếp tục tìm kiếm nhưng không phát hiện được gì đành phải đi trở ra, vừa ra khỏi hang động liền cảm giác được một lực lượng khủng bố đập vào.

- Không hai rồi con hỏa sư kia đã trở lại.

Lý Thanh Nguyệt nghe hần nói liền lo lắng.

- Bây giờ phải làm sao?

- Trước tiên cứ ở trong đây chờ xem tình hình.

Nằng nghe hần nói liền gật đầu sao đó ngồi một bên nhìn ra ngoài cửa động.

- Tiểu Thiên người nói xem tại sao con yêu thú đó lại thù hận nơi đây?

- Chắc là do tổ tiên của nó được chủ nhân ở đây nuôi dưỡng.

- Nhưng mà chủ nhân nơi đây chưa từng nuôi dưỡng nó.

- Việc này ta cũng không hiểu, sư tỷ người hỏi chuyện này để làm gì?

Lý Thanh Nguyệt trên mặt hiện lên vẻ do dự nói.

- Tiểu Thiên nếu sao ta làm chuyện gì đó có lỗi với người thì người có tha thứ cho ta không?

- Còn phải coi đó là việc gì? Sư tỷ người có tâm sự sao?

- Người nghĩ đi đâu vậy ta làm sao có tâm sự chỉ là ta muốn thử lòng người một chút thôi.

- Vậy người xem lòng ta như thế nào?

- Người quá bí ẩn ta xem không thấu, có đôi lúc ta cảm thấy người không phải là người ở thế giới này.

Long Thắng Thiên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng cảm thấy người ta nói nữ nhân là loài động vật mẫn cảm đúng là không sai.

Hai người trò chuyện được một lúc bên ngoài lại truyền đến tiếng đánh nhau tiếng va chạm ngày càng kịch liệt âm thanh chấn động vang lên làm rung động đến chỗ hai người, trên hang động xuất vài vết nứt.

- Sư tỷ mau đi thôi hang động này sắp không chịu nổi rồi.

Lý Thanh Nguyệt bị hấn nắm tay kéo đi ra đến bên ngoài liền thấy một trận hỗn chiến đệ tử hai tiền môn đang quần công con hòa sư vài chục hồn thú bên trên bay lượn liên tục va chạm vào nhau.

- Tiểu Thiên chúng ta mau rời khỏi nơi này đi.

Long Thắng Thiên tiện tay ném ra vài chục trái boom khói cùng với sương mù hòa vào nhau khung cảnh phía trước lập tức trở nên trắng xóa tầm nhìn thu hẹp đến mức chưa đến một cánh tay, hấn dựa vào phương hướng Hắc Dịch chỉ liền tẩu thoát.

- Tiểu tử ta tìm thấy khí tức của mấy tên muốn giết người lúc trước.

- Người noi đến Lý Thần, bọn chúng ở đâu?

- Bên phải người 50 bước chính là 3 tên đó.

Hấn tìm một nơi an toàn để Lý Thanh Nguyệt ở lại sao đó tiến về trận chiến.

- Tiểu Thiên người muốn làm gì?

- Sư tỷ yên tâm ta đi giải quyết một số chuyện sẽ quay lại người ở đây đợi ta.

- Người nhớ cẩn thận.

Xác định được phương hướng 3 người Long Thắng Thiên chân đạp ngự phong thuật gia trì thêm tốc độ của thiểm điện điều tốc độ của hấn tăng đến linh uy đỉnh phong, Lý Thần đang đứng phía sau hai linh sư quan sát cuộc chiến hai tên linh sư điều khiển hồn thú tấn công hòa sư, Long Thắng Thiên quyết định giết hai tên linh sư trước sao đó mới truy kích Lý Thần hấn tiếp cận hai tên linh sư một tay cầm kiếm đâm đến yết hầu tay còn lại cầm rocket nhắm vào đầu tên kia, hai tên linh sư đang tập trung vào trận chiến đột nhiên bị người khác tấn công với khoảng cách gần như vậy liền không kịp hoàn thủ bị đánh văng ra xa không rõ sống chết.

- Người là ai?

Lý Thần đang quan sát hai linh sư chiến đấu đột nhiên không biết từ đâu lòi ra một tên thích khách hấn liền xoay người bỏ chạy xung quanh toàn là sương mù không thích hợp cho việc chiến đấu.

Long Thắng Thiên ở một bên thấy hấn bỏ chạy liền vận ngự phong thuật đuổi theo băng chỉ liên tục triển khai cản đường đối phương, Lý Thần đang tẩu thoát đột nhiên phát hiện chân mình bị đóng băng liền vận linh lực phá vỡ lúc này hấn đột nhiên cảm nhận được một trận nguy hiểm mãnh liệt ập đến không kịp phản ứng liền bị đánh văng ra xa miệng liên tục thổ huyết, ánh mắt hấn nhìn lại cố gắng muốn xem ai động thủ chỉ thấy một ánh sáng lóe lên rồi biến mất trên cổ cảm thấy mát lạnh sinh cơ dần trôi đi.

Nhìn Lý Thần chết đi Long Thắng Thiên trong tâm hỗn loạn, đây là lần đầu hấn giết người huyền kiếm trên tay bỗng nặng ngàn cân, linh lực như tiêu tán rất nhiều suy nghĩ hiện lên trong đầu hấn làm hấn trở nên ngơ ngác.

- Tiểu tử đừng suy nghĩ nhiều nữa ta không biết người từ đâu đến cũng không cần biết ở nơi của người như thế nào nhưng khi người đến Huyền Linh đại lục người phải chấp nhận quy tắc nơi đây nếu không người sẽ bị đào thải.

- Ta biết.

Long Thắng Thiên nhắm mắt lại sao đó lại mở ra nơi sâu xa trong ánh mắt hấn đang có một thứ gì đó thay đổi hấn đi đến chỗ hai linh sư phát hiện hai

người đã chết sao đó tiến lại chỗ Lý Thanh Nguyệt.

- Tiểu Thiên người giải quyết xong rồi sao?
- Xong rồi chúng ta mau đi thôi.
- Không trợ giúp bọn họ diệt hỏa sư sao?

Nhìn hỏa sư nơi xa giống như sói giữa bầy cừu con này ít nhất cũng là linh tướng đỉnh phong, làm sao giết? nếu giết được cũng phải chia ra.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Phích lịch châu

Làm người không được tham lam chúng ta đã có linh thủy những thứ này cứ để lại cho bọn chúng.

- Hừ người tốt như vậy sao?
- Sư tỷ không lẽ trong tâm trí của người con người ta kém đến vậy sao?

Nhìn Long Thắng Thiên đưa ra bộ mặt ủy khuất nàng chỉ bủi một dạng đương nhiên sao đó cùng hắn rời đi.

Long Thắng Thiên không đi ra ngoài hắn dự định tìm một chỗ để ở lại đợi đến khi mọi việc tìm kiếm di tích kết thúc sẽ cùng mọi người rời khỏi như vậy sẽ không bị nghi ngờ.

- Sư tỷ chúng ta tạm thời ở trong hang động này đợi đến khi di tích kết thúc mới đi ra người thấy được không?
- Tốt.

Sau khi an bài xong vị trí hai người nhanh nghỉ ngơi lấy sức Lý Thanh Nguyệt bận rộn một ngày có vẻ mệt mỏi liền đi nghỉ ngơi, trước khi đi nàng còn dặn hắn an phận không được rình coi nàng ngủ, Long Thắng Thiên lúc này lại đang trao đổi với Hắc Dịch.

- Lão Dịch người có cách nào che giấu tu vi không?
- Người hỏi vấn đề này làm gì? Một linh úy nhỏ như người không ai để ý đâu.
- Ta muốn mượn linh lực ở nơi đây đột phá nếu như trở về bị mấy lão già kia phát hiện nhất định sẽ cho là ta nhụt được bảo vật.
- Ô không ngờ người lại biết suy nghĩ như vậy?
- Ý người là bảo trước đây ta ngu ngốc sao?
- Che dấu tu vi không thành vấn đề nhưng ta khuyên người không nên đột phá vào lúc này.
- Vì sao?
- Ở phạm cảnh các người việc đột phá là dễ như trở bàn tay, khi người muốn đột phá cảnh giới phía trên người cần phải có đạo của riêng người do đó người nên cũng cố tu vi tìm hiểu rõ sức mạnh từng cảnh giới.
- Ta cảm thấy đột phá đến linh vương sao đó tìm hiểu vẫn chưa muộn mà.
- Vậy người nói một tên luyện võ từ nhỏ với một tên tới nửa đời người mới tập luyện có gì khác nhau không?
- Vậy trước tiên ta có thể đột phá đến linh úy đỉnh phong không?
- Tùy người.

Hắn biết Hắc Dịch đồng ý liền vận thôn thiên quyết hấp thu linh lực trong hắc đỉnh truyền vào cơ thể cảnh giới nhanh chóng đột phá từ linh úy tầng 7 đỉnh phong lên tầng 8, 9, cuối cùng dừng lại linh úy đỉnh phong bên trong hắc đỉnh vẫn còn lại một nửa linh lực hắn hút được từ hai cảm chế, Long Thắng Thiên quyết định chuyển toàn bộ linh thủy vào hắc đỉnh để có thể hấp thu bất kì lúc nào, hắn kiểm kê lại tài sản bên trong giới chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn sao đó lại tiếp tục luyện băng tự kinh.

Sáng hôm sao hai người tỉnh dậy Lý Thanh Nguyệt theo thói quen vận thân thể một cái để lộ ra đường cong mê người làm hấn nhìn đến tỉnh ngủ.

- Xú sư đệ người đang nhìn cái gì đó?
- Hi hi ta là đang ngắm cảnh a.
- Hừ ở đây là hang động có cảnh gì mà ngắm chứ.
- Ai nói không có cảnh rõ ràng là mỹ cảnh nhân gian hiếm có.

Nàng nghe hấn nói sắc mặt đỏ lên trong lòng lại thấy vui vẻ nhưng ngoài miệng mắng sắc lang, nàng nhìn ra ngoài hang động nói.

- Tiểu Thiên bên ngoài không có động tĩnh chắc họ đã đánh xong rồi chúng ta mau đi thôi.
- Tốt.

Long Thăng Thiên dẫn nàng ra ngoài thỉnh thoảng đụng phải mấy nhóm người hấn đều tránh va chạm sao hai canh giờ thì tiến ra khỏi đại trận, bên ngoài đã đứng sẵn một số người hấn quan sát một chút sao đó tiến về vị trí đệ tử tiên môn.

Đội hết nửa ngày hai bên mới đi ra bên Thanh Hà Tiên môn nhân số chỉ còn lại khoảng 40 người.

- Tiểu Thiên sao ta không gặp bọn người Lâm Thần?
- Có lẽ là bọn họ sợ tội bỏ trốn rồi.
- Tốt nhất đừng để cho ta bắt nếu không ta sẽ bắt bọn chúng đem thử nghiệm vũ khí do bản cô nương chế tạo.

Long Thăng Thiên đứng một bên mỉm cười, xem như ta làm việc tốt giúp các người tránh khỏi cực hình đi.

Đội khi không còn người đi ra hai trưởng đều dẫn đệ tử của mình rời khỏi di tích, trên đường đi hấn vẫn lấy ngu đầu mã diện chờ theo sư tỷ đi trước bỏ mọi người sao lưng, dù sao không gian hai người phát triển vẫn tốt hơn.

- Tiểu tử cẩn thận ta cảm nhận được có sát khí.

Nghe được lời Hắc Dịch tiên vương nói hấn đồng tử co lại liếc nhìn xung quanh ngu đầu mã diện dần hạ tốc độ.

- Tiểu Thiên có chuyện gì sao?

Lý Thanh Nguyệt ngồi sao cảm thấy hấn ngừng lại đột ngột nghi hoặc hỏi.

- Ta cảm giác có người mai phục ở chỗ này.

Lý Thanh Nguyệt nghe hấn nói quay đầu nhìn xung quanh trong lòng sợ hãi nàng vốn có một tấm hộ thân phù nhưng đã dùng bây giờ không còn gì để bảo mạng.

- Sư tỷ người không cần sợ ôm chặt lấy ta.

Long Thăng Thiên tập trung tinh thần có thể ứng phó bất kì lúc nào.

- Lão Dịch người có biết vị trí của chúng không?
- Tiểu tử phía trước có một tên ở trên cây là linh sư cấp 1 đỉnh phong, một tên ở trong bụi là linh sư cấp 1 hậu kỳ, còn một tên ở trong đất là linh úy đỉnh cấp ngoài ra còn có hai tên đứng ở xa quang sát, đứng rồi một trong hai tên đó là nữ tử lúc trước có sát khí với người.
- Thì ra là nàng.

Tại một nơi cách đó không xa Ngô Phong đang mỉm cười đất ý ôm Trần Tiểu Phương trong ngực.

- Tiểu Phương lần này Phong ca giúp muội, muội làm sao báo ơn ta đây?

Trần Tiểu Phương trong mắt hiện lên một tia chán ghét nếu không phải Trần gia diệt môn nàng cũng không phải đi đến mức này.

- Người ta cái gì cũng đã cho chàng không lẽ còn chưa đủ?
- Cái này không thể tính như vậy được lần trước ta nhờ gia gia ra mặt mới có thể ngăn cản Nam Cung gia mang nàng đi còn bây giờ là ám sát đệ tử tiên môn nếu để người khác biết được ngay cả gia gia ta cũng không cứu ta được.
- Vậy chàng muốn như thế nào?

- Khả khả, ta nghe nói nàng rất thân với tam tiểu thư Lý gia đúng không?

Trần Tiểu Phuong nghe hần nói liền hiểu hần muốn gì tên này đúng là cảm thú, nàng trong mắt hiện lên vẻ do dự sao đó lại gạt đầu.

- Được chỉ cần chuyện này thành công ta có thể giúp người.

Ngô Phong trên mặt hiện lên nụ cười đầy Lý tiểu thư tuy không nằm trong thập đại mỹ nhân nhưng cũng là mỹ nữ hiếm có nghĩ đến hai mỹ nhân trên giường hầu hạ mình háng càng hưng phấn nhưng khi quay lại về mặt liền biến đổi.

- Các người còn đứng đó làm gì mau đuổi theo cho ta.

Long Thắng Thiên cười ngu đầu mã diện đi đến trước chỗ mai phục đột nhiên tăng tốc quay đầu bỏ chạy làm 3 gã kia nhất thời bất ngờ sao đó vận linh lực đuổi theo, 3 tên thích khách vừa đuổi vừa tấn công một tên trong số đó gọi ra hồn thú là một con hỏa điều liên tục hướng Long Thắng Thiên phun lửa.

- Hừ người không biết tài xé ở Việt Nam toàn là tay lái lụa hay sao?

Hần bất ngờ chuyển hướng làm công kích tên linh sư kia đánh vào khoảng không, Long Thắng Thiên liên tục chuyển hướng làm những người này không thể nào công kích trúng nên quyết định bao vây hần lại sao đó mới thích sát.

- Tiểu Thiên nhanh lên bọn chúng muốn đuổi tới rồi.

Long Thắng Thiên nghe sư tỷ hô trong giọng nói không hề có sự lo lắng mà tràn ngập hưng phấn, thật là một tiểu tinh linh mà, hần chạy được vài chục dặm thấy 3 tên phía sau vẫn còn truy đuổi như âm hồn bất tán.

- Lão Dịch hai tên kia có đuổi theo không?

- Không có.

Nghe Hắc Dịch tiên vương trả lời nụ cười trên mặt hần càng lạnh.

- Nếu các người muốn theo vậy lão tử tiễn các người một đoạn miễn phí.

Từ bên trong túi trữ vật hần lấy ra mấy trái boom khói ném về phía sao 3 tên thích khách không kịp phản ứng liền chúng chiêu dừng lại vận linh khí để phòng có độc, Long Thắng Thiên đứng bên ngoài nhìn vào 3 tên thích khách đứng hình tam giác quay lưng lại với nhau để phòng tứ phía, hần lấy ra một viên phích lịch châu ném vào bên trong 3 người, một tên thích khách hô lên có âm khí liền chém một kiếm đến.

- ĐỪNG... ĐỪNG... ẦM... ẦM...

Long Thắng Thiên ở bên ngoài luôn chú ý đến tình hình phát hiện phích lịch châu phát nổ hần hai mắt tròn to liền ôm lấy Lý Thanh Nguyệt nằm xuống, sao khi phích lịch châu phát nổ một cột lửa bán kính gần 10 trượng phóng lên trời toàn bộ cây cối trong vòng 10 dặm đều bị sang bằng.

- Ta kháo, thứ này là lựu mình sao? là boom nguyên tử loại mini thì giống hơn.

Hần đứng dậy nhìn xung quanh toàn bộ cây cối đều đổ ngã ở giữa có một cái hố to dùng 3 tên thích khách hoàn toàn mất xác nếu lúc này không phải có ngu đầu mã diện che chắn hần chắc chắn đã bị trọng thương, không phải sư phụ nói đây là dựa theo nguyên lý trái lựu mình sao? tại sao uy lực lớn như vậy?

- Xem ra ta chưa hiểu rõ về luyện khí ở đại lục này.

Lý Thanh Nguyệt đứng lên tròn mắt nhìn xung quanh lúc này khi nàng nghe được tiếng động nàng còn tưởng là một vị linh vương nào đó chán sống tự bạo đi.

- Tiểu Thiên đây là vũ khí mới của đệ sao?

- Không phải là của nhị trưởng lão tặng.

Nàng nghe hần nói liền bium môi.

- Tại sao chỉ tặng cho người không tặng cho ta đúng là trọng nam khinh nữ.

Long Thắng Thiên nghe nàng nói liền lấy ra viên phích lịch châu còn lại đưa cho nàng.

- Ở đây ta còn một viên sư tỷ người nhận lấy đi.

Lý Thanh Nguyệt nhìn viên châu nhỏ màu đen trước mặt cảm lên quan sát một hồi sao đó đưa lại hần.

- Hừ, người ta không có nhỏ mọn như vậy.

- Sự tỷ đây là ta tặng cho người, bây giờ người không có hộ thân phù lờ như bị người Trần gia tập kích ta không chắc có thể bảo vệ người với lại trên người ta không thiếu thứ bảo mệnh.

Hắn nói cũng có lý nàng cảm lấy viên châu cười hì hì nói.

- Đây là người năng nãi ta không phải ta cầu người.

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng như ăn mật ngọt.

- Tất nhiên dù sao chúng ta cũng là người nhà đồ của nàng cũng xem như đồ của ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Lạc vào hắc ám sâm lâm

Ai là người một nhà với người?

Long Thăng Thiên nhìn về khu rừng ánh mắt lạnh băng hắn không quay lại đối phó Ngô Phong mà cùng Lý Thanh Nguyệt trở về tiên môn.

- Tạm thời tha cho hai người một mạng.

Sao hơn nữa tháng đi đường thì hai người về đến tiên môn chuyển đi di tích lần này đệ tử Thanh Hà tiên môn không chiếm được lợi ích gì ngay cả hòa sư cũng dễ chạy thoát lại dễ chết hơn 10 đệ tử trong đó có hai đệ tử trọng tâm Lý Quân và Lý Thần việc này làm lục trường lão liên tục bị chỉ trích.

Thanh hà điện.

- Đại ca thời gian tứ đại tông môn tranh tài chỉ còn hơn nửa năm chúng ta lại bị mất hai đệ tử trọng điểm chuyện này nhất định có vấn đề.

- Tạm thời không được nhắc đến chuyện này nữa bây giờ chúng ta có việc quan trọng hơn, sắp tới người của Đông Phương học viện đến mọi người chuẩn bị đón tiếp bọn họ.

- Người Đông Phương học viện đến đây làm gì?

- Tạm thời còn chưa biết nhưng mọi người cứ chuẩn bị tốt tập trung toàn bộ đệ tử trọng điểm thông báo trong thời gian sắp tới không được rời tông môn.

Đoàn Chính nghĩa nói xong lại quay sang Triệu Kiến Nghiệp nói.

- Nhị đệ việc người báo cáo chuyện của tiểu tử đó lên học viện đã có phản hồi gì không?

Triệu Kiến Nghiệp nghe đại ca hỏi gương mặt già mỉm cười.

- Vẫn chưa có nhưng ta tin không bao lâu nữa sẽ có kết quả ồ lần này người của học viện đến cũng là vì hắn không chừng.

- Vậy người nhất định phải giữ tiểu tử đó ở lại tông môn để đảm bảo an toàn chuyện này có ảnh hưởng đến lợi ích tông môn chúng ta sao này.

- Chuyện này ta biết.

Sao khi về đến tiên môn Lý Thanh Nguyệt trở lại phòng mình bên trong đã có vài người đứng đợi sẵn.

- Các người đến đây làm gì? Không phải ta nói đó là việc cuối cùng ta đáp ứng phụ hoàng sao?

- Công chúa không cần tức giận việc lần này người làm rất tốt hoàng thượng rất hài lòng do đó người quyết định phái chúng ta đến đây để ban thưởng cho người.

Lý Thanh Nguyệt nhũ mây cảm thấy việc này không ổn, phụ hoàng từ khi nào quan tâm ta như vậy.

- Có gì thì nói nhanh bốn công chúa còn muốn nghỉ ngơi.

- Hoàng thượng thánh minh biết được công chúa người đã cống hiến rất nhiều cho quốc gia nên đã quyết định giúp người cầu thân với một đại gia tộc ở Đông Phương quốc.

Nghe lão già nói nàng cảm thấy máu huyết sôi trào cổ họng truyền đến cảm giác ngòn ngọt.

- Đây là ban thưởng các người nói sao?

- Đúng vậy đại gia tộc đó cũng cam đoan với chúng ta khi người đến đó họ sẽ giúp người tiến vào học viện sẽ cho người tài nguyên tu luyện tốt hơn ở đây mấy chục lần.

- Nếu ta không đi thì sao?

- Thánh chi đã ra không thể không tuân.

- Được ta theo các người trở về.

Lúc này hai lão già tiến lên lấy tốc độ sét đánh phong bế linh lực của nàng.

- Các người...

- Công chúa tha tội chỉ là đề phòng bất trắc.

Long Thăng Thiên vừa về đến phòng thì có người đến thông báo nhị trưởng lão muốn gặp hắn.

- Sư phụ người muốn gặp đồ nhi có gì sao?

- Sư phụ muốn gặp đồ đệ cần lí do sao?

Hắn nhìn đồ đệ mình đứng đó giống như một con cừu gặp sói liền hừ lạnh.

- Ta đáng sợ đến vậy sao?

Người không đáng sợ thì ai đáng sợ? Hắn trong lòng thầm nói nhớ lúc trước lão treo một đồng linh quả phía trên có mấy to như trái dừa bây giờ nghĩ đến vẫn rung mình.

- Làm sao có thể, sư phụ người nhìn như thái dương hiền hòa, âm áp như...

- Không cần vuốt mong ngựa hôm nay ta có chuyện quang trọng muốn hỏi người, liên quan đến tương lai của người và việc phát triển tiên môn trong 10 năm người nhất định phải nói thật.

- Vâng.

- Trước khi đến tiên môn người có từng bái sư chưa.

- Chưa từng.

- Vậy mấy loại vũ khí kia là do người tạo ra sao?

- Đúng vậy.

Triệu Kiến Nghiệp nhìn đồ đệ mình phát hiện hắn không lừa dối liền thở phào lúc lão thông báo học viện thì chưa hỏi việc này cũng may là không có gì.

- Sư phụ người hỏi mấy vấn đề này làm gì?

- Không có gì, tiểu Thiên người mấy hôm nay yên ổn ở tiên môn đừng đi đâu, không có gì nữa người mới về cũng nên nghỉ ngơi đi.

Long Thăng Thiên rời khí viện tiến về phòng mình liền lảng ra giường mấy ngày hôm nay hắn lúc nào cũng đề phòng người Trần gia với Ngô Phong bây giờ mới có thể thả lỏng.

- Thật là thoải mái, lão Dịch người nói xem con người sống trên đời này đến cuối cùng là vì cái gì?

- Làm sao ta biết.

- Vậy người sống trên đời nhằm một đích gì?

- Ta không phải người, không thể trả lời.

- Chẳng lẽ khí linh không có lý tưởng sao?

- Có lẽ đã từng có, tiểu tử sao hôm nay người lạ vậy?

- Không có, ta đang nhớ đến một nơi, ở đó ta không cần lo lắng đến sống chết, chỉ có nghĩ về việc ăn uống thôi.
- Người đang nói thể giới động vật sao?
- ẶC, ta thật không biết làm sao hắc đĩnh có thể tạo ra khí linh như người.

Lý Thanh Nguyệt lúc này đang ở thanh hà cốc nàng ngồi trong chiếc xe ngựa nhìn ra bên ngoài ánh mắt đờ đẫn vô thần, khi nàng 10 tuổi đã bộc lộ thiên phú về mặt luyện khí, 5 năm sau đó nàng được chọn vào tiên môn đến nay đã hơn được 5 năm, trong 5 năm này nàng liên tục chế tạo ra các loại vũ khí hơn một nửa vũ khí Đại Thuồng tiêu quốc là do nàng nghĩ ra không những thế một số vấn đề chính trị cũng nhờ danh tiếng của nàng trong tiên môn giải quyết.

Hai tháng trước phụ hoàng nàng nhận được tin tức tiên môn xuất hiện loại vũ khí không cần sử dụng linh lực liền giao cho nàng bằng mọi giá phải lấy được cách luyện chế với thân phận luyện khí sư nàng kiên quyết không nhận nhiệm vụ này sao khi tranh cãi nàng đành phải nhận nhiệm vụ này nhưng với điều kiện đây là lần cuối cùng nàng giúp phụ hoàng mình nhưng không ngờ nàng lại bị đẩy vào tình cảnh như bây giờ.

- Phụ hoàng người thật nhẫn tâm

Trong lòng nàng tràn đầy tuyệt vọng lúc này hình ảnh hắc lại hiện lên trong đầu nàng trên mặt vẫn là nụ cười sảo xa kia lúc nào cũng làm cho nàng tức giận sao đó lại làm nàng vui cười nghĩ đến những ngày bên hắc thật hạnh phúc có lẽ đó mới thật sự là cuộc sống mơ ước, một cuộc sống mà nàng nên có.

- Không được nếu ta đi bây giờ đợi đến khi phụ hoàng phát binh nhất định hắc sẽ hiểu lầm ta, cho là ta có ý tiếp cận hắc, ta phải trở về giải thích với hắc.

Nàng nhìn ra bên ngoài thấy hai lão già cười ngựa đi trước, hai người còn lại đã đi dò đường.

- Này này ta đang gọi các người đó.
- Công chúa có chuyện gì?
- Ta... ta muốn đi vệ sinh.

Hai lão già nhìn nhau sao đó một lão nói.

- Người có thể nhẫn nại đến khách điểm phía trước không?
- Lão già kia người có tin chỉ cần nói một câu nữa bốn công chúa liền chém người không?

Lý Thanh Nguyệt xù lông nàng nói ra được những lời này đã là cố gắng lắm rồi không ngờ tên này lại bảo nàng nhẫn nại các người nhin được nhưng ta thì không.

- Được rồi vậy người mau đi chúng ta ở đây chờ.

Nàng vừa bước xuống xe ngựa liền cảm thấy hai chân tê rần đứng không vững liền gục xuống đất một tay chống xuống đỡ tay kia ném một viên châu về phía bánh xe.

- Công chúa người không sao chứ?
- Không sao đều tại các người khóa linh lực của ta nếu không ta cũng không phải vất vả như vậy.

Nàng nói xong liền nắm lấy váy chạy về hướng một tảng đá lớn giống như không thể đợi.

- Hai lão già chết tiệt ta không tin phích lịch châu không nổ chết các người.

Bên ngoài hai lão già đợi một hồi lâu không có động tĩnh liền nảy sinh nghi ngờ.

- Công chúa, người còn ở đó không?
- Không xong trúng kế.

Hai lão già vừa thúc ngựa phích lịch châu bị cán ngang lập tức phát nổ trong phạm vi 100 dặm đều có thể nghe thấy.

Sao khi khói bụi tan đi Lý Thanh Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn lại không thấy hai lão già cùng chiếc xe ngựa chỉ còn lại một cái hố to lớn nàng nhìn xung quanh liền nhắm đại một phương hướng chạy đến.

Nàng vừa đi một thời gian hai lão già khác liền tiến đến nhìn cái hố to lớn trước mặt nét mặt hai người đều khó coi.

- Là ai ra tay?

- Đây ít nhất là một linh tướng.

Hai người kiểm tra một lúc liền phát hiện ra điểm không đúng cùng hô lên.

- Hộ thân phù.

- Người yên tâm trên người nàng đã để lại khí tức chỉ cần nàng ta chưa về tiên môn vẫn có thể tìm được.

Lý Thanh Nguyệt một đường chạy đến nàng vốn là luyện khí sư nên không quen thuộc với thanh hà cốc chỉ có thể hi vọng nhìn thấy một đệ tử tiên môn, liên tục chạy hơn nửa canh giờ hai chân nàng có cảm giác mỗi ngừng lại nghỉ ngơi một lát liếc nhìn xung quanh thấy một số cây cỏ trên thân hai màu xanh đen lẫn lộn.

- Không xong.

Nhìn từng bụi cây xung quanh bây giờ nàng chắc chắn đã lọt vào hắc ám sâm lâm trên mặt nàng hiện lên vẻ tuyệt vọng trên thân nàng mang cảm chế không khác thì người thường chỉ cần gặp một con yêu thú cấp một nàng cũng không thể trốn thoát.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Biến cố

Không ngờ đây lại là nơi cuối cùng của ta, chỉ tiếc không gặp được hấn lần cuối.

Hai lão già bên ngoài dựa theo khí tức lưu lại trên người Lý Thanh Nguyệt một đường đuổi đến.

- Phía trước đã là hắc ám sâm lâm.

- Lần này khó bàn giao với chủ thượng.

Hai người chỉ nhìn qua vài lần sao đó biến mất.

Mấy ngày nay Long Thắng Thiên theo căn dặn của nhị trưởng lão yên lặng ở trong tông môn trải qua cuộc sống nhàn hạ ngày thì luyện tập bằng tự kinh, đêm lại luyện thôn thiên quyết khi rảnh rỗi lại nghiên cứu vũ khí, mấy hôm trước hấn buồn chán đến tìm sư tỷ lại được thông báo nàng có chuyện phải trở lại Đại Thường quốc.

- Đi cũng không nói với mình một tiếng thật là đau lòng a.

Hấn thở dài một tiếng cuộc sống không mỹ nhân không tiền bạc đúng là buồn bực.

- Lão Dịch người đoán xem khi nào hai tên chuột nhắt kia lại đến đối phó ta.

- Tiểu tử người đang ở trong tiên môn họ muốn đánh chó cũng phải xem mặt chủ đứng không?

- Cũng đúng, không đúng cái gì là đánh chó, người thấy con chó nào đẹp trai như ta chưa, cũng không đúng ta làm sao có thể so với chúng nó lão Dịch ta chính thức nghỉ ngơi ánh mắt của lão.

- Tiểu tử người đừng quên hồn thú tiếp theo của người là một con thiên cầu a, dù sao thì cũng có liên quan với nhau.

- Hừ làm sao có thể so sánh như vậy không lẽ lão là khí linh của hắc đỉnh lão cũng giống cái đỉnh sao?

- Ha ha đúng vậy thì sao?

Lúc này bên ngoài lại truyền đến tiếng gọi nhị trưởng lão muốn gặp hấn.

Long Thắng Thiên vừa bước vào phòng liền thấy sắc mặt sư phụ mình không được tốt nên chỉ đứng một bên quan sát.

- Tiểu tử tiên môn vừa nhận được tin tức Đại Thường quốc vừa phát động binh lính tiến đánh các nước lân cận.

Hấn nghe nhị trưởng lão nói liền giật mình Đại Thường quốc đây là quốc gia của sư tỷ thì có liên quan gì đến mình không lẽ bọn họ muốn tấn công Nam Sơn sao?

- Theo tin tức tiên môn có được lần này Đại Thường quốc tiến công thể như trẻ tre liên tục thắng lợi trong vòng nửa tháng hai tiểu quốc đã xin hàng.

- Lợi hại như vậy?

Long Thắng Thiên nghe được cũng giật mình nửa thán hạ hai nước cả napoleon cũng chưa chắc làm được.

- Hừ, không phải quân đội lợi hại mà thứ đáng sợ nhất chính là vũ khí của bọn chúng.

Nói đến đây Triệu Kiến Nghiệp lại liếc hần một cái.

- Đại Thường quốc lần này dùng loại vũ khí trước nay chưa từng có một loại có hình dạng như quả cầu nhưng khi ném ra lại có lực sát thương khủng bố một loại nỏ cũng có khả năng gây nổ, đặc biệt một loại súng lớn có thể bắn phá tường thành ngay cả lĩnh tướng khí trủng cũng nuốt hận điều quan trọng nhất là những thứ này không cần lĩnh lực để thúc động.

Long Thắng Thiên càng nghe càng biến sắc nét mặt vô cùng khó coi những thứ này ngoại trừ hần và sư phụ cũng chỉ có sư tỷ hần biết được hơn nữa khẩu đại bát kia hần cũng chỉ có nói cho nàng nghe.

- Tiểu Thiên sư phụ cần một lời giải thích người đừng làm cho ta thất vọng.

- Sư phụ đồ nhi không có gì để nói.

Triệu Kiến Nghiệp nhìn đồ đệ mình thờ dài.

- Tiểu Thiên ta biết người là nhân tài hiếm có nhiều khi bản thân ta cũng ghen tị tài năng của người nhưng người nên nhớ trước khi làm gì cũng nên suy xét đến hậu quả lần này chiến hỏa bốc lên số người thường bị dính vào tăng lên mấy lần mỗi lần bọn họ công thành tường thành vốn không thể ngăn cản, vũ khí bay thẳng vào bên trong thành mỗi lần rơi xuống lại có người chết, đây là nguyên nhân dẫn đến hai tiểu quốc xin hàng thử hỏi ai có thể nhìn người thân mình chết đi chứ.

- Sư phụ vậy Đông Phương quốc không ngăn cản sao?

- Không phải là không ngăn mà là không thể đây là quy tắc ở đại lục, tiểu Thiên ta hi vọng con sẽ nhớ bài học lần này.

Long Thắng Thiên bước ra khỏi phòng trong đầu liên tưởng lại những tình huống xảy ra hần không khỏi trầm mặt.

- Chuyện này thật sự là do nàng làm sao?

Trên đường trở về khí viện hần không ngừng suy nghĩ nhưng trong đầu chỉ là một đống hỗn loạn trong lòng hần hi vọng đây chỉ là một sự hiểu lầm hay một giấc mơ cũng được cuối cùng thờ dài một hơi.

- Hi vọng thật sự không phải là nàng.

Mấy ngày hôm sau Long Thắng Thiên lao vào tu luyện một cách điên cuồng mỗi ngày điều luyện bằng tự kinh từ sáng đến tối sao đó lại luyện thôn thiên quyết muốn mượn luyện tập để quên đi mọi thứ mỗi lần hần ngừng lại liền nghĩ đến chuyện của Lý Thanh Nguyệt sao đó là sự tự trách bản thân, hần luôn cho rằng chính bản thân mình là người tạo ra cuộc chiến này.

- Tiểu Tử nếu người tiếp tục như vậy có khả năng bị ma tâm phản phệ.

Hắc Dịch tiên vương thấy hần không để ý đến mình liền đổi chủ đề.

- Tiểu tử trên đời này ai không phạm sai lầm biết sai mà sửa mới là chính đạo.

- Tiểu tử bên ngoài không thiếu mỹ nữ hà tất vì một người mà đau lòng.

- Tiểu tử ta bỗng nhiên nhớ ra được mấy cái di tích có muốn đi không?

- Tiểu tử...

Không biết là lời nói Hắc Dịch tiên vương có hiệu quả hay bị kiệt sức Long Thắng Thiên buồn kiêu nằm lẳng ra đất hai mắt nhìn lên bầu trời.

- Lão Dịch không ngờ người lại biết an ủi người khác.

- Bây giờ mới biết sao? So với mấy nha đầu kia ta mới thật sự là phúc tinh của tiểu tử người.

Nằm trên mặt đất hồi tưởng lại những ngày ở trên đại lục nghĩ đến những lần gặp nguy hiểm đều là Lão Dịch cảnh báo trước nếu không bây giờ không biết đã chôn thay nơi nào.

- Lão Dịch cảm ơn người.

- Khả Khả tiểu tử xem ra chuyện lần này lại làm cho người hiểu chuyện hần ra, không biết ta có nên tuổi dục mấy nha đầu kia bỏ đi không?

- Hừ, nếu người dám ta sẽ liều mạng với người.

Sáng hôm sau lại có người đến gõ cửa làm hấn bất ngờ là lần này người tìm đến lại là Từ Tiêu.

- Long huynh ta đến để báo tin buồn.

Long Thắng Thiên sùng sờ tên này sáng sớm đến đây để ăn đòn sao?

- Long huynh người đừng nổi nóng nghe ta nói đã, hôm nay ta nhận được tin tức Thanh Nguyệt sư tỷ đã được gã vào một đại gia tộc ở Đông Phương quốc.

- Tin tức này làm sao Từ huynh biết được?

Từ Tiêu nghe hấn hỏi liền đắc ý ngẩng đầu nói.

- Ta ở trong tiên môn này là người nhiều chuyện... à không là người am hiểu chuyện nhất ba ngày trước người của đại gia tộc đó đã đến Đại Thường quốc để đón Thanh Nguyệt công chúa, ta còn nghe nói ngày hôm đó hoàng thượng ban thánh chỉ để cả nước chung vui.

Nhìn bộ mặt đắc ý của Từ Tiêu, Hắc Dịch tiên vương tức sôi máu lão khó khăn lắm mới khuyên được tên này bây giờ không biết ở đâu rồi ra tên phá hoại.

- Vậy Từ huynh đến đây là để thông báo việc này thôi sao?

Từ Tiêu mặt chính khí trả lời.

- Tất nhiên không phải dù sao chúng ta cũng là huynh đệ ta đến chủ yếu là khuyên người thôi.

Hắc Dịch tiên vương trầm mặt nói.

- Tiểu tử chỉ cần người đã đích tên này đi ta sẽ truyền cho người một bộ vũ kỹ loại nào cũng được.

Long Thắng Thiên nhìn Từ Tiêu.

- Đa tạ ý tốt của Từ huynh ta cảm thấy trong người không khỏe nên muốn nghỉ ngơi.

Tiền Từ Tiêu đi sao đó trở lại trong phòng từ trong giới chỉ lấy ra một bình linh tửu.

- Tiểu tử rượu không thể giải sầu người có uống cũng vậy thôi ta thấy người nên tiếp tục luyện công thì tốt hơn.

- Lão Dịch người nghĩ ta yếu đuối như vậy sao? Một vết thương làm sao có thể để ta đau hai lần?

- Thật sự?

Long Thắng Thiên uống hết bình linh tửu sao đó đứng lên hai mắt sáng rực.

- Lão Dịch lúc trước ta nghe người nói có mấy khu di tích đúng không?

- Ta có nói sao?

- Tất nhiên là có lúc này người còn hứa tặng ta mấy loại vũ kỹ.

- Vậy sao? Sao ta lại không nhớ tiểu tử nếu người thất tình một lần nữa không chừng ta sẽ nhớ.

Tại một nơi trong hắc ám thâm lâm hắc ám bao phủ cây cối chỉ có một màu đen, thậm chí đất đá cũng chuyển sang màu đen nơi đây ánh sáng cũng không thể gọi đến lúc này lại có một nữ tử ngồi trên một tảng đá nét mặt tiêu sụy, đôi môi tái nhợt làn da bị hắc ám thâm nhập dần chuyển sang màu đen.

- Không biết là ta may mắn hay là xui xẻo nữa.

Lý Thanh Nguyệt ngồi đó co hai chân lại mặt úp vào đùi nàng không muốn đi nữa mấy ngày hôm nay nàng phải đối mặt với áp lực vô cùng kinh khủng ở nơi đây tình lạng đến đáng sợ mỗi lần nàng bước đi chỉ nghe thấy tiếng bước chân, tiếng hít thở thỉnh thoảng lại có một luồng gió lạnh thổi qua làm lòng nàng lại rung lên sao đó là những âm thanh kì lạ như có ai đó đang ở sao lưng nàng mỗi lần quay lại là một khoảng đen những ngày này đối với nàng không khác gì ác mộng.

- Tiểu Thiên người biết không sư tỷ thật sự rất sợ.

Nàng nhớ đến những ngày ở cùng hấn đó là khoảng khắc hạnh phúc nhất đời nàng, đột nhiên lại một cơn gió thoảng qua trước mặt nàng xuất hiện một viên cầu màu đen tỏa ra hắc khí nồng đậm.

- Thì ra là một tiểu cô nương.

Nghe được giọng nói từ viên châu phát ra làm nàng giật bắn mình lui về phía sau.

- Người... người là ai không được lại gần ta.

- Tiểu cô nương người yên tâm bản tọa sẽ không hại người đâu, người đừng sợ.

- Người là ai?

Lý Thanh Nguyệt nhìn quả cầu đen quay xung quanh mình từ đài lồng dăng lên nỗi sợ linh cảm mách bảo với nàng không được cho vật này đến gần.

- Ta sao? bản tọa cũng không nhớ mình là ai có lẽ cũng rất nhiều người đã quên ta cũng đến lúc phải làm họ nhớ lại rồi.

Vừa vức lời viên cầu bay thẳng vào người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Người đến từ học viện

Sao khi quả cầu bay vào người, Lý Thanh Nguyệt không còn biết gì nữa lúc nàng tỉnh lại phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ xung quanh chỉ có một màu đen.

- Đây là đâu? Sao ta lại ở đây?

Trong đầu lại truyền đến từng trận đau âm ỉ khiến nàng vô cùng khó khăn.

- Tiểu nha đầu người tỉnh lại rồi sao?

Lý Thanh Nguyệt nhìn xung quanh chỉ nghe tiếng nói vọng đến lại không thấy bất kì người nào.

- Ai đó? người mau bước ra đi đừng giả thần giả quỷ.

- Hắc hắc tiểu nha đầu không cần tìm kiếm người không thấy được ta đâu, người yên tâm ở lại đây đi thân thể người ta tạm thời mượn dùng một chút sao khi ta tìm được thân xác thích hợp ta sẽ trả lại người.

Nàng nghe hắn nói trong đầu mơ hồ không hiểu.

- Ý người là sao? còn nữa ta đang ở đâu? người đã làm gì ta?

- Người đang ở một không gian khác trong cơ thể hình như nhân loại các người gọi là thức hải gì đó về thân thể của người bây giờ thuộc về ta.

Nghe được những lời này trong lòng nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

- Người... người không được làm vậy đây là thân thể của ta người không thể lấy đi.

- Tiểu nha đầu người yên tâm đi bản tọa cũng không thích cái thân thể yếu đuối này đợi ta khôi phục tu vi sẽ trả nó lại cho người.

- Không được ta muốn ngay bây giờ... Aaaa.

- Tiểu nha đầu nếu người còn phản kháng sẽ phải nhận lấy hành hạ tốt nhất người hãy chấp nhận số phận đi ha ha ha.

Lý Thanh Nguyệt hai tay ôm đầu bên trong đầu nàng như có hàng trăm con trùng đang cắn xé sao cũng không chịu đựng được ngất đi.

Bên ngoài thân thể của nàng cũng đang xảy ra biến hóa mái tóc đen dài ra, đôi mắt trong sáng bây giờ trở thành một màu đen u ám đôi môi cũng biến thành màu đen hiện ra một nụ cười đáng sợ, móng tay dài ra như dã thú cả người được bao quanh bởi một luồng hắc vụ âm trầm.

- Khắc khắc, 10 vạn năm cuối cùng ta cũng đã trở lại đã đến lúc ta đòi lại những thứ thuộc về mình.

Tiếng cười khủng khiếp vang lên trong hắc ám sâm lâm ngay cả yêu thú cấp 7, 8 cũng hoảng sợ trốn về động.

Thanh hà tiên môn.

Long Thăng Thiên ngồi trong phòng khí tức trên người liên tục thay đổi vùng khí trong đang điên không ngừng mở rộng trở nên vô cùng to lớn ít nhất cũng to hơn 10 lần so với tu sĩ thông thường lúc này bên ngoài vùng khí lại xuất hiện một màng mỏng bao lấy, mới đầu lớp màng mờ nhạt sao đó lại đậm dần trông như một quả bóng, bên trong lớp màng xuất hiện một luồng khí màu trắng lưu chuyển với tốc độ vô cùng nhanh.

- Cuối cùng cũng đột phá linh sư, không phải lúc trước mấy tên yyy nói đột phá cảnh giới là chỗ khó nhất trong tu luyện sao? sao đối với ta lại dễ dàng như vậy? không lẽ đột phá cũng liên quan đến nhân phẩm.

- Tiểu tử người đừng tự ki ki nữa mau nói ta biết lần này thức tỉnh thuộc tính nào?

- Ta cũng không rõ chỉ biết nó có màu trắng.

- Dị thuộc tính phong hệ, tiểu tử người không lẽ trời sinh đạo tặc sao?

- Cái gì đạo tặc? bọn công tử phong lưu tiêu soái, ngọc thụ lâm phong chính là tướng mạo quân tử trong quân tử làm sao có điểm nào giống đạo tặc.

Hắn nói xong lại nhớ đến lúc trước xem phim kiếm hiệp thấy Sở Lưu Hương, khả khả xem ra làm tặc cũng không phải không tốt.

- Tiểu tử đừng tự ki ki nữa mau chóng dung hợp thôn thiên cầu đi.

Tâm niệm vừa động bên trong giới chỉ xuất hiện một viên yêu đan, hắc đỉnh bên trong rung lên yêu đan lập tức bay vào thân thể, Long Thăng Thiên vận thôn thiên quyết bên trong đan điền lại xuất hiện một con hắc cầu thân hình cao lớn đứng chung với một con rắn và một con chim.

Sao khi cũng có cảnh giới hắn liền tìm hiểu chiêu tiếp theo của băng tự kinh băng toái, mỗi lần xuất chiêu sẽ tạo ra một mũi tên băng một khi bắn chúng đối phương liền phát nổ hàn khí sẽ xâm nhập vào bên trong giảm tốc độ lưu chuyển linh khí làm chậm thời gian xuất chiêu đối phương.

- Sao ta cảm thấy chiêu này có chút tương tự liệt chỉ.

- Tiểu tử môn vũ kỹ hoàng cấp kia của người làm sao có thể so với chiêu này, chỉ cần người có thể làm cho băng tiến tiến vào người đối thủ thì tên đó chết chắc.

- ẤC cái này băng hòa tiễn cũng có thể làm được.

- Người cũng không suy nghĩ lúc trước có loại vũ khí đó sao?

- Lão Dịch người là đang khen ta sao?

Lúc hắn đang đắc ý thì bên ngoài có người đến tìm bảo nhị trưởng lão có việc tìm hắn, tiến vào bên trong phòng liền thấy sư phụ hắn đang đứng trước bàn, bên cạnh có hai lão già khác đều là linh hoàn cấp 1 đỉnh phong.

- Sư phụ người gọi đồ nhi đến là có chuyện gì?

- Hai vị tiên bối đây là đệ tử mà Kiến Nghiệp đã nói với hai người.

Nói xong lại quay sang Long Thăng Thiên.

- Tiểu Thiên đề ta giới thiệu cho người vị này là La Đức tông sư còn vị kia là Đãng Cửu tông sư hai vị là từ Đông Phương học viện đến.

Long Thăng Thiên quan sát hai người bên ngoài không khác gì người thường không lẽ đây là dạng giả heo ăn thịt hổ trong truyền thuyết.

- Tham kiến hai vị tiên bối.

La Đức tông sư tiến lên nhìn hắn đôi mắt thâm thúy phát sáng giống như nhìn thấy bảo vật.

- Tiểu tử những thứ này là do người nghĩ ra sao?

Long Thăng Thiên nhìn lão chỉ về những thứ trên bàn liền gật đầu.

- Đúng vậy là do tiểu bối tạo ra.

- Tốt tốt tốt, Tiểu tử ta muốn thu người làm đồ đệ người thấy thế nào?

- La Đức người không thể bắt nạt trẻ nhỏ như vậy.

Đãng Cửu ở một bên không vui nói.

- Đãng Cửu người thấy bắt nạt nó sao? Còn nữa ta muốn thu đồ đệ liên quan gì đến người.

- Ha ha người muốn thu nhưng chưa chắc tiểu tử kia đã đồng ý.

Lão nói xong lại liếc nhìn Long Thắng Thiên một cái.

- Tiền bối tiểu bối đã có sư phụ bây giờ nhận người là sư phụ nữa e là không hợp.

La Đức nghe vậy liếc nhìn Triệu Kiến Nghiệp một cái.

- Người bỏ hắt theo ta không phải được sao?

- Lão Đức người còn nói không ép buộc người khác sao?

- Liên quan gì đến người, có tin ta nhử hết râu người không?

Đặng Cửu mặt đen lại không cười nữa lão biết tên này nói được làm được.

Long Thắng Thiên nhìn La Đức mặt không cảm xúc nói.

- Tiền bối nếu như ta bỏ sư phụ theo người thì sao này ta có thể bỏ người theo một vị đại tông sư khác một đồ đệ như vậy người muốn thu sao?

- Tiểu tử nói hay lắm.

Đặng Cửu ở một bên ném cho hắt một ánh mắt tán thưởng.

- Được rồi vậy tạm thời ta thu người vào khí viện sao này ta sẽ đích thân chỉ dạy người.

Triệu Kiến Nghiệp nghe vậy một bên mừng rỡ.

- Người còn không mau tạ ơn.

- Tạ ơn tiền bối.

- Khả khả không cần ta muốn nói chuyện riêng với tiểu tử này các người thấy có được không?

- Tiền bối cứ tự nhiên Kiến Nghiệp xin cáo lui.

La Đức quay lại vẫn thấy Đặng Cửu vẫn đứng đó không khỏi cao mày.

- Lão già người đứng đây làm gì?

- Tất nhiên là để quan sát người sợ người dụ dỗ trẻ nhỏ a.

La Đức không để ý đến liền tiến đến hỏi Long Thắng Thiên về nguyên lí của thứ vũ khí kì lạ này.

Long Thắng Thiên cũng không biết phải làm sao kiếp trước hắt cũng không phải là thầy giáo nên lấy đại mấy cái nguyên lí của acsimet, newton, edixon, extenin ném ra dù sao thứ này cũng là kiến thức cấp hai dễ hiểu dễ đại khi hắt chém xong quay lại thấy La Đức tông sư cùng Đặng Cửu tông sư nhìn hắt như nhìn một quái vật.

- Không cần phản ứng như vậy a.

Một lúc sao hai người mới có phản ứng La Đức là người lên tiếng.

- Thiên tài tuyệt đối là thiên tài.

- Không chỉ là thiên tài mà là khoáng cổ kì tài.

Long Thắng Thiên nghe hai lão khen cũng không biết phản ứng như thế nào ở Việt Nam những kiến thức như thế này học sinh cấp hai đều biết hết tính sơ cũng gần vài triệu người a, nếu hắt là tuyệt thế kì tài thì đám học sinh kia gọi là cái gì?

- Tiểu tử bây giờ người theo chúng ta trở về Đông Phương học viện bắt đầu nghiên cứu nhất định trong thời gian ngắn người có thể trở thành một đại sư.

- Đúng vậy.

Ngay cả Đặng Cửu vốn thờ ơ cũng khuyên hắt.

- Đa tạ tiền bối ta còn một số chuyện cần giải quyết có lẽ cần tốn một ít thời gian.

Nghe hẳn nói vậy hai lão già nhìn nhau Đặng Cửu lên tiếng nói.

- Lão Đức theo ta thấy dù sao đại hội môn phái chỉ còn hơn hai tháng nữa là tổ chức bây giờ chúng ta ở đây vừa luyện khí vừa đợi đại hội hoàn thành mang hẳn về cùng lúc với bọn tiểu tử kia.

- Cũng được.

Long Thắng Thiên bị hai lão già quần tã toi một ngày vừa ra khỏi phòng hẳn lập tức vận ngự phong thuật phóng thẳng về vũ viện lần này hẳn quyết định bế quan 2 tháng đánh chết cũng không ra.

Thanh hà điện.

Bảy vị trưởng lão ngồi bên trong lúc này ngoại trừ đại trưởng lão và nhị trưởng lão những người còn lại vẻ mặt đều khó hiểu hôm nay không biết tại sao đại ca của họ lại mỉm cười suốt không những thế nhị ca không màng thể sự của bọn họ trên mặt cũng tươi như hoa.

- Đại ca thật ra là có chuyện gì vậy?

- Ha ha để nhị đệ nói cho các người nghe đi.

Thấy tất cả mọi người hướng mình nhìn đến Triệu Kiến Nghiệp đắc ý cười nói.

- Vậy đề ta nói vậy, hôm nay hai vị phó điện chủ khí viện của Đông Phương học viện đến đây hai vị tiền bối nhìn xa trông rộng thấy được tiền đồ vô hạn của đệ tử do đích thân ta truyền thụ nên quyết định thu tiểu Thiên vào học viện.

- Thật sao?

Năm vị trưởng lão đều kinh ngạc đồng thanh hỏi lại dù sao chuyện này qua kinh động đích thân phó điện chủ thu nhận nhất định sao này tiền đồ vô lượng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Phu thê gặp lại

Chuyện này có thể đùa sao?

- Vậy thật tốt quá tài nguyên tu luyện trong 10 năm tới chúng ta không cần phải lo lắng.

Đoàn Nghĩa thấy mấy sư đệ hưng phấn đứng lên nói.

- Hai vị phó viện trưởng tạm thời ở lại tông môn nghiên cứu các người hãy căn dặn bọn đệ tử không được là phiền họ còn nữa chuyện này tạm thời không được truyền ra ngoài.

- Đại ca yên tâm chúng ta biết phải làm sao?

Nam Sơn tiểu quốc, Long phủ.

Đông Phương Phượng Nghi đang đứng trước phòng của nhi tử bên trong một luồn linh lực lúc mạnh lúc yếu như là có người đang đột phá sao nửa canh giờ trong phòng yên tĩnh trở lại cửa phòng lúc này mở ra.

- Ngọc nhi người đột phá thành công?

- Vâng.

Nhan Như Ngọc gạt đầu trên nét mặt tỏ ra sự hưng phấn khó thể giấu, trong vòng nửa năm có thể từ người phạm đột phá linh úy là điều không thể tưởng tượng được ngay cả nhạc mẫu của nàng khi xưa cũng không thể làm được.

- Ngọc nhi con đúng thật là kì tài cho dù là ở tiền môn lúc trước ta cũng chưa thấy ai có thể làm được như con.

Nàng nghe mẫu thân khen trong lòng cao hứng chợt nhớ điều gì liền hỏi.

- Mẫu thân mấy ngày nay người có nhận được tin tức của Thắng Thiên không?

Nhìn thấy trong mắt nàng đầy vẻ chờ đợi Đông Phương Phượng Nghi cười nói.

- Không biết kiếp trước tiểu tử kia tu được phúc đức gì lại có thể gặp được con.

Nàng nhìn thấy con dâu thẹn thùng hai má đỏ bừng nói.

- Tiểu Thiên vẫn ở tiên môn như bình thường không có chuyện gì cả.

Nhan Như Ngọc thở ra sao đó rụt rè nói.

- Mẫu thân người nói đợi khi ta đạt đến linh úy người có thể cho ta đi tìm chàng.

- Yên tâm không lẽ ta lại lừa con sao? Ngày mai ta sẽ cùng con đi tới tiên môn tìm hán lần này ta nhất định phải đại ngộ nó thật tốt đi lâu như vậy cũng không biết về nhà.

Nghe được nhạc mẫu nói nàng trong lòng lại chờ mong mặt dù Long Thắng Thiên dặn nàng ở nhà đợi nhưng nàng thật sự không thể đợi được, 10 năm thật sự quá dài đối với nàng.

Đông Phương quốc, Vạn hoa thánh giáo.

Trong một căn phòng được trang trí toàn màu hồng bên trên giường có một nữ tử đang nửa ngồi nửa nằm để lộ ra thân thể vô cùng mỹ hoặc cộng thêm dáng vẻ lười biếng của nàng chắc chắn có thể miểu sát bất kì nam nhân nào ánh mắt nàng tập trung vào chiếc nhẫn bình thường trên ngón tay.

- Lão công sao chàng vẫn chưa đến tìm thiếp.

- Tiểu thư, tiểu thư.

Từ Yên nhìn tiểu Hồng vừa chạy vừa thở vào phòng nhứ mây hơi.

- Có chuyện gì?

- Thiếu chủ vạn bảo các lại đến.

- Hán đến làm gì không phải đã nói là ta không muốn gặp sao, người kêu hán về đi.

- Không phải lần này cậu ta là đến tìm chương môn nghe nói là bàn chuyện cầu hôn với tiểu thư.

Nghe xong nàng biến sắc ngồi dậy hỏi.

- Vậy kết quả như thế nào?

- Môn chủ người... người đã đồng ý.

Từ Yên cảm thấy cả người như mất đi sức lực dựa vào vách tường.

- Không thể nào, không thể nào sư phụ đúng rồi vậy sư phụ ta thì sao không lẽ người cũng đồng ý?

Tiểu Hồng lắc đầu.

- Các vị trưởng lão đều đồng ý do đó Thái Vân trưởng lão không thể làm gì được.

- Ngay cả sư phụ cũng không thể giúp được ta sao? Không được ta phải rời đi không thể ở đây.

- Con muốn đi đâu?

Lúc này bên ngoài truyền đến một thanh âm sao đó cửa mở ra một đạo cô tiến vào đạo cô tuổi tương mạo khoảng 30 thân hình đầy đặn thành thực nhưng trên người lại phát ra cỗ khí chất uy nghiêm làm người khác không dám mạnh động.

- Sư phụ con... con...

- Hừ con đúng là ngày càng hồ đồ lại vì một tên tiểu tử không ra gì mà dám chống lại thánh giáo.

Nàng nói xong lại nhìn đệ tử của mình trong trí nhớ của nàng đồ đệ mình là một người thông minh lanh lợi, tâm cao hơn đầu sao lại có thể bị một tên tiểu tử câu dẫn.

- Sư phụ người nói gì vậy đồ nhi chỉ là không thích tên công tử đó thôi.

- Con tưởng ta không biết gì sao? Khi con từ hắc ám sâm lâm trở về ta đã biết thân xử nữ của con đã không còn, con tưởng có thể giấu được sao? Nếu không phải mấy lão già kia nể mặt ta thì con có thể ngồi ở vị trí thánh nữ như bây giờ sao?

- Con... Con...

Thái Vân nhìn đệ tử mình cuối đầu lấp bắp không khỏi tức giận.

- Tốt nhất con ở yên trong phòng cho ta bên ngoài bây giờ đều có cao thủ canh giữ muốn đi cũng không được còn nữa hôn lễ của con với thiếu chủ vạn bảo các đầu năm sao sẽ tổ chức.

Từ Yên nhìn sư phụ rời đi cả thân hình không còn sức lực ngồi trên ghế nước mắt không ngừng rơi nàng đã đoán được số phận của mình từ trước nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy.

- Tiểu thư người đừng tuyệt vọng như vậy không phải chúng ta vẫn còn thời gian sao? Nhất định sẽ tìm được cách giải quyết mà.

Nàng nghe tiểu Hồng nói hai mắt trở nên có hồn.

- Tiểu Hồng người nói đúng ta nhất định sẽ tìm ra cách nhất định.

Thanh Hà tiên môn.

Mấy ngày hôm nay thanh Hà tiên môn vô cùng náo nhiệt vì còn hai tháng nữa sẽ diễn ra ngày đại hội do đó mỗi tông môn đều sẽ tuyển chọn đệ tử ưu tú nhất của mình để tham gia hi vọng có thể tiến vào Đông Phương học viện các đệ tử lúc này đều nỗ lực luyện tập chỉ có một tên là ngoại lệ.

Long Thăng Thiên vốn quyết định bề quan hai tháng nhưng chưa được một tuần đã bị lôi ra ngoài tiếp tục bị hai vị tông sư tra tấn, đầu tiên là kiến thức vật lý sao đó là công thức lại tới phép tính cuối cùng là số la tinh.

- Tiểu tử đây là số 1 sao? Hôm trước người không có gạch chân a.

- Số này không cần gạch bên dưới vẫn được.

- Vậy số 2 thì sao? Có cần gạch bên dưới không?

- Cái này thì cần.

Hơn một tuần nay công việc chủ yếu của hắn là đại số học chính xác hơn là từ 1 đến 10 chưa bao giờ hắn lại có cảm giác yêu thầy cô của mình đến như vậy a.

Bên ngoài tiên môn một chiếc xe ngựa đang bị chặn lại, bên trong xe có hai người một phu nhân dáng người thành thực đầy đặn người còn lại là một nữ tử dáng người hoàn mỹ da thịt bóng loáng nhưng gương mặt lại phổ thông cực kì.

- Đứng lại các người là ai? Đến đây làm gì?

- Ta đến thăm nhi tử của mình làm phiền vị tiểu ca vào trong thông báo một tiếng.

- Tạm thời không được trong tông môn đang phong tỏa không thể cho người ngoài tiến vào.

Lúc này tên phu xe lấy ra 5 thanh linh tử lên lúc đưa đến cho tên canh cửa không ngờ hắn lại từ chối.

- Các người về đi 2 tháng sao lại đến đây.

Vị phu nhân nghe vậy nhú mày còn nữ tử trên mặt đầy lo lắng.

- Vị tiểu ca này người không thể thông cảm một chút sao?

Lúc này đột nhiên từ trên bầu trời giáng xuống một luồng khí thế làm cho người bên dưới không tự chủ được quỳ xuống.

- Các người là ai lại dám đến Thanh Hà tiên môn gây sự?

Vị phu nhân cùng nữ tử bước ra khỏi xe cuối đầu.

- Tiền bối thông cảm chúng ta từ xa tới chỉ muốn gặp nhi tử một lát sao đó lập tức đi ngay.

- Các người về đi ta không muốn lập lại.

Nữ tử một bên kéo tay vị phu nhân nói.

- Mẫu thân hay là chúng ta trở về đi hai tháng sao lại đến gặp Thăng Thiên.

Lục trưởng lão bên trên vốn không để ý hai người nhưng sao khi nghe được cái tên kia sao lại thấy hơi quen đúng rồi không phải đệ tử của nhị ca đó

sao?

- Khoan đã nhi tử của người tên là gì?

- Thừa tiền bối nhi tử ta họ Long tên Thắng Thiên.

Lục trưởng lão nghe vậy gật đầu liếc mắt nhìn mấy tên đệ tử.

- Các người dẫn vị phu nhân này đến gặp nhị trưởng lão nói là người thân của Long Thắng Thiên muốn gặp hần.

Nói xong lại liếc nhìn hai nữ tử.

- Chúc mừng phu nhân có được hảo nhi tử.

Hai nữ tử này là Đông Phương Phụng Nghi cùng Nhan Như Ngọc bởi vì thói quen với sự phiền phức nên quyết định cho Nhan Như Ngọc dịch dung hai người theo sao tên đệ tử tiến đến khi viện.

- Hai vị đứng đây đợi một lát ta đi vào thông báo.

Một lát sao tên đệ tử đi ra phía sau lại xuất hiện một lão giả nhìn vô cùng tiên phong đạo cốt.

- Hai người là người nhà tiểu Thiên sao?

Triệu Kiến Nghiệp nhìn hai người hỏi.

- Tiền bối ta là mẫu thân của tiểu Thiên.

- Ha ha vậy sao đều là người nhà mọi người không cần cách sáo mau vào trong đi.

Đông Phương Phụng Nghi không tin vào tai mình theo nàng suy đoán vị này chính là một trong 7 vị trưởng lão của tiên môn chỉ ít cảnh giới cũng là linh vương không ngờ đối với bọn họ cách sáo như vậy.

- Ngồi đi.

Nhị trưởng lão quay lại thấy hai người vẫn còn đang đứng.

- Các người không cần phải sợ tiểu Thiên là đồ đệ ta tạm thời hần đang bận chỉ đạo... à không học hỏi các vị tiền bối một lát nữa sẽ gặp hai người.

Long phu nhân nghe vậy mỉm cười ngồi xuống còn Nhan Như Ngọc đứng một bên kích động đến toàn thân run rẩy nàng sắp gặp lại phu quân mình rồi.

Long Thắng Thiên gián đại được hơn nửa ngày mới được thả ra hần vừa mới rời khỏi phòng bên ngoài đã có người đợi sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Long mẫu rời đi

- Long sư huynh nhị trưởng lão cho mời.

Vừa mới tiến vào phòng liền nhìn thấy sư phụ hần ngồi một bên đang mỉm cười nói chuyện với một phu nhân trầm nghĩ không lẽ hôm nay sư phụ hần lại động xuân tâm.

- Tiểu Thiên người mau vào đây xem ai đến tìm người nè.

- Thiên nhi.

Đông Phương Phụng Nghi vừa nghe nhị trưởng lão nói liền quay người lại nhìn thấy hai nữ tử mình đang đứng trước cửa liền chạy đến.

- Tiểu tử người đi lâu như vậy mà không biết về nhà sao? Không lẽ quên mẫu thân của người rồi sao?

Long Thắng Thiên bị ôm đến choáng váng trong lòng lại ảm áp.

- Mẫu thân sao người lại đến đây?

Long phu nhân nghe hần hỏi cười tươi như hoa nói.

- Còn không phải nhớ tên tiểu tử người sao?

Nhan Như Ngọc đứng một bên tâm tình kích động toàn thân rung rẩy hai tay nắm chặt nước mắt không tự chủ tràn ra nàng cuối cùng cũng gặp được hần tình cảm trong lòng bùng phát chỉ muốn tiến lên ôm lấy hần.

- Mẫu thân sao người biết ta ở đây?

- Ta có thể không biết sao?

Nàng nói xong lại gõ đầu hần một cái.

- Tên tiểu tử nhà người như không lại rời đi phụ thân người sợ người gặp nguy hiểm nên phái người đi theo.

Sao khi nói chuyện được một lúc hần mới chú ý bên cạnh vẫn còn một nữ tử đi theo mẫu thân mình, lúc đầu hần chỉ tưởng nàng là nha hoàn nhưng nhìn kĩ lại thấy dáng người hoàn mỹ toát ra khí chất không nhiễm bụi trần kia, thân thể của nàng run rẩy giống như kiểm chế thứ gì đó hần tiến lại gần hỏi.

- Ngọc nhi là nàng sao?

- Phu... phu quân.

Nhan Như Ngọc thấy hần nhận ra mình trong lòng vừa vui vẻ vừa ngọt ngào sao đó lại lo lắng nàng nhớ hần đã dặn mình ở nhà chờ đợi bây giờ nàng lại chạy đến tìm hần không biết hần có nổi giận không? vừa nghĩ nàng vừa lén lút nhìn hần.

- Thằng Thiên thiếp... thiếp không phải... thiếp...

Nàng nhìn hần đứng ngây trước mặt hơn một năm này không ngày nào nàng không nghĩ đến hần trong lòng có muôn ngàn lời muốn nói nhưng không biết tại sao lại không nói ra được cuối cùng chỉ có thể lắp bắp không biết mình đang nói gì?

Long Thăng Thiên nhìn nàng đứng đó bộ dáng vừa mừng vừa sợ hần tiến lại ôm lấy nàng miệng tiến sát tai nàng nói.

- Không cần nói gì hết là ta có lỗi với nàng.

- Không... không phải chàng không có lỗi với thiếp là do thiếp không nghe lời đến đây tìm chàng, thiếp thật sự rất nhớ chàng.

Nghe được Nhan Như Ngọc nói Long Thăng Thiên trong lòng ám áp hần nhớ trước đây nàng là một người sống nội tâm ít nói bây giờ lại có thể ở trước mặt người khác thổ lộ tình cảm của mình đủ để biết gần 1 năm nay nàng khổ sở như thế nào, càng nghĩ hần càng ôm chặt lấy nàng.

- Như Ngọc khổ sở cho nàng, yên tâm đi lần này ta nhất định không rời xa nàng nữa.

- Khục... khục, hai người các người muốn ôn lại tình cảm cũng phải để ý, ở đây vẫn có ta a.

Nhan Như Ngọc nghe được nhị trưởng lão nói mất cỡ đến đó bùng đầy hần ra.

- Sư phụ đây chẳng phải là vì coi người là người một nhà sao?

Long Thăng Thiên cùng nhị trưởng lão nói vài câu sao đó dẫn theo mẫu thân cùng nương tử tiến về phòng kể cho họ nghe về những gì hần đã trải qua gần 1 năm nay.

- Tiểu Thiên con thật sự được chọn vào Đông Phương học viện sao?

Đông Phương Phụng Nghi sao khi biết được tin này liền tròn mắt há mồm chuyện này thật sự là đã kích rất lớn đối với nàng a, hải nhi của nàng tiến Đông Phương học viện sao này nhất định là tiền đồ vô lượng không những thế Long gia cùng Đông Phương gia sao này sẽ được Đông Phương quốc bảo vệ ở tiểu quốc xem như là nhất đại gia tộc ngay cả hoàng tộc cũng không thể đụng vào càng nghĩ nàng càng hưng phấn.

- Mẫu thân chỉ là tiến vào học viện người có căn cao húng như vậy không?

- Tiểu tử này người biết cái gì? lần này ta nhất định phải đem chuyện này thông báo cho phụ thân người biết nhất định lão trong mơ cũng có thể cười.

Long phu nhân nói xong lại liếc nhìn hải nhi của mình, không hổ là con của lão nương ngay cả học viện cũng xem trọng.

- Hai phu thê người ở đây nói chuyện ta cảm thấy hơi mệt nên đi nghỉ trước đây.

Nhìn mẫu thân mình rời đi Long Thăng Thiên thầm giờ ngón cái hiểu con không ai bằng mẹ, hần quay qua nhìn Nhan Như Ngọc thấy nàng vẫn còn e thẹn đứng một bên trong lòng dâng lên ý định trêu chọc.

- Ngọc nhi đến đây để phu quân nhìn xem nàng dạo này sống như thế nào?

Hắn nhìn nàng từ trên xuống dưới lại nhìn từ dưới lên trên sao đó tay chân bắt đầu mờ loạn cả lên.

- A hình như ngực nàng lại lớn thêm thì phải, eo lại vẫn thon xóc cảm so với trước hình như tốt hơn...

Nhan Như Ngọc hai má đỏ bừng đứng một bên nàng cảm thấy toàn thân căng cứng sao đó lại mềm nhũn đi, hơi thở nàng trở nên bất ổn toàn thân phát nhiệt.

- Phu... phu quân, đừng... đừng ở đây vào phòng đi.

Long Thắng Thiên nhìn nàng vô lực dựa vào mình hai má đỏ bừng đôi mắt mê ly động nước, cảm xúc mềm mại truyền đến làm máu huyết hắn sôi trào ôm nàng hướng thẳng vào phòng.

- Phu quân đóng cửa.

Nhan Như Ngọc cảm nhận khí tức nam nhân mãnh liệt truyền đến làm cho nàng trở nên mê muội bao nhiêu nỗi nhớ không kiềm chế được trào ra, nàng không còn rụt rè e thẹn mà chuyển sang chủ động tiến công cuồng nhiệt đáp trả.

Long Thắng Thiên đang cảm nhận thân thể mềm mại đột nhiên bị một đôi môi tập kích hắn không ngờ hôm nay nàng lại đột nhiên lớn mật như vậy không lẽ mị lực của ta lại tăng lên? Hắn không do dự đáp trả lại nàng sao đó thuận thế trùng kích.

Sáng hôm sau Long Thắng Thiên tỉnh dậy thấy Nhan Như Ngọc vẫn còn nằm trong lòng hắn trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn, hai mắt nàng vẫn nhắm chặt nhưng vẫn tỏa ra một loại khí chất tao nhã, thanh cao ở giữa cặp chân mày lại toát lên nét vũ mị làm người ta nhìn không thể rời mắt.

- Thắng Thiên chàng tỉnh rồi sao?

Nàng vừa mở mắt thấy hắn chăm chú nhìn mình lại nhớ đến chuyện tối qua không khỏi đỏ mặt, nàng không hiểu tại sao lúc đó mình lại lớn mật như vậy mấy cái tư thế kia làm cho nàng đến giờ vẫn còn xấu hổ.

- Nàng có muốn ngủ thêm một lát không, đêm qua ta thấy nàng tốn rất nhiều sức a.

Nghe hắn nhắc đến chuyện tối qua nàng hai má đỏ bừng kiều diễm không thôi, nàng cũng không trả lời úp mặt vào ngực hắn che đi sự xấu hổ của mình.

- Ngọc nhi gần một năm nay nàng ở Long phủ sống như thế nào?

Long Thắng Thiên vừa nói vừa lấy tay vuốt ve thân thể nàng.

- Thiếp... Thiếp sống rất tốt mẫu thân và phụ thân chàng rất yêu thương thiếp, mẫu thân còn dạy thiếp tu luyện bây giờ thiếp đã là linh úy có thể giúp đỡ cho chàng.

Nàng nói đến đây trên mặt lại hiện lên nét kiêu ngạo, trong vòng nửa năm đạt đến linh úy có thể được xếp vào hạng kì tài.

- Thật sao?

Long Thắng Thiên nghe nàng nói cũng chấn kinh tốc độ tu luyện kiều này đúng là khủng bố còn muốn vượt qua hắn.

- Tiểu tử người không cần xấu hổ theo ta quan sát nha đầu này thiên phú tu luyện thuộc dạng hiếm có.

Hắn nghe Hắc Dịch tiên vương nói nội tâm mới bình ổn một chút nhưng hắn ngay lập tức phát hiện một vấn đề vô cùng quan trọng.

- Lão Dịch ta muốn biết người thật sự là nam hay nữ?

- Người hỏi chuyện này để làm gì?

- Người đừng đánh trống lảng mau trả lời ta đi.

- Thật ra... tại sao ta phải trả lời người?

- Người lão già này đây là vấn đề thể diện người hiểu không? nể tình người cứu ta nhiều lần sao này người nhìn thân thể ta, ta không để ý nhưng không được nhìn thân thể của thể tử ta.

- Phi ta đường đường là Hắc Dịch tiên vương lại đi nhìn trộm thân thể tiểu tử người sao cho dù người lấy một núi tiên thạch ra ta cũng không thẹn.

Hắc Dịch tiên vương tức đến bốc khói toàn thân tỏa ra một màu đen sao đó biến mất.

- Không cần phải tức giận như vậy chứ thân thể của ta dù sao cũng rất chuẩn a.

Nhan Như Ngọc thấy hấn mặt mãi khó chịu liền hỏi.

- Phu quân có chuyện gì sao?

- Không có, khả khả lần này ta không những cưới được một tiên nữ mà còn lượm được một bảo vật a, Ngọc nhi sao này phu quân ta phải nhờ nàng bảo vệ.

Nàng nghe hấn nói dù biết hấn đang trêu mình nhưng trong lòng vẫn rất cao hứng.

Hai người trò chuyện một lúc liền rời giường khi đi đến đại sảnh thấy Đông Phương Phượng Nghi ngồi đó mỉm cười nhìn hai người.

- Long nhi dù làm gì cũng phải biết giữ gìn sức khỏe không nên tiêu hao quá độ.

Long Thắng Thiên còn đỡ Nhan Như Ngọc nghe được muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

- Mẫu thân người yên tâm đi hài nhất định sẽ để ý.

- Thiên nhi mẫu thân lần này đi ra cũng không thể ở lại được lâu trong vài ngày nữa sẽ trở về do đó con hãy mau giải quyết chuyện của Như Ngọc đi.

Nhan Như Ngọc nghe nói đến trong lòng căng thẳng không tự chủ được lo lắng nhìn Long Thắng Thiên.

- Mẫu thân lần này ta được tuyển vào Đông Phương học viện ta có thể mang theo Như Ngọc đi cùng.

Đông Phương Phượng Nghi nghe vậy cũng chỉ cười nói.

- Tiểu tử nhớ chăm sóc tốt cho Ngọc Nhi nếu ta biết nó bị ủy khuất gì nhất định lấy gia pháp hầu hạ người.

- Hài nhi biết rõ.

Nhan Như Ngọc nghe được hấn nói trong lòng thở phào lại vui vẻ đứng một bên.

Long Thắng Thiên từ trong giới chỉ lấy ra 100 viên bạch linh từ lúc trước hấn trộm của Từ Yên đưa cho mẫu thân cộng thêm một số dược liệu, linh đan.

Hai ngày sao Đông Phương Phượng Nghi trở về, hấn lại tiếp tục công việc đệ tử của mình ở khí viện buổi tối lại cùng tâm sự với thê tử trải qua một cuộc sống an nhàn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Vận may của Như Ngọc

Hôm nay bên trong Thanh Hà tiên môn tất cả đệ tử đều tập trung ở luyện võ đường xem thiên kiều tỷ thí lần này là chọn ra 10 người tham dự đại hội tứ đại tiên môn. Đan viện đã chọn được 1 suất của Lạc Như thiên tài luyện đan, kim đệ nhất mỹ nữ tiên môn, khí viện chọn được một suất tất nhiên là của Long Thắng Thiên, còn lại đều là của vũ viện, khi tỷ thí lại chia hai cấp bậc là Linh úy và linh sư mỗi cấp bậc đều có 4 suất.

Long Thắng Thiên dẫn theo Nhan Như Ngọc tới xem từ xa đã thấy vô cùng náo nhiệt không khác gì lễ hội lúc này hấn lại nhìn thấy một người quen chính là Từ Tiêu.

- Mọi vô, mọi vô cơ hội phát tài đến rồi đây mau lại đặc đi.

- Từ huynh chúng ta lại gặp mặt.

Từ Tiêu đang kêu gọi nghe có người kêu mình liền ngẩng đầu lên nhìn thấy Long Thắng Thiên từ xa đi đến bên cạnh còn có một mỹ nữ hấn chưa từng gặp.

- Xin chào vị cô nương này người muốn đặc cược sao?

Nhan Như Ngọc nghe hỏi không biết làm sao đành nhìn qua phu quân mình.

- Từ huynh ta xin giới thiệu đây là nương tử của ta nàng tên Như Ngọc.

Từ Tiêu trên mặt thoáng thất vọng thì ra hoa đã có chủ hấn quay sang nhìn Long Thắng Thiên cười nói.

- Thì ra Long huynh người đến đây khi nào sao lại không nói cho ta một tiếng.

Không phải ta không nói mà là người không để ý a.

- Từ huynh người là đang mở sòng bạc sao?

- Cái này không phải gọi là mở sòng bạc mà gọi là kiểm tra năng lực quan sát của mỗi người ta dù sao cũng cháu của trưởng lão cũng phải quan tâm tông môn a để khích lệ mọi người tu luyện nên mới nghĩ ra ý tưởng này chỉ cần các người quan sát chuẩn đều sẽ có thưởng.

- Là vậy sao ta muốn thử có được không?

- Tất nhiên chỉ cần là đệ tử tông môn liền có tư cách.

Lúc này bên trên võ đài đã bắt đầu diễn ra trận đấu đầu tiên lần này tham dự có hơn 200 đệ tử tính ra cần phải chọn lựa 3 ngày.

Long Thắng Thiên lấy ra 10 thanh linh tử đưa cho Nhan Như Ngọc để nàng đặc cược.

- Ngọc nhi nàng thử xem.

- Phu quân hay là người đặc đi trò này thiếp thật sự không biết.

- Không sao xem như ta vì tấm lòng cao cả của từ huynh mà góp một ít sức lực vào để phát triển tông môn.

Nhan Như Ngọc nghe hắn nói cũng chỉ biết nhắm mắt quán đại chọn tên phía bên phải, một khắc sao trận đấu kết thúc tên phía bên phải không ngờ lại chiến thắng theo tỉ lệ đặc cược nàng thắng được 20 thanh linh tử.

- Ngọc nhi nàng thật sự rất có năng khiếu quan sát đó.

Từ Tiêu cũng cất lời khen dù sao người ta cũng là mỹ nữ coi như tặng nàng cũng không sao.

Lúc này lại có một tên đệ tử tìm đến bảo nhị trưởng lão muốn gặp hắn. Long Thắng Thiên tiến vào phòng chỉ thấy sư phụ mình đang đứng nhìn một bức tường.

- Sư phụ người gọi đồ nhi không biết có chuyện gì?

Triệu Kiến Nghiệp quay qua nhìn Long Thắng Thiên thờ dài.

- Tiểu Thiên lần này người đi đến Đông Phương quốc nhất định phải chú ý không được gây sự lung tung nơi đó đều là tầng long họa hổ không phải thứ mà người có thể động được đặc biệt là mỹ nữ hiểu không.

- Đồ nhi hiểu.

- Bên kia là 5 viên phích lịch châu cùng với ghi chép cả đời ta về luyện khí hi vọng có thể giúp được người.

Hắn lắng nghe từng lời sư phụ nói trong nội tâm có cảm giác vô cùng ám áp thứ này chỉ có thể dùng tâm để cảm nhận.

- Đồ nhi đa tạ sư phụ.

Nói xong hắn lại lấy ra một túi trữ vật đưa cho nhị trưởng lão bên trong là linh thủy, cùng một bộ luyện khí lúc trước hắn tìm được trong di tích.

- Sư phụ đây là tấm lòng của đồ nhi người không nên từ chối.

Triệu Kiến Nghiệp nhìn hắn trong lòng kì quái tên này sao hôm lại tặng đồ cho ta không phải là linh quả đấy chứ, lão đợi Long Thắng Thiên rời khỏi sao đó mở ra xem thử ban đầu không để ý sao đó trên mặt dần lộ ra kích động không thể che giấu được.

- Hải tiểu tử này sư phụ ta nhìn không thấu người.

Long Thắng Thiên từ phòng của nhị trưởng lão đi ra đến chỗ của Từ Tiêu, hắn quan sát Nhan Như Ngọc nàng vẫn một dáng không nhiễm bụi trần thảnh thơi lại nở nụ cười như trăm hoa khoe sắc lại liếc sang Từ Tiêu thấy hắn mồ hôi như mưa không biết đang lăm lăm cái gì.

- Thần linh phù hộ, thần linh phù hộ...

- Từ huynh có chuyện gì vậy?

Từ Tiêu đang cầu nguyện mở mắt ra nhìn thấy Long Thắng Thiên thì mừng như điên.

- Long huynh cuối cùng người cũng trở lại rồi đúng là thần linh hiện linh.

Nhan Như Ngọc thấy phu quân mình trở lại trên mặt tươi cười chạy đến.

- Thắng Thiên.

- Như Ngọc ở đây xảy ra chuyện gì sao?

- Không có.

Nhìn nàng lắc đầu hần lại nhìn Từ Tiêu đứng một bên khó hiểu.

- Long huynh vị thế tử này của người chắc là cũng mới đến tiên môn đi ta nghĩ người nên dẫn nàng đi tham quan cho biết người thấy được không?

- Đa tạ Từ huynh mấy ngày trước chúng ta đã tham quan rồi.

Hần nói xong lại quay qua nhìn Nhan Như Ngọc.

- Ngọc nhi muội đói chưa ta dẫn nàng đi ăn.

Nàng nghe hần quan tâm trong lòng vui vẻ khẽ ân một tiếng.

- Đúng hai người nên đi ăn sao đó lại đi ngắm cảnh bồi đắp thêm tình cảm.

Long Thắng Thiên nhìn Từ Tiêu cảm giác hôm nay tên này thật sự có gì đó là lạ, không liên quan đến hần chuyện quan trọng bây giờ là dẫn Ngọc nhi đi ăn.

Hai người hướng đến nhà ăn trên đường đi hần giới thiệu cho nàng một số nơi trong tông môn lại dẫn nàng đi qua một số cảnh đẹp làm Nhan Như Ngọc trong lòng hạnh phúc trào dâng nàng thật mong muốn hần ngày nào cũng có thể cùng nàng đi dạo như thế này.

- Ngọc nhi nàng muốn ăn gì cứ gọi không cần lo giá cả.

Nhan Như Ngọc mỉm cười sao đó bắt đầu gọi món ăn không biết vô tình hay cố ý mà món ăn được chọn đều là món hần thích sao khi gọi món ăn xong nàng lại lấy ra túi trữ vật của mình đưa cho Long Thắng Thiên.

Hần nhận lấy tò mò mở ra bên trong là 2000 thanh linh tử.

- Ngọc nhi đây là của hồi môn của nàng sao? nhạc phụ đại nhân cũng thật keo kiệt chỉ cho nàng có bao nhiêu đây sao?

- Không cho nói xấu cha thiếp, đây không phải là của hồi môn mà là khi này thiếp thắng được.

- Thắng được? ý nàng nói là thắng được của Từ Tiêu?

Nhìn Nhan Như Ngọc gật đầu xác định Long Thắng Thiên bây giờ mới hiểu tại sao lúc này tên kia phải cầu thần linh, thế tử hần đúng là số đỏ thật cảm 10 thanh linh tử thắng 2000 thanh linh tử.

- Xem ra kiếm linh thạch cũng không khó.

Hai người ăn uống xong lại đi tham quan tiên môn Long Thắng Thiên vừa đi vừa giới thiệu Nhan Như Ngọc một bên nép vào người hần giống như một con chim nhỏ.

- Thắng Thiên nếu chúng ta có thể như thế này mãi thì tốt biết bao.

Long Thắng Thiên nghe nàng nói trong lòng cũng hơi động nhưng hần lại nhớ đến Từ Yên đang đợi hần, nhớ quy tắc tàn khốc của thế giới này.

- Như Ngọc chúng ta bây giờ đúng là rất tốt nhưng nàng có nghĩ thời khắc này có thể biến mất bất cứ lúc nào không? chỉ khi ta đạt đỉnh cao của sức mạnh thì mới có thể quyết định được vận mệnh của bản thân bảo vệ những thứ trân quý nhất của mình.

Nhan Như Ngọc nghe hần nói cũng không phản đối nàng ôm thật chặt lấy hần.

- Phụ quân cho dù chàng muốn làm gì thiếp đều ủng hộ chàng.

Đại Thường tiểu quốc hoàng thành.

Bên trong hoàng cung lúc này một khung cảnh kì lạ đang xảy ra quân lính canh phòng khắp nơi không những thế còn có rất nhiều tán tu cấp bậc linh sư trở lên cũng trở thành lính gác trên các bức tường đều đáng đầy bùa chú.

- Các người nghĩ ác ma đó hôm nay có đến không?

- Làm sao ta biết.

- Hôm trước ác ma đó đã giết chết hơn trăm người trong đó có vài vị linh tướng, kì lạ là lần này chỉ có linh tướng mới bị hút hết máu.
- Đúng vậy ngay cả linh tướng cũng bị giết làm sao chúng ta có thể đối phó hay là bây giờ chúng ta chạy đi.
- Người bệnh sao bây giờ người chạy ra ngoài càng mau chết hơn.
- Ý tại sao này giờ ta không thấy lão tam đâu vậy?
- Đúng vậy chúng ta cũng không thấy.

Lúc này một bóng đen từ phía trên 3 người hạ xuống lướt bọn họ cảm thấy sống lưng mình lạnh ngắt sao đó là cổ, đó là cảm giác cuối cùng mà bọn họ nhận được trên thế gian.

- Khắc khắc, thân thể này thật không tồi mới đây ta đã khôi phục đến linh tướng chỉ cần hút máu vài trăm tên linh tướng ta có thể khôi phục lại đến linh vương.

Bóng đen vừa lên tiếng sao đó lập tức biến mất như từng xuất hiện.

Thanh hà tiên môn.

Ngày hôm sau lại tiếp tục diễn ra các trận đấu sau nửa ngày cuối cùng chọn ra được 8 người 4 người đạt linh úy đỉnh phong là Ngô Phong, Đỗ Cường, Phùng Vĩ, Mạc Nam 4 người đạt linh sư Sa Đạt, Trần Phi, Triệu Tranh, Hà Bắc sao khi tập hợp cùng với hai người khác 1 ngày sau đến Sa Thiên tiên môn.

Long Thắng Thiên ở trong phòng tìm hiểu bằng tự kinh, trước khi vào Đông Phương quốc hắn ít nhất phải vận dụng thành thực bằng toái, Nhan Như Ngọc cũng tận dụng thời gian một bên vận công mấy hôm trước Long Thắng Thiên đưa nàng bằng tự kinh cộng với linh thủy chỉ qua vài ngày tu vi của nàng đã bước vào linh úy tầng 2 đỉnh phong.

- Ngọc nhi nếu thấy mệt thì đi nghỉ ngơi một lát đi.
- Thiếp không sao chàng không cần lo cho thiếp.

Long Thắng Thiên nhìn nàng tươi cười như không có chuyện gì trong lòng lại cảm động, trong vòng vài ngày nàng đã đột phá 2 tầng cảnh giới đủ để thấy nàng cố gắng đến mức nào mà nguyên nhân nàng làm như vậy chỉ là không muốn trở thành gánh nặng cho hắn.

- Ngọc nhi ta biết nàng không thích tu luyện lần này thật làm khổ nàng.

Nhan Như Ngọc nghe hắn quan tâm mình trong lòng thấy ấm áp mỉm cười.

- Chỉ cần được ở bên chàng cực khổ đến đâu cũng đáng.
- Ngọc nhi ta có chuyện này muốn nói thật với nàng thật ra thì... ta còn thích một người khác.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thu nghĩa nữ

Hắn nói xong lại quan sát nét mặt của nàng chỉ thấy nàng mỉm cười nhìn hắn.

- Nàng ta gọi là Từ Yên đúng không?
- Sao nàng biết?
- Lúc trước gia gia có nói với phụ thân chuyện của chàng với nàng ấy sao đó phụ thân lại nói với mẫu thân rồi mẫu thân nói cho thiếp biết.

Long Thắng Thiên nghe nàng nói đến chóng mặt, không ngờ lão gia tử lại bán đứng hắn uống công hắn cực khổ thù thành.

- Vậy nàng không giận sao?
- Không có, thiếp không cần biết chàng có bao nhiêu nữ nhân chỉ cần trong lòng chàng có thiếp là thiếp mừng nguyện rồi.

Nhan Như Ngọc dựa vào lòng hắn cảm nhận sự ấm áp phu quân mình mang lại nàng thật sự rất thích cảm giác này, không cần phải suy nghĩ chỉ cần tận

hường.

- Phu quân vị Từ Yên cô nương kia rất đẹp sao?

- Ừ rất đẹp.

- Vậy có đẹp hơn Ngọc nhi không?

Long Thắng Thiên đang tận hưởng cảm xúc tuyệt vời trong lòng ngực liền tỉnh lại trên trán đổ mồ hôi hột đúng là lời nữ nhân nói không thể hoàn toàn tin tưởng.

- Làm sao có thể đẹp bằng Ngọc nhi được trong lòng ta nàng mãi là người xinh đẹp nhất.

Nghe được lời khen của hắc Nhan Như Ngọc như ăn phải mật ngọt mỉm cười thỏa mãn.

Ngày hôm sau mọi người lên đường tiến đến Sa Thiên tiên môn lần này là do Đại trưởng lão dẫn đầu ngoài ra còn có hai vị tông sư, trên đường đi mọi người bàn tán sôi nổi ngoại trừ chuyện thi đấu lần này còn có chuyện Đại Thường quốc sao khi công hạ hai tiểu quốc liền đình chỉ tấn công mà nguyên nhân chính là hoàng gia bị ám sát nghe nói là do một ma đầu làm.

Long Thắng Thiên nghe mọi người nói đến Đại Thường quốc trong lòng nhớ đến Lý Thanh Nguyệt.

- Xem ra ta quá hoa tâm rồi đời này có Như Ngọc cùng Từ Yên thì còn đòi gì nữa.

Nhan Như Ngọc đi một bên thấy hắc thỏ dài tiến gần lại hỏi.

- Thắng Thiên có chuyện gì sao?

- Không có, Ngọc nhi nàng đi lâu như vậy có chịu đựng được không?

- Thiếp không sao?

Nhìn nàng tươi cười trong lòng hắc trăn đầy rung động tuy hai người đã sống chung với nhau trong thời gian dài nhưng hắc hoàn toàn không hề có miễn dịch đối với nàng, Long Thắng Thiên tiếp tục đi về phía trước lại nhìn thấy hai vị đại tông sư trong đầu lóe lên một ý tưởng.

- Ngọc nhi chúng ta chơi một trò chơi được không?

- Trò chơi?

Nhìn nàng mù mịt không hiểu hắc cười nói.

- Ta bây giờ tuy đã được nhận vào Đông Phương học viện nhưng mà nàng đi theo ta chỉ có thể ở bên ngoài không thể tiến vào học viện đúng không?

Nhan Như Ngọc nghe hắc nói liền gật đầu, không sai tuy nàng có thể theo hắc nhưng sao khi hắc tiến vào học viện nàng lại ở bên ngoài mỗi tuần chỉ có thể gặp mặt 1, 2 lần mà thôi.

- Vậy bây giờ nếu ta có thể đưa nàng tiến vào Đông Phương học viện thì sao?

- Chẳng nói thật sao?

Long Thắng Thiên nhìn nàng hưng phấn trong lòng lại dâng lên cảm giác tội lỗi nhưng vì tương lai của mình không thể không làm.

- Tất nhiên chúng ta đánh cược như thế này nếu như ta có thể đưa nàng vào học viện thì buổi tối nàng phải nghe lời ta có được không?

Nàng nghe hắc nói xong hai má đỏ bừng thẹn đến nỗi không dám ngẩng đầu lên, phu quân của nàng càng ngày càng lưu manh. Nhan Như Ngọc biết cho dù nàng không đáp ứng hắc cũng sẽ tìm cách đưa mình vào học viện nhưng không đồng ý lại sợ hắc thất vọng nên chỉ ân nhẹ một tiếng như muỗi kêu.

- Quyết định như vậy.

Thấy nàng đồng ý hắc cười ha ha từ trong túi trữ vật lấy ra ngu đầu mã diện kéo nàng lên nỏ máy phóng đi lần này không phải chạy dưới đất mà là bay lên trời.

Ngu đầu mã diện rống lên một tiếng sao đó phi thân lên trời, đại trưởng cùng hai vị đại sư nghe tiếng rống liền tưởng yêu thú tàn công đều lấy vũ khí ra phòng ngự ai nấy đều xanh mặt lần này đi chỉ có đại trưởng lão cùng hai vị tông sư đặt cấp bậc linh vương trở lên nhưng một người luyện đan hai người luyện khí làm gì có sức chiến đấu mà phía trước là yêu thú biết bay lại không cánh nhất định là từ cấp 5 trở lên còn đám đệ tử tiên môn tất cả đều canh sẵn hướng chạy.

- Đại trưởng lão, La Đức tông sư, Đặng Cửu tông sư không cần can thiệp là tiểu Thiên đây.

Ba người nghe thấy tiếng hét liền nhìn kĩ lại đúng là có hai người đang cười trên con yêu thú sao đó ai cũng trợn mắt há mồm rõ ràng tiểu tử này chỉ là linh uy trung kì làm sao có khả năng cười trên yêu thú linh vương.

Đặng Cửu tông sư chợt hô lên.

- Không đúng đây không phải yêu thú đây là phi hành khí trong truyền thuyết.

La Đức tông sư nghe vậy liền nhìn kĩ lại sao đó hai mắt phát sáng.

- Tiểu tử, tiểu tử mau lại đây.

Long Thăng Thiên chưa kịp bay tới La Đức tông sư đã phi thân đến hai tay liên tục sờ ngu đầu mà diện miến lắm lắm thứ gì đó không biết.

- Tiểu tử người từ đâu có được phi hành khí này?

- Đây là do tiểu bối tạo ra.

Không những La Đức tông sư mà Đặng Cửu tông sư nghe xong cũng há hốc, tên này mới bao lớn làm sao hắn có khả năng tạo ra được loại phi hành khí này.

- Tiểu tử đây là thật sự do người tạo ra?

- Đúng vậy.

- Thiên tài đúng là thiên tài.

La Đức tông sư nhìn Long Thăng Thiên như nhìn một mỹ nữ hai mắt sáng long lanh phải biết muốn tạo ra linh khí phi hành ít nhất phải là cấp bậc tông sư, tông sư 17 tuổi nói ra ai tin.

- Tiểu tử ta nhất định phải thu người làm đệ tử tên sư phụ kia của người không cần bỏ cũng được.

Đặng Cửu thấy vậy liền chen vào.

- Tiểu tử lão già này tính tình nóng nảy không thể dạy được cho người thứ gì đâu muốn bá sư chọn ta là tốt nhất.

- Đặng Cửu người đây là ý gì không phải người nói không muốn thu tên này làm đồ đệ sao?

- Ta có nói sao? Sao ta không nhớ.

- Lão già người lâu quá chưa cạo râu đúng không? có cần ta cạo giúp không?

- Lão già người tưởng ta sợ người sao?

- Ta sợ người chắc.

Long Thăng Thiên nhìn hai người cãi nhau long trời lở đất trong lòng mừng thầm cười nói.

- Hai vị tông sư đừng cãi nhau tiểu Thiên ta chỉ có một sư phụ.

Hai lão già nghe vậy liền ngừng cãi quay qua nhìn hắn.

- Tiểu tử không có thương lượng sao?

- Không có nhưng mà đệ tử có thể giới thiệu cho hai vị biết một người cũng không thua gì đệ tử.

Hai lão già lại lần nữa trừng mắt từ bao giờ trên đại lục lại chạy ra nhiều yêu nghiệt như vậy?

- Tiểu tử đừng thần bí nữa mau nói đi.

- Tuần mệnh tiểu bối xin được giới thiệu vị này là Nhan Như Ngọc thê tử của tiểu bối.

Nhan Như Ngọc đang thất thần chứng kiến cảnh hai vị tông sư vì phụ quân mình cãi nhau đến long trời lở đất nghe hắn nói liền tỉnh lại nghi hoặc nhìn phụ quân mình nàng biết bản thân chỉ có thiên phú trên võ đạo làm gì biết luyện khí.

- Tiểu cô nương người cũng biết luyện khí sao?

La Đức tông sư vội chạy lên hỏi.

Nhan Như Ngọc bị khí thế linh hoàn ép đến trong lòng hoảng loạn theo bản năng liếc nhìn phu quân mình thấy hấn gật đầu mới yên tâm trả lời.

- Như Ngọc không biết.

- ẤC không biết.

Đặng Cửu tông sư bỗng nhiên tiến lên nói.

- Tiểu nha đầu ta muốn nhận người làm nghĩa nữ người thấy như thế nào?

La Đức tông sư nghe được lão nói liền sáng tỏ cũng chen vào.

- Tiểu cô nương ta cũng muốn nhận người làm nghĩa nữ.

- La Đức người không thấy ta đến trước sao?

- Đối với ta trước sao không quan trọng.

- Vậy người đi cầu trước mới rửa móng hay là rửa móng trước mới đi cầu?

- Lão già người muốn gây chuyện đúng không?

- Hừ người mới là tên thích gây chuyện.

Long Thăng Thiên thấy hai người cãi nhau liền đứng ra hòa giải.

- Hai vị tiền bối không nhất thiết phải đánh nhau mỗi người trong hai người đều là đệ nhất tông sư người người kính trọng nếu để người khác nhìn thấy thì không tốt theo tiểu bối thấy hay là để thượng thiên quyết định như vậy là công bằng nhất.

- Tiểu Thiên ý người là sao?

- Hi hi là như vậy theo phong tục ở quê ta khi có người nhận nghĩa nữ đều có quà ra mắt, hai vị đồng thời bỏ món quà của mình vào trong chiếc hộp để Như Ngọc chọn nếu nàng chọn của người nào thì người đó sẽ làm nghĩa phụ của nàng.

La Đức cùng Đặng Cửu hai mặt nhìn nhau lấy trí thông minh của hai lão làm sao không biết mình bị gài nhưng mà nếu bây giờ lui lại thì không còn thể diện dù sao họ cũng là tông sư người người kính ngưỡng mà, hai người mặt xám xịt từ trong túi trữ vật lấy đồ bỏ vào hộp.

Nhan Như Ngọc ngồi phía sau mặt đỏ đến lợi hại áp sát vào lưng hấn, phu quân của nàng làm sao lại vô sỉ như vậy?

Long Thăng Thiên làm như không biết tiếp nhận hai chiếc hộp sau đó đưa cho Nhan Như Ngọc mở ra một cái là tài liệu luyện khí cấp một cái là huyền khí thượng phẩm, ài thật là hiểu lòng người đều là thứ hấn cần.

- Hai vị tiền bối sao khi Như Ngọc xem xong liền cảm động trước tấm lòng bao la của hai người do đó quyết định nhận cả hai người làm nghĩa phụ không biết có được không?

Hai lão tông sư nghe được liền đen mặt, tiểu tử này đúng là xảo trá.

- Việc này không được ta với lão Đặng thề không đội trời chung chỉ có thể chọn một người.

Hấn nhìn La Đức tông sư phản đối liền nói.

- Đệ tử thân là phu quân của nàng cũng không thể để nàng tay không mà nhận quà của hai vị nếu như hai vị đều đồng ý thu nàng làm nghĩa nữ ở đây tiểu bối có bản thiết kế chi tiết của loại phi hành khí xin dâng tặng hai vị.

La Đức nghe đến hai mặt liền sáng lên.

- Khả khả tiểu tử người cũng xem như là một nửa đồ đệ của ta nhận thê tử của người làm nghĩa nữ là việc nhỏ không thành vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Thanh Nguyệt mất tích

Lão vừa nói xong liền phi thân lên cướp lấy, Đặng Cửu ở một bên nhìn trần trời nếu thi về mặt luyện khí lão không sợ La Đức nhưng ở phương diện da mặt dày thì lão có cười ngửa cũng không thể đuổi theo kịp.

Nhan Như Ngọc ở một bên quan sát phu quân mình bài binh bố trận trong lòng lại thấy rung động nàng có một cảm giác như trên đời này không có gì có thể làm khó được hắn, bây giờ nàng đã là nghĩa nữ của hai vị tông sư việc tiếng vào Đông Phương viện tất nhiên không thành vấn đề nghĩ đến lời hứa cùng với mấy tư thế mất cỡ chết người kia mặt nàng đỏ đến lợi hại toàn thân nàng nóng lên sao đó lại mềm nhũn ra.

Đoàn Chính Nghĩa ở một bên quan sát trong lòng thầm nghĩ nhất định phải đề phòng tên tiểu tử này nếu không sẽ bị hắn móc hết.

Đoàn người tiếp tục lên đường đại trưởng lão cùng hai vị tông sư vẫn lặng không bay đi Long Thắng Thiên thì cùng Nhan Như Ngọc cười xe chạy phía dưới mấy tên đệ tử thì vận linh lực chạy theo, một tháng sao họ liền đến Sa Thiên tiên môn.

- Các người tạm thời vào trong nghỉ ngơi ta có việc phải rời đi, nhớ không được gây sự.

Đại trưởng lão dừng lại trước một khách điểm nói với mấy tên đệ tử sao đó theo hai vị tông sư bay đi.

Long Thắng Thiên tiếng vào bên trong, khách điểm này khá sang trọng ít nhất cũng đạt cấp bậc 4 sao ở địa cầu, hắn kéo Nhan Như Ngọc đến một bàn ăn sao đó bắt đầu gọi món.

- Ngọc Nhi nàng muốn ăn gì?

- Tùy chàng.

Long Thắng Thiên nhìn danh sách các món ăn sao đó vỗ chán hắn thật sự là sơ suất đến bây giờ vẫn còn chưa biết nàng thích ăn món gì.

- Ngọc nhi xin lỗi là ta không chu đáo ngay cả nàng thích ăn gì cũng không biết.

Nhan Như Ngọc nghe hắn nói liền mỉm cười trả lời.

- Vậy để thiếp chọn món ăn.

Sao khi gọi một bàn thức ăn hai người chuẩn bị ăn uống thì lại có người đi đến, Long Thắng Thiên nhận ra người này Trần Phi một trong 3 vị linh sư, phía sau còn có hai người khác tu vi linh úy trung kỳ chắc là đệ của hắn.

- Long sư đệ thật ngại quá ta có chuyện muốn thương lượng với người có được không?

- Không biết Trần sư huynh có chuyện gì muốn thương lượng với ta?

Trần Phi cười nhạo ngồi xuống đối diện hắn nói.

- Ta muốn Long sư đệ tặng phi hành khí kia cho ta.

Long Thắng Thiên nghe hắn nói liền muốn chữ thề không phải dối hay mua mà là tặng tên này đầu óc có vấn đề sao?

- Trần sư huynh người không nói nhầm chứ?

- Không.

Nhìn khuôn mặt khẳng định của Trần Phi Long Thắng Thiên có xúc động muốn đánh người tại sao trên đời lại có tên lưu manh hơn cả hắn.

- Trần sư huynh vì sao ta phải tặng người phi hành khí.

- Người không thấy bản thiếu anh tuấn tiêu soái ngọc thụ lâm phong sao?

- ẶC, chỉ có như vậy?

Trần Phi nhíu mày.

- Không lẽ nhiều đó còn không đủ sao?

Long Thắng Thiên triệt để chết lặng tên này đúng là thiên tài không hiểu sao đến giờ hắn vẫn còn sống.

- Trần sư huynh nếu chỉ có lý do này sư đệ không thể tặng thứ đó cho người.

Trần Phi nghe vậy cũng không giận.

- Đúng rồi ta quên người là nam nhân làm sao bị vẻ đẹp của ta cảm hóa được hay là như vậy đi ta sẽ dùng một loại huyền cấp vũ khí đổi cho người.

Long Thắng Thiên không biết làm sao giải quyết vấn đề này thì một người chạy đến.

- Trần Phi không ngờ lần này người lại đi câu dẫn tên tiểu tử này.
- Ngô Phong đây không phải là chuyện của người tốt nhất người đừng xen vào.
- Ô ta muốn xen vào đây người làm gì được ta?

Long Thắng Thiên ngồi một bên mặt đầy hắc tuyến.

- Hai vị sư huynh nếu muốn tranh cãi đến chỗ khác ở đây không hoan nghênh.

Ngô Phong nghe vậy quay đầu lại nhú mày.

- Tiểu tử ở đây có chỗ cho người lên tiếng sao?

Trong mắt Long Thắng Thiên thoáng động sát khí tên này lúc trước từng phái người đuổi giết hắn trước đây trong tiên môn không có cơ hội ra tay nhưng bây giờ thì khác nhất định phải tìm thời cơ thịt hắn.

- Ngô Phong người lại lấy lớn hiếp nhỏ sao?

Ngô Phong quay lại liền thấy Sa Nguyên bước đến.

- Sa Nguyên người lại lo chuyện bao đồng sao?
- Ha ha Sa nguyên ta thích thì sao muốn đánh một trận không?
- Được lắm người cứ đợi đây.

Ngô Phong nói xong liền phất tay bỏ đi.

- Long sư đệ ta có thể ngồi không?
- Sa sư huynh cứ tự nhiên.

Sa Nguyên ngồi xuống sao đó nhìn qua Nhan Như Ngọc cười nói.

- Long sư đệ đây là đệ muội sao?
- Đúng vậy, nàng tên Như Ngọc là thê tử của ta.
- Đúng là xinh đẹp thật có thể so với Lạc Như công chúa.

Nghe Sa Nguyên nói Long Thắng Thiên trong lòng buồn cười làm sao chỉ là có thể nếu nàng không dịch dung nhất định sẽ làm cho người trở mắt.

Nhan Như Ngọc ngồi một bên nghe nói liền đỏ mặt.

- Chào Sa sư huynh.
- Tiểu Thiên ta vừa nhận được tin tức Thanh Nguyệt công chúa người có muốn biết không?

Nghe Sa Nguyên nhắc đến nàng Long Thắng Thiên không tự chủ được hỏi.

- Nàng hiện tại ra sao?
- Mất tích.
- Tại sao lại mất tích? không phải nàng... nàng đến Đông Phương quốc sao?
- Người đến Đông Phương quốc là thất công chúa, ta chỉ biết bao nhiêu đây thôi.

Vừa nói xong liền đứng lên rời đi.

- Phu quân người không sao chứ?

Long Thắng Thiên nghe nàng hỏi mới tỉnh lại.

- Ta không sao Ngọc nhi thật ra Thanh Nguyệt...

- Chàng không cần nói thức ăn nguội rồi chúng ta mau ăn đi.

Hắn nhìn nàng vẫn bình tĩnh như không có xảy ra chuyện gì trong lòng lại thấy có lỗi với nàng.

- Long sư đệ người thật sự không trao đổi sao?

Long Thắng Thiên quay qua nhìn thấy Trần Phi vẫn ngồi đó thản nhiên ăn như không có chuyện gì.

- Trần sư huynh ta thật sự không muốn đổi.

- Không vội người cứ từ từ suy nghĩ.

Nhìn Trần Phi rời đi Long Thắng Thiên lại không có tâm trạng ăn uống, trong đầu hắn bây giờ lại nghĩ về vị sư tỷ kia.

Hai người sao khi ăn xong liền tiến về phòng Long Thắng Thiên kéo tay nàng nói.

- Như Ngọc nàng không muốn biết Thanh Nguyệt là ai sao?

- Nếu chàng muốn nói tiếp sẽ lắng nghe.

- Nàng không sợ ta lừa nàng sao?

Nhan Như Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu nói.

- Chàng muốn làm gì thiếp đều ủng hộ nàng.

- Thật không? vậy tối nay...

- Thiếp đi tắm trước.

Nàng vừa nghe hắn nói liền chạy thẳng vào trong phòng không dám quay đầu lại.

- Long Thắng Thiên ơi Long Thắng Thiên người có người vợ tốt như vậy còn không biết đủ sao?

Từ trong túi trữ vật lấy ra huyền băng tâm hắn tiếp tục tìm hiểu băng tự kinh, thứ thứ 2 cơ bản đã nắm vững chỉ thiếu thực chiến sao khi tìm hiểu băng tự kinh hắn lại tiếp tục sử dụng linh thủy đề cao cảnh giới từ linh sư cấp 1 đỉnh phong tăng lên linh sư cấp 3 đỉnh phong.

- Lão Dịch thật ra bên trong thôn thiên đỉnh có thể chứa bao nhiêu linh khí?

- Ta cũng không rõ.

- Người không phải khí linh sao? tại sao lại không rõ?

- Tiểu tử trên thân người có bao nhiêu cộng lông người biết không?

- Vậy ít ra người cũng phải biết không gian bên trong rộng bao lớn chứ?

- Đợi người đến linh vương sẽ cho người biết.

Lão già đúng là không dễ lừa a.

- Lão Dịch lần này ta thức tỉnh là phong thuộc tính như vậy làm sao sử dụng thôn thiên quyết?

- Tất nhiên là cắn nuốt yêu thú phong hệ.

- Nay không phải thôn thiên quyết không cắn nuốt yêu khí sao?

- Người không biết dùng hồn thú để cắn nuốt sao?

Long Thắng Thiên bình tĩnh đúng vậy chẳng phải hồn thú dùng để tăng tốc độ tu luyện sao? hắn tâm sự với Hắc Dịch tiên vương nửa ngày mới thấy Nhan Như Ngọc từ trong phòng đi ra nàng chỉ mặc trên người một chiếc áo mỏng có thể thấy được nội ý màu trắng bên trong trên mây tóc vẫn còn đọng nước hai má do nước ẩm trở nên hồng hồng làm nổi bật lên ánh mắt như sao sáng của nàng, hắn nhìn đến thất thần.

- Phu quân.

Nhan Như Ngọc thấy hắn say mê nhìn mình trong nội tâm dâng lên một cảm giác vui vẻ nỉ non một tiếng.

- Ngọc nhi nàng thật sự rất đẹp.

Nhìn nàng e thẹn đứng đó hần nắm lấy tay nàng kéo vào lòng nâng chiếc cằm tinh xảo nói.

- Cười lên cho đại gia xem.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lần đầu làm thích khách

- Phu quân thiếp... thiếp...

Long Thắng Thiên nhìn nàng bối rối làm hần thấy buồn cười rõ ràng là nàng câu dẫn hần bây giờ lại mất cỡ đến hai má đỏ bừng ngay cả nhìn cũng không dám.

- Ngọc nhi không ngờ hôm nay lại dám câu dẫn phu quân.

Nghe phu quân mình nói nàng trong lòng lại vừa thẹn lại vừa sợ, nàng xuất thân không cao quý không giúp được gì cho hần nhưng Từ Yên, Thanh Nguyệt thì khác nếu không phải linh vương thì là công chúa do đó mặt dù nàng tin tưởng hần sẽ không ghét bỏ nàng nhưng trong lòng luôn tự trách bản thân mình vô dụng nên hôm nay mới lớn mật đi câu dẫn chỉ mong có thể làm hần vui vẻ nhưng nàng lại sợ hần hiểu lầm mình dâm đẳng.

- Phu quân không... không phải... Ngọc nhi không phải như người nghĩ đâu.

- Chẳng lẽ không phải nàng đang câu dẫn ta sao?

- Thiếp...

Long Thắng Thiên cầm lấy bàn tay trơn bóng, mịn màng của nàng cảm nhận được nàng thật sự đang run rẩy hần nhẹ nhàng hôn lên.

- Như Ngọc nàng không cần phải làm như vậy ta là phu quân nàng ta chỉ muốn mang lại hạnh phúc, vui vẻ cho nàng không phải là muốn nàng hi sinh vì ta.

- Phu quân Như Ngọc kiếp này được làm nương tử của chàng là chuyện hạnh phúc nhất cuộc đời này.

- Chỉ có kiếp này thôi sao? Ta muốn nàng mãi mãi làm thê tử của ta có được không?

Nhan Như Ngọc hạnh phúc dựa vào lòng phu quân mình khẽ ân một tiếng.

Hai người trên giường tâm sự đến nửa đêm Long Thắng Thiên rời giường nhìn bên ngoài cửa sổ hôm nay trời không trăng thật thích hợp để giết người, hần từ trong túi trữ vật lấy ra một bộ y phục màu đen sao đó phi thân ra cửa sổ, trên đường đi hần luôn chú ý đến Ngô Phong vì có đại trưởng lão nên không tiện ra tay đêm nay vừa lúc lão đi vắng nên hần quyết định hành động.

Trong khách điểm tất cả các phòng đều tắc đèn hần chợt nhận ra một vấn đề vô cùng quan trọng chính là không biết Ngô Phong ở phòng nào dù sao đây cũng là lần đầu tiên hần làm thích khách.

- Làm sao bây giờ? Lão Dịch người có cách gì tìm được tên đó không?

- Hải số ta đúng là khổ tại sao lại có một tên chủ nhân như người chứ?

- Lão Dịch người cũng biết đây là lần đầu tiên của ta, lần đầu ai không phạm sai lầm đúng không?

- Tên đó không có ở trong khách điểm.

- Người chắc chứ?

- Tiểu tử người là đang nghi ngờ ta sao? Tên đó không có trong đây nhưng nữ nhân đi theo hần lúc trước thì lại có.

- Nữ nhân, không lẽ là Trần Tiểu Phương?

Long Thắng Thiên dựa theo khí tức của lão Dịch tìm đến một căn phòng hần lên nhìn vào bên trong chỉ thấy một nữ nhân đang nằm ngủ tuy chỉ thấy một bên mặt nhưng hần chắc chắn đây là Trần Tiểu Phương.

- Không ngờ cô ta cũng theo đến đây.

Hắn từ trong túi trữ vật lấy ra một cái lọ đó là mê dược lúc trước dùng để đối phó yêu thú được tính cực mạnh ngay cả linh tướng cũng có thể bị ảnh hưởng.

- Tiểu tử đây là thứ gì?

- Thứ này sao, là bình chuyên dùng để đựng dược liệu có thể bảo trì lâu dài được tính.

Hắc Dịch tiên vương nghe hắn trả lời liền tức sôi máu.

- Thứ này ai không biết ta hỏi bên trong.

- Mê dược.

- Tiểu tử sao này người dùng bao giờ nói cho người khác biết người là chủ nhân của thôn thiên đình.

- Đây ý lão là sao ta chỉ không muốn làm cho một mỹ nữ hoảng sợ đây gọi là thương hương tiếc ngọc đó lão hiểu không?

- Theo ta thấy thì gọi là hái hoa đạo tặc thì đúng hơn.

Long Thăng Thiên không để ý vẫn tiếp tục làm việc quân tử của mình sao khi thổi mê dược hắn đợi một lúc sao đó tiến vào trong mang Trần Tiểu Phương đi, nhờ sự cảm ứng của Hắc Dịch tiên vương hắn dễ dàng rời khỏi khách điểm vận nự phong thuật tiến vào rừng.

- Tiểu tử người định giải quyết cục nợ này làm sao đây?

Hắn nhìn Trần Tiểu Phương nằm trên đất đúng là một mỹ nữ không thua kém gì sư tỷ Thanh Nguyệt lần trước nàng cùng Ngô Phong liên hợp ám sát hắn cũng mai lúc đó hắn có phích lịch đạn nếu không đã xuyên việt lần nữa rồi.

- Lão Dịch nếu có người muốn giết người thì người sẽ làm sao?

- Ta không biết nhưng nếu là chủ nhân đòi trước của ta thì nữ nhân này cùng người thân cô ta còn có Thanh Hà tiên môn đều sẽ bị diệt sát.

- Tại sao lại phải giết bọn họ?

- Hừ khi người bước lên con đường này chỉ cần biết cường giả vì tôn là đủ.

- Vậy ta có khác gì bọn yêu thú?

- Thì không phải yêu thú cũng có cấp bậc tu luyện như con người sao?

- Lão Dịch có lẽ người nói đúng trên cái đại lục này cường giả vì tôn nhưng ta vốn không thuộc về đại lục này đó là đạo của bọn họ, ta có đạo của ta con đường ta đi là do ta quyết định không phải bọn họ.

- Hừ vậy người muốn giải quyết nữ nhân này như thế nào? Không lẽ người muốn thu nàng vào hậu cung của người?

Long Thăng Thiên nghe Hắc Dịch nói sắc mặt liền đen lại.

- Người tưởng ta ăn tạp hay sao?

Hắn tiến tới nhìn Trần Tiểu Phương nằm trên đất sao đó một tay đặt lên bụng nàng.

- Tiểu tử người định đánh đã chiến sao?

- Lão Dịch lão có cảm giác càng ngày càng suy nghĩ giống ta không?

- Là ta bị người lây nhiễm.

Long Thăng Thiên vận âm dương quyết linh lực từ trong đan điền của Trần Tiểu Phương nhanh chóng bị hút sạch sao đó vùng khí tan vỡ.

- AAA...

Trần Tiểu Phương mặt dù đang hôn mê nhưng vẫn không chịu đựng được cơn đau đớn nàng cảm thấy như cơ thể mình muốn nổ tung.

- Người... Người là Long Thăng Thiên? Người đã làm gì ta?

- Ta chỉ phế tu vi của cô thôi.

- Cái gì? người... người... người...

- Trần Tiểu Phuong cô nhiều lần muốn giết ta hôm nay ta chỉ phể đi tu vi của cô xem như là ta nhân từ, từ nay về sao đừng để ta gặp lại cô nếu không cô tự nhận lấy hậu quả.

Trần Tiểu Phuong thật không ngờ một tên suốt ngày tươi cười như vô hại không ngờ bên trong lại lạnh lùng như vậy.

- Long Thắng Thiên ta thật xem thường người.

- Quá khen.

- Hừ người đừng đắc ý sớm ta sẽ ở dưới chờ người.

Trần Tiểu Phuong vừa dứt lời liền ngã xuống đất trên môi trào ra một tia máu màu đen.

Long Thắng Thiên thờ dài lắc đầu.

- Tại sao lại không biết quý trọng mạng sống như vậy?

- Tiểu tử người thật sự chưa hiểu, đối với một tu sĩ thứ quan trọng nhất không phải là tính mạng mà là tu vi người phể đi tu vi còn tàn nhẫn hơn người giết bọn họ.

- Tại sao? Không phải dần có thể tu luyện lại sao?

- Trừ khi người có thân thích cấp linh đê nếu không chỉ là viễn vong.

- Làm người thường có đôi khi cũng tốt.

Sao khi giải quyết Trần Tiểu Phuong hấn quay trở về khách điểm lúc này Hắc Dịch tiên vương lại truyền đến tin tức.

- Tiểu tử ta phát hiện tên kia người có muốn giải quyết hấn không?

- Ngô Phong?

Long Thắng Thiên vận ngự phong thuật tiếng đến trước phòng của Ngô Phong bên trong tổng cộng có 3 người trong đó có một người đạt cấp bật linh tướng.

- Lão Dịch người có thể nghe bọn họ nói gì không?

- Có thể.

- Vậy người mau nghe xem bọn họ nói gì?

- Tiểu tử người thật sự là thích khách sao?

- Nói đùa người không thấy ta mặt đồ đen sao?

- Không phải thích khách chỉ cần giết người sao người biết bọn họ nói chuyện để làm gì?

- Ta làm thích khách kim luân thám tử không được sao?

Long Thắng Thiên đột nhiên cảm thấy đầu óc mình thanh tỉnh sao đó mơ hồ nghe được giọng nói từ bên trong truyền ra.

- Trần bá không biết vật mà gia phụ nhờ người đã tìm được chưa?

- Chỉ là một hồn thú cấp 3 vương giả có thể làm khó ta sao?

Ngô Phong nghe vậy hai mắt sáng ngời.

- Vậy có thể cho ta xem không?

- Hôm nay ta không mang theo tối mai đến chỗ cũ ta sẽ đưa người.

- À, vậy đa tạ Trần bá.

- Tiểu Phong vật mà ta cần lão Ngô đã chuẩn bị đầy đủ chưa?

- Trần bá yên tâm đã chuẩn bị xong toàn bộ.

Long Thắng Thiên vận ngự phong thuật chạy về phòng mình.

- Lão Dịch vừa rồi là công phu gì vậy?
- Nghe lên cũng được gọi là công phu sao? nếu cảnh giới người đủ cao chỉ cần tập trung linh lực là có thể nghe được.
- Vậy tại sao lúc này người không nói?
- Người không thấy bên trong có một linh tượng sao? người vừa vận linh lực là hần phát hiện ngay.

Trong lúc hai người đang trao đổi lại có một thanh âm vang lên.

- Phu quân người về rồi sao?

Long Thắng Thiên quay lại liền thấy Nhan Như Ngọc đang nhìn mình trong bộ dạng là không giống như vừa mới tỉnh ngủ chắc là đã đợi cả đêm.

- Ngọc nhi nàng vẫn chưa ngủ sao?
- Không phải là do thiếp cảm ứng có người nên mới tỉnh dậy.

Nàng bên ngoài nói như vậy nhưng thật ra từ lúc hần rời giường nàng vẫn chưa ngủ, nàng biết bản tính phu quân mình háo sắc nhưng hôm nay lại không động đến nàng cộng thêm việc ban ngày làm cho nàng thêm bất an không cách nào ngủ được mãi đến khi hần rời giường nàng liền ngồi dậy thất thần cho đến bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Băng toái

Hần tiến lại ngồi lên giường ôm nàng vào lòng khẽ vuốt mái tóc đen bóng kia ôn nhu nói.

- Chúng ta đã là phu thê không lẽ nàng không tin tưởng ta sao?
- Không phải Như Ngọc luôn tin tưởng phu quân.
- Vậy có chuyện gì nàng còn không thể nói cho ta biết? nhìn nàng rõ ràng có tâm sự.

Nàng nhìn ánh mắt ôn nhu của hần trong lòng ấm áp khó tả.

- Phu quân đang đi tìm tin tức của Thanh Nguyệt tỷ tỷ sao?

Long Thắng Thiên nghe nàng nói liền hiểu vấn đề thì ra tiểu nha đầu này ăn giấm.

- Không phải, hôm nay ta gặp một người, lần trước người đó muốn giết ta lần này ta là đi giết hần.

Vừa nghe hần nói nàng liền kinh hoàng bật dậy.

- Thắng Thiên chàng không sao chứ có bị thương ở đâu không?

Nhìn nàng quan tâm trong lòng hần dâng lên một trận ấm áp.

- Ta không sao?
- Phu quân chẳng thật sự không sao?
- Nàng không tin ta sao? vậy để ta chứng minh cho nàng xem.

Long Thắng Thiên vừa nói xong lại ôm nàng kéo vào lòng hôn lên đôi môi nhỏ nhắn kia hai tay liên tục loạn động đến khi thấy nàng hai mắt mê ly toàn thân mềm nhũn mới ngừng lại.

- Ngọc nhi cho dù ta có hoa tâm đến đâu đi nữa thì cuộc đời này nàng vẫn là người Long Thắng Thiên ta yêu thương nhất.

- Thắng Thiên thiếp tin chàng.

Nàng nhìn thấy ánh mắt kiên định, chân thành, ôn nhu kia như hòa tan tâm hồn nàng hai tay ôm lấy cổ hắn tự động dâng lên đôi môi ngọt ngào.

Sáng hôm sau có người đến thông báo đại trưởng lão muốn tìm hắn.

- Đại trưởng lão người tìm đệ tử có chuyện gì?

- Tiểu Thiên lần này người được chọn vào Đông Phương học viện người đã có dự tính gì không?

- Trưởng lão ý người là sao?

- Người có biết tại sao ở Thanh Hà tiên môn chỉ có trưởng lão không có chương môn không?

Long Thắng Thiên nhún mày vấn đề này hắn cũng từng tìm hiểu nhưng không ai biết.

- Đệ tử quả thật không rõ.

- Trưởng môn đòi đầu tiên của Thanh Hà tiên môn xuất thân từ Đông Phương học viện sao khi người đó quy ẩn có để lại một mệnh lệnh môn chủ đòi tiếp theo nhất định phải đi ra từ Đông Phương học viện.

Đại trưởng lão nói xong lại nhìn hắn mỉm cười.

- Tiểu Thiên người hiểu ý của ta không?

- Đệ tử hiểu.

- Tốt.

Đại trưởng lão nói xong từ trong túi trữ vật lấy ra một lệnh bài đưa cho hắn.

- Đây là tính vật tiên môn nếu người gặp khó khăn có thể đến dong binh hội tìm liệt điểm dong binh đoàn.

Long Thắng Thiên nhìn lệnh bài màu xanh trong tay có xúc động muốn dùng thôn thiên quyết.

- Đa tạ trưởng lão.

Sao khi rời khỏi phòng đại trưởng lão hắn trở về phòng tiếp tục tu luyện ngồi trên huyền băng tâm trong đầu nhớ lại từng chiêu thức của chủ nhân thanh thiên kiếm mỗi chiêu thức đều nhắm vào tử nguyệt đối phương lấy công làm thủ vô cùng bá đạo.

- Người này thật lợi hại.

- Tiểu tử này chỉ có thể xem như tạm được tùy tiện chọn một chủ nhân trước đây của ta ở cùng cấp độ cũng có thể chấp 10 tên như hắn.

- ẶC, lợi hại như vậy? Lão Dịch không phải người đang chém đầu chứ.

- À đúng rồi vẫn còn một tên ngoại lệ đang ngồi trước mặt ta.

- Lão Dịch người chờ xem đợi ta cùng cảnh giới cũng có thể đánh bại 10 không 100 tên như hắn.

- Tiểu tử người nói vậy không sợ bị trời phạt sao?

- Ha ha bây giờ ta vẫn bình yên chứng tỏ thượng thiên cũng tin ta.

Long Thắng Thiên đợi đến buổi tối liền tiến đến phòng Ngô Phong lần này hắn quyết tâm phải tiêu diệt cho bằng được tên này sao khi đợi được nửa canh giờ cuối cùng Ngô Phong cũng rời phòng đi theo hắn còn có 2 tên linh sư Long Thắng Thiên vận ngự phong thuật bám theo được nửa canh giờ bọn họ tiến vào khu rừng ngoài thành Ngô Phong từ trong túi trữ vật lấy ra thứ gì đó phát ra ánh sáng màu xanh.

- Tiểu tử có hai tên linh tướng đang đến đây.

Nghe lão Dịch nói Long Thắng Thiên liền tìm một nơi thích hợp trốn vào quan sát chỉ thấy một người áo đen từ trong bóng tối đi ra.

- Tiểu Phong có mang vật đó đến không?

- Trần bá yên tâm vật người cần ta đã chuẩn bị, không biết vật kia...

- Người không cần lo.

Nam tử áo đen lấy ra một chiếc hộp sao đó ném cho Ngô Phong tên thị vệ hắn bắt lấy sao khi kiểm tra trên mặt Ngô Phong hiện lên đầy vẻ hưng phấn hắn cũng lấy ra một chiếc hộp ném cho tên áo đen, Long Thắng Thiên ở xa quan sát thầm nghĩ có nên chặn đường đánh cướp hai tên linh tướng này không?

- Lão Dịch người có cảm nhận được bên trong chiếc hộp đó là thứ gì không?
- Tiểu tử người đừng nói là lần này muốn làm thích khách kim luân đạo tặc a.
- Lão Dịch ta phát hiện ta và người ngày càng tâm đầu ý hợp.
- HỪ, chiếc hộp trong tay tên tiểu tử khi là một viên hồn châu còn trong tay tên áo đen là một viên đan dược cấp 4.
- Đan dược cấp 4 sao xem ra ta tốt hơn vẫn nên làm thích khách.

Hắn nhìn ra bên ngoài người áo đen sao khi nhận được chiếc hộp đã rời khỏi người áo đen trong bóng tối cũng đã rời đi chỉ còn 3 người Ngô Phong đứng đó.

- Khả khả lần này đến phiên ca lên diễn.

Long Thắng Thiên từ trong bụi bay ra đứng trước mặt 3 người Ngô Phong.

- Tiểu tử không phải nói là làm thích khách sao? Tại sao người lại lộ diện?
- Lão Dịch đây gọi là phong cách người không hiểu đầu.

Ngô Phong nhìn thấy một người mặt áo đen đột nhiên từ đâu bay ra theo bản năng lùi lại đề phòng.

- Người là ai?
- Các người là người Thanh Hà tiên môn đúng không?
- Tại sao phải nói cho người biết?
- Ta cũng không cần biết.

Long Thắng Thiên vận ngự phong thuật phát động tấn công, hai tên linh sư liền lấy ra vũ khí ngăn cản Ngô Phong lùi lại phía sau quan sát Long Thắng Thiên dựa vào bộ pháp vượt trời cộng với băng chỉ hạn chế đòn tấn công của hai tên linh sư tạm thời không rơi vào hạ phong.

- Hai người mau dùng hồn thú đánh chết hắn.

Hai tên linh sư nghe được Ngô Phong nói liền gọi ra hồn thú bản thân vây công Long Thắng Thiên.

- Độc giác tê.
- Hòa diện chu.

Long Thắng Thiên nhìn hai hồn thú vây công mình tại sao đi đâu cũng gặp độc giác tê.

- Chỉ có các người mới có hồn thú sao? siêu cấp vô địch thiên hạ đệ nhất xà, biến hình.

Một con xà màu hồng lập tức xuất hiện khi thể yếu thú cấp 5 bao phủ làm hai hồn thú còn lại rung rẩy Ngô Phong bên ngoài nhìn thấy liền quay đầu bỏ chạy hai tên linh sư nhìn nhau thấy được trong mắt đối phương đầy vẻ hoảng sợ Long Thắng Thiên nắm lấy thời cơ giết đến chân đạp ngự phong thuật thêm sự gia trì của phong thuộc tính trong cơ thể cùng thiểm điện điều tốc độ hắn đề cao đến linh sư đỉnh phong hai tên linh sư không kịp phản kháng đã hồn lìa khỏi xác.

Ngô Phong vừa chạy một đoạn đường liếc nhìn lại đã thấy Long Thắng Thiên đuổi đến sao đó đứng trước mặt hắn.

- Vị đạo hữu này chúng ta không thù không oán tại sao người lại muốn giết ta?
- Tại sao ta phải nói cho người biết?
- Ta là đệ tử của Thanh Hà tiên môn gia gia ta là tam trưởng lão linh vương cấp nếu người giết ta cũng không thể sống được.
- Chỉ cần người chết đi làm sao có người biết ta giết người?
- Hừ ta có chết cũng phải lôi người theo.

Ngô Phong từ trong túi trữ vật lấy ra một viên đan dược nuốt xuống tu vi hắn ngay lập tức tăng lên từ linh úy đỉnh phong đến linh sư tầng 2 hậu kỳ.

- Người có căn thuốc cũng vô dụng thôi.

Long Thắng Thiên nhìn Ngô Phong lao đến hấn tập trung tinh thần lần linh lực tụ lại trên đầu ngón tay hấn sợ chưa đủ lại vận thêm phong hệ cùng thiểm điện điều.

- Băng toái.

Một mũi tên băng hiện lên sao đó biến mất.

- Đệt.

Hắn không hiểu chuyện gì xảy ra liền vận ngự phong thuật tránh né, Ngô Phong đang lao tới lập tức đứng yên trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, khôn khổ thân thể hấn phình to sao đó nổ tung tứ phân ngũ liệt.

- ẶC, tên này là căn lộn thuốc sao?

Long Thắng Thiên tiến lại nhìn Ngô Phong tuy thân thể bị nổ tung nhưng vẫn nhìn thấy được một phần máu bị đóng băng.

- Lão Dịch chuyện này là sao?

- Nếu ta đoán không lầm thì băng tự kinh này khi thi triển đến tối đa có khả năng cách không.

- Người nói là bỏ qua không gian sao.

Hắn nghe Hắc Dịch tiên vương nói trong lòng kích động mãnh liệt bỏ qua khoảng cách để đánh đúng thật trâu bò a thử nghĩ hai người đang giao chiến đột nhiên bị một bị một khối băng từ trong cơ thể nổ sẽ ra sao?

- Công pháp thiên cấp đúng thật trâu bò, lão Dịch băng toái có thể cách không vậy băng chỉ có thể không?

- Có thể.

- Khả lão Dịch ta xem băng tự kinh còn lợi hại hơn cả ngự phong thuật của người a.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đối vật

Chỉ là công pháp phạm cấp làm sao so được với ngự phong thuật, chiêu thức này của người chỉ có tác dụng khi đối thủ không phòng bị còn ngự phong thuật chỉ là tăng đầu tiên nếu người tu luyện công pháp đến tận cùng có thể chỉ xích thiên nhai, xúc địa thành thổn.

- Lợi hại như vậy? nếu ta muốn đi hết huyền linh đại lục thì cần bao lâu?

- Một bước chân.

Long Thắng Thiên hai mắt sáng bừng ngay cả chúa tể cũng phải mất 10 năm mới đi giáp 1 vực nếu hấn luyện thành tầng cuối cùng lúc đó ai ngăn được hấn khả khả tiền tài, mỹ nữ không phải ngại trước mặt sao?

- Lão Dịch ngự phong thuật có bao nhiêu tầng?

- 3 tầng.

- Người thấy với một thiên tài như ta cần bao lâu để luyện thành?

- Tôi thiếu vạn năm.

- ẶC, ta thấy tốt nhất vẫn là tu luyện băng tự kinh.

Nhìn Ngô Phong nằm trên đất hấn tiến lại lấy túi trữ vật sao đó trở về khách điểm.

- Phu quân người đã về.

- Ngọc nhi sao này nàng không cần đợi ta trở về nhìn nàng mệt mỏi ta rất đau lòng.

- Ngọc nhi không mệt.

Long Thăng Thiên chợt nhớ ra một việc rất quan trọng liền kéo nàng ngồi lên giường.

- Ngọc nhi nàng đã có hồn thú chưa?

Nhan Như Ngọc thấy hấn quan tâm mình trong lòng ngọt ngào lắc đầu.

- Thiếp vẫn chưa có.

- Bây giờ ta sẽ giúp nàng dung hợp hồn thú.

Từ bên trong không gian giới chỉ lấy ra một viên yêu đang màu lam đây là yêu đang của băng phong hồ lần trước tìm được dưới đáy hồ.

- Nàng buồn lòng tinh thần đừng phản kháng.

Nhan Như Ngọc cảm thấy một luồng linh lực mang theo hàn khí lạnh lẽo đang tiến vào vùng khí trong đang dần hòa vào linh lực của nàng sao đó xuất hiện một con yêu thú trong giống như hồ li hai mắt xanh lam, lông trắng như tuyết.

Long Thăng Thiên nhìn nàng vận công cảm khí tức của nàng trở nên băng lãnh trong lòng thầm nghĩ lần này lỗ nặng lúc trước sao không chọn liệt điểm báo a.

- Ngọc nhi nàng thấy như thế nào?

- Phu quân thiếp cảm thấy muốn đột phá.

Nàng nói xong khí tức trong người không kiềm chế được dần mất ổn định linh lực trong cơ thể giống như phá xiềng xích lao ra liên tục tăng lên từ linh úy cấp 3 sơ kì tăng lên linh úy cấp 4, 5, 6, 7, 8, 9 trung kì, hậu kì, đỉnh phong sao đó mới dừng lại.

Nhìn nàng liên tục đột phá hấn có cảm giác đố kỵ lúc trước hấn dung hợp thôn thiên cầu cũng không có đột phá như vậy a.

- Lão Dịch không lẽ băng phong hồ còn lợi hại hơn thôn thiên cầu?

- Đây không phải là do yêu thú quyết định mà do thiên phú.

- Ý lão nói ta thiên phú không bằng nàng sao?

- Không phải sao?

- Lão, như vậy thì có sao? Dù sao nàng cũng là thê tử của ta không lẽ ta lại đố kỵ với thê tử mình?

Tuy là nói như vậy nhưng trong lòng hấn cũng vô cùng khó chịu không may để các nàng vượt qua bản thân nếu sao này hậu cung đại loạn thì sao?

Nhan Như Ngọc mở mắt ra khí chất trên người nàng liền biến đổi trở nên lạnh lùng như một băng tiên từ từ ánh mắt đến hơi thở đều toát ra sự lạnh giá ngăn cách người ngoài ngàn dặm.

- Phu quân.

Long Thăng Thiên nhìn nàng từ trong băng giá nở nụ cười giống như trăm hoa đua nở làm thiên địa cũng biến hóa theo giống như trong thiên địa này lấy nàng làm trung tâm làm cho hấn nhìn đến không khép miệng lại được, xem ra dùng băng phong hồ cũng không lỗ a.

- Ngọc nhi nàng thật xinh đẹp.

Nàng nghe hấn khen hai má ửng hồng bộ dáng e thẹn mê chết người không đền mạng.

- Ngọc nhi nàng là đang câu dẫn phu quân sao?

Hấn ôm nàng vào lòng cảm nhận trên cơ thể nàng tỏa ra hàn khí mát lạnh thật sự vô cùng thoải mái.

- Phu quân sao này thiếp có thể giúp người không trở thành gánh nặng cho người nữa.

Nàng ngẩn đầu nhìn hấn nói trong mắt đầy vẻ kiên định.

- Không cần phải đợi sao này bây giờ phu quân nàng rất khó chịu đang cần nàng giúp đây.

Hấn nói xong lại kéo nàng lên giường bắt đầu đại chiến.

Sáng ngày hôm sao liền có người tiến đến thông báo đại trưởng lão triệu tập mọi người có chuyện cần thông báo, Long Thắng Thiên trong lòng lo lắng không lẽ là chuyện của Ngô Phong? Hắn tiến đến phòng đại trưởng lão đã có rất nhiều người đứng bên trong tâm trạng đều rất căng thẳng.

- Lần này ta có chuyện thông báo với các người sao này bất kì ai muốn rời khỏi nơi này đều phải thông báo với ta không được ta cho phép tự ý rời đi sẽ bị trục xuất khỏi tiên môn, các người về phòng chuẩn bị hai ngày sao tiến đến Sa Thiên tiên môn.

- Vâng.

- Các người trở về phòng đi Thắng Thiên người ở lại.

Long Thắng Thiên nghe được trong lòng hoảng loạn không lẽ đại trưởng lão điều tra được gì?

Sao khi mọi người rời đi đại trưởng lão nhìn hắn nói.

- Đêm hôm qua Ngô Phong bị sát hại người biết không?

- Đệ tử không biết.

- Ta nghi ngờ lần này là do tiên môn khác làm do đó vì an toàn người hải dợn đến kẻ phòng của ta.

- Đệ tử tuân lệnh.

- Còn nữa nếu có người khả nghi liền thông báo cho ta.

- Vâng.

Sao khi bước ra khỏi phòng hắn thở phào một hơi.

- Thật may không bị nghi ngờ mèm chết.

Hai ngày sao đoàn người tiến vào Sa thiên tiên môn nơi đây cũng tương tự như Thanh hà tiên môn bốn chữ Sa thiên tiên môn vẫn được làm từ thanh linh thạch nhưng lần này hắn lại không có ý định muốn cướp, lúc này bên trong lại có một người đi đến.

- Đoàn huynh lâu rồi không gặp vẫn khỏe chứ.

- Đa tạ Trần huynh quan tâm ta vẫn khỏe.

- Chúng ta trước hết vào trong mọi người vẫn đang chờ.

- Mời.

Bên trong Sa thiên tiên môn đã tập trung rất nhiều người nhìn xung đa số là đệ tử của 4 tiên môn tu vi đều đạt linh úy, linh sư làm hắn chú ý nhất vẫn là mỹ nữ cứ lượng lớn trước mặt làm hắn nhìn đến hoa mắt.

- Thật sự không hiểu từ khi nào mà mỹ nữ lại không đáng giá như vậy a tùy tiện chọn ra một người đều không thua gì tiên nữ.

- Long sư đệ người còn không biết thế nào là mỹ nữ thật sự đâu.

- Sa sư huynh xin chỉ giáo.

- Ta nghe nói ở Đông Phương học viện có tứ đại mỹ nhân mỗi người đều là hạng tuyệt sắc hơn phân nửa nam đệ tử tiến vào học viện là vì họ.

- Sa sư huynh kiến thức thật uyên bác sư đệ bội phục.

- Sư đệ có muốn đi theo sư huynh học hỏi không?

- ẶC, ta còn có việc phải làm có lẽ không đi được.

- Vậy hôm khác ta sẽ chỉ dạy người bây giờ ta phải đi trao đổi kiến thức.

Long Thắng Thiên nhìn Sa Nguyên rời đi tiến lại nói với Nhan Như Ngọc.

- Ngọc nhi chúng ta cũng đi tham quan một chút đi.

- Ừm.

Hai người đi một vòng trong Sa Thiên tiên môn lại phát hiện một nơi vô cùng náo nhiệt liền tiến đến.

- Vị huynh đệ này cho hỏi họ đang làm gì vậy?
- Bọn họ là trao đổi tài nguyên với nhau người có thứ gì có thể trao đổi chỉ cần đưa ra có người hứng thú sẽ trao đổi cùng người.
- Là vậy sao? đa tạ.

Long Thăng Thiên tiến vào trong liền nghe có tiếng người hô lên.

- Một bộ công pháp hóa hệ huyền cấp hạ phẩm muốn đổi một bình thanh tâm đan cấp 4.
- Một thanh huyền binh hạ phẩm đổi bạch linh tử.
- Một bình bạo linh đan đổi bạch linh tử.

Sao khi quan sát một vòng hắc truyền âm cho lão Dịch.

- Lão Dịch người nhìn xem có thứ gì hữu dụng không?
- Tiểu tử vận khí của tiểu nha đầu này không tệ.
- Người nói Như Ngọc sao?
- Đúng vậy ta không hiểu tại sao đối với tiểu nha đầu này lại có một cảm giác quen thuộc nhỉ.
- Đây lão Dịch đây là thê tử của ta lão làm sao có thể quen thuộc với nàng.
- Chắc là do ta nhớ lầm, người nhìn thiếu nữ mặt áo xanh đằng kia xem.

Long Thăng Thiên nhìn lại chỉ thấy một nữ tử mặt bộ y phục màu lam, tóc đen bóng, mắt long lanh, mũi ngọc, má hồng trong vô cùng hoạt bát, đáng yêu.

- Lão Dịch không lẽ lão muốn trâu già ngậm cỏ non sao?
- Tiểu tử ta cũng không giống như người thấy nữ nhân liền sáng mắt ta muốn nói là chiếc vòng cổ kia bên trong có một tụ linh trận có thể giúp chủ nhân nó hấp thu linh lực.
- Ý lão là không cần tu luyện cũng có thể đề thăng tu vi.
- Không sai.

Hắn nghe Hắc Dịch tiên vương nói hai mắt tỏa sáng đây đúng là chí bảo a.

- Không đúng nếu quý giá như vậy làm sao cô ta chịu trao đổi.
- Bên trong tụ linh trận chưa kích hoạt ta đoán cô ta cũng không biết dùng thứ này.

Hắn ngậy lập tức kéo theo Nhan Như Ngọc hướng phía nữ tử đó đi đến.

- Vị tiên tử này thê tử của ta rất thích chiếc vòng cổ của người không biết có thể nhường cho chúng ta được không?

Nhan Như Ngọc bị hắn kéo đến choáng váng lại nghe hắn nói thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Đại hội tiên môn

Thiếu nữ áo xanh nghe hắn nói mãi liễu muốn dựng thẳng ở đâu ra tên lưu manh này vậy.

Long Thăng Thiên nhìn phản ứng thiếu nữ biết mình nói sai lập tức phản ứng.

- Không phải là ta muốn trao đổi với người.

- Người muốn trao đổi với bốn cô nương sao?

Thiếu nữ áo xanh hứng thú nhìn hấn thẳm nghĩ không lẽ tên này muốn mượn có tiếp cận mình.

- Đúng vậy.

- Vậy người muốn dùng thứ gì để đổi dây đồ của bốn cô nương không phải ai muốn đổi cũng được đâu.

- Thứ này thì sao?

Hấn từ trong túi trữ vật lấy ra một khối kim loại màu vàng đen đưa tới trước mặt thiếu nữ.

- Đây là thứ gì? tiểu tử người dám đùa với bốn cô nương sao?

Long Thắng Thiên đang định giải thích thì một tên đệ tử tiến lại.

- Vị huynh đệ này người có thể cho ta xem khối kim loại này không?

Người này vừa đi tới mọi người xung quanh lập tức bàn tán xôn xao.

- Đây không phải là Trần Hà sư huynh sao?

- Đúng vậy ta nghe nói Trần Hà sư huynh là cháu của tam trưởng lão vài tháng trước đã tiến vào cấp bậc luyện khí đại sư.

- Thật lợi hại chỉ mới hơn 30 tuổi mà đã tiến vào luyện khí đại sư xem ra người này có thể tiến vào Đông Phương học viện a.

Trần Hà nghe mọi người bàn tán về mình trên môi mang theo một tia mỉm cười tiến đến trước mặt Long Thắng Thiên.

- Vị sư đệ này người có thể cho ta xem khối tài liệu này được không?

- Tại sao phải cho người xem?

Trần Hà nghe hỏi vậy mặt đen lại tên tiểu tử trước mặt này lại không nể mặt hấn.

- Tiểu tử người có biết thiếu chủ nhà ta là ai không? ngài nể mặt người đó là vinh dự cho người, còn không biết điều.

Long Thắng Thiên nhìn tên đệ tử bên cạnh thẳm nghĩ có tiểu đệ thật oai phong không biết có nên tìm một vài cái không?

- Vị sư huynh này ta không biết người là ai nhưng nếu muốn xem qua đồ của ta thì phải trả giá.

- Tiểu tử người không nghe ta nói gì sao? không lẽ người muốn ăn đòn?

Long Thắng Thiên mắt không thấy tâm không phiền tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình.

- Vị tiên tử này không biết người có muốn đổi hay không?

Thiếu nữ áo xanh nhìn hấn sao đó lại nhìn sang Trần Hà hai mắt hiện lên tia giao hoạt.

- Này người muốn đổi ít nhất cũng phải cho bốn cô nương biết đây là thứ gì chứ đúng không?

Trần Hà nhìn khối tài liệu một lúc sao đó chợt nhớ đến thứ trên mặt kim nén kích động bước đến.

- Vị sư đệ này ta muốn đổi lấy vật này người ra giá đi.

Long Thắng Thiên không để ý đến hấn tiếp tục cười nói.

- Tiên tử người thật sự không muốn đổi sao? vậy ta sẽ đổi với vị sư huynh này vậy.

Trần Hà nghe được liền mừng rỡ.

- Tốt tiểu huynh đệ người ra giá đi ta nhất định làm cho người hài lòng.

- Khoan đã ai nói bốn cô nương không đổi.

Nàng nói xong liền tiến đến trước mặt Long Thắng Thiên mắt tròn trừng nhìn hấn, tên này đúng thật là vô sỉ làm gì có ai đổi đồ vật mà không nói tên.

- Này người phải nói cho ta biết đây là thứ gì dở như người gạt ta thì sao?

Tuy nàng nói như vậy nhưng đã tháo chiếc vòng cổ xuống mặt dù không biết đây là thứ gì nhưng có thể làm cho một vị đại sư thiên tài dờn ngó tất nhiên không phải là phẩm vật.

Long Thăng Thiên tiếp vòng ngọc trong tay sao đó nhìn nàng mỉm cười nói.

- Đa tạ tiên tử thành toàn, khối kim loại này gọi là hắc tinh kim là do kim khí vạn năm tạo thành có thể xem là tài liệu địa cấp.

Nghe đến tài liệu địa cấp mọi người xung quanh liền ồ lên không ngờ khối kim loại bình thường như vậy lại là tài liệu địa cấp a, ngay cả tiên môn cũng không có mấy khối, thiếu nữ áo xanh nghe được càng kích động.

- Thật sao?

- Tất nhiên là thật tại hạ nổi tiếng ngay thẳng, thật thà xưa nay chưa từng gạt người.

Nhan Như Ngọc một bên nghe được hần nói liền đỏ mặt mình không phải là bị hần lừa đến mê muội hay sao?

- Thứ này nếu là tài liệu địa cấp sao người lại đi đổi một thứ bình thường như vậy?

Nghe nàng hỏi mọi người xung quanh đều nghi hoặc nhìn hần.

- Không phải lúc này ta đã nói sao thứ này nương tử ta thấy thích.

Nghe hần trả lời mọi người không tự chủ được quay sang nhìn Nhan Như Ngọc đặc biệt là nữ đệ tử hai mắt tràn đầy ngưỡng mộ cùng ghen tị.

Long Thăng Thiên kéo nàng lại sao đó đeo vòng cổ lên, nhìn thê tử mình tuy đã dịch dung nhưng vẫn tỏa ra khí chất thoát tục hai má đỏ ửng vô cùng mê người.

Trần Hà thấy hần không để ý đến mình liền trong lòng thầm ghi hận tiến lại nói.

- Vị sư đệ này không biết người còn hắc tinh kim không? ta có thể trao đổi cùng người.

- Vị sư huynh này tài liệu địa cấp không phải là cái trắng muốn có là có.

Nói xong không thèm để ý đến mọi người liền kéo Nhan Như Ngọc rời đi dù sao ở lại cũng không kiếm được gì.

Sa Thiên Điện.

Bên trong phòng 3 vị môn chủ cùng một vị đại trưởng lão ngồi đối diện nhau nhưng không ai lên tiếng về mặt vô cùng nghiêm túc nhìn 5 người còn lại.

- Tiểu Thành lần này ta cùng lão Đức chỉ là đi ngang qua việc tổ chức đại hội vẫn là do các người chủ trì đi mấy lão già ta không có ý kiến.

- Đặng tông sư đã nói như vậy ta liền nghe theo.

Hần nói xong lại nhìn người của 4 tiên môn.

- Các vị môn chủ lần này ta đến đây cũng như lần trước chủ trì đại hội tứ đại tiên môn qua đó tìm ra nhân tài tiến vào Đông Phương học viện không biết các vị có ý gì không?

- Không biết lần này học viện định chọn bao nhiêu người?

La Thành nhìn người vừa lên tiếng là Bạch Mi tiên vương trưởng môn của Phiêu Miểu tiên môn.

- Lần này học viện sẽ chọn 10 người.

- Không đúng lần này là chọn 11 người.

La Thành không hiểu nhìn La Đức tông sư hần nhớ rõ ràng là 10 người sao đột nhiên là 11 người.

- Ta nói 11 người tiểu tử người có ý kiến gì sao?

Nghe La Đức tông sư nói hần nhìn sang hai tên chấp sự còn lại đều thấy bọn họ nhắm mắt tĩnh thần như đang tu luyện hần đành chuyển hướng sang Đặng Cửu tông sư.

- La Thành lần này ta và lão Đức trên đường đi thu được một đồ đệ muốn mang về học viện.

Đặng Cửu tông sư vừa nói xong tất cả mọi người đều giật mình phải để hai vị tông sư thu đồ đệ chỉ có hai loại người một là gia cảnh khủng bố hai là thiên phú yêu nghiệt dù là hạng nào cũng đáng để kết giao.

- Không biết vị đệ tử đó là người như thế nào mai mắn được hai vị tông sư thu nhận.

Người vừa hỏi là Triệu Trấn Vĩ trưởng môn Ngọc Phong tiên môn.

- Hẳn là đệ tử Thanh Hà tiên môn Long Thắng Thiên.

Ba vị môn chủ nghe được trong lòng chấn động đều nhìn về phía Đoàn Chính Nghĩa.

- Chính Nghĩa huynh thật là không đúng có tin vui lại không báo cho huynh đệ biết a.

- Đúng vậy, đây đúng là tin đáng chúc mừng nhất định phải tổ chức tiệc mừng.

- Đến lúc đó không được thiếu Dương Lôi ta.

Đoàn Chính nghĩa nhìn mấy lão hồ li diễn tròn trong lòng cười lạnh nếu để mấy lão già này biết tin e là phải tổ chức tan lễ.

- Lần này tiến vào tiên môn cũng phải chỉ có đệ tử Thanh Hà tiên môn đến lúc đó cùng vui thôi.

- Nếu không còn ai có ý kiến đại hội tông môn ngày mai bắt đầu.

Long Thắng Thiên kéo Nhan Như Ngọc trở về phòng lần đại hội diễn ra mỗi đệ tử tham gia thi đấu đều có một phòng riêng nhưng hẳn lại không tham gia do đó phải ở chung với mấy tên đệ tử khác.

- Long sư đệ đại trưởng lão cho mời.

Long Thắng Thiên đang lo lắng thì từ mình chịu thiệt thì cứu tinh lại xuất hiện hẳn đi theo sao tên đệ tử đến gặp đại trưởng lão.

- Đại trưởng lão người tìm ta.

- Tiểu Thiên việc người gia nhập Đông Phương học viện mấy vị chấp sự cùng chư môn của các tiên phái đều biết để tránh cho xảy ra vấn đề, an toàn của người sao này sẽ do người của học viện đảm bảo lát nữa sẽ có đệ tử dẫn người đến đó.

Đoàn Chính Nghĩa nói xong thờ dài nhìn qua hẳn.

- Tiểu Thiên ta có chuyện muốn nhắc nhở người trên huyền thiên đại lục này cái thiếu nhất không phải thiên tài mà là cường giả.

- Đệ tử hiểu.

- Người yên tâm đi đến học viện còn việc an toàn Long gia ta có thể giúp người trong coi chỉ cần ta còn là đại trưởng lão thì Long gia của người sẽ còn tồn tại.

- Đa tạ đại trưởng lão.

- Người lui xuống đi.

Long Thắng Thiên rời phòng đại trưởng lão trong lòng lại suy nghĩ về những lời nói lúc nãy, thiên tài đúng thật không thiếu nhưng nếu không thể trở thành cường giả thì thiên tài không khác gì phế nhân.

- Lão Dịch muốn trở thành cường giả thật sự ta cần phải đạt đến cấp bậc nào?

- Tiểu tử nếu như ở đại lục này chỉ cần người đạt đến linh vương thì không ai có thể giết được người.

- Ý người nói chỉ cần đạt được linh vương là ta có thể đi ngang sao?

- Đi ngang thì không được nhưng chạy thì không thành vấn đề.

- Nay lão đang xem thường ta sao? vậy mấy tên chủ nhân lúc trước tu vi cao nhất đạt cấp bậc nào?

Bạn đang đọc truyện *Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.